

Giới thiệu Nợ Tình

Thể loại : Hiện đại, Cường Thủ, Sắc (18+), Sủng

Hai con người ở hai thế giới khác nhau đối lập hẳn giữa hai màu đen trắng..

Cô đơn thuần trong sáng tượng trưng cho thế giới ánh sáng. Còn anh tàn nhẫn lạnh lùng bao phủ một bầu trời u ám.

Tình Yêu của anh là sự xâm chiếm và cưỡng đoạt..Liệu theo thời gian cô có rung động hay không.Tình Yêu đó sẽ đi về đâu...?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bóng Dáng Sâu Đậm

Trái tim thiếu nữ tuổi mười bảy, vừa giản đơn, vừa khó hiểu.Mơ mộng thuần khiết như viên ngọc trong suốt chưa qua mài dũa.

Là lứa tuổi thanh xuân rực rỡ ai một lần cũng sẽ trải qua..

Cánh cửa trường rộng mở, nam thanh nữ tú cùng mặc đồng phục hớn hở ra về, Kha Nhi nhìn dòng người đông kịt phía cổng trường.Mây hơi nhú lại, khuôn mặt non nớt có chút mệt mỏi..

- "Kha Nhi chiều nay gặp nhé?"

Kha Nhi mỉm cười gật đầu nhìn cô bạn đi cùng mình..

- "Chiều gặp "

Vừa ra khỏi cổng trường là chiếc xe hơi màu bạc sang trọng đợi sẵn..

Đôi môi đỏ khẽ thở dài bước đến.Người đàn ông tuấn tú mang vẻ ôn nhu từ trong xe mở cửa ra nhìn cô về yêu chiều..

- "Kha Nhi.Có mệt không?"

Hôm nay thời tiết nóng quá Tần Vũ lo lắng Kha Nhi sẽ mệt..

Bàn tay dày rộng vuốt lấy khuôn mặt non nớt mà xinh đẹp đến nao lòng..

Kha Nhi mỉm cười lắc đầu..

- "Chỉ hơi nóng một chút.."

Tần Vũ nhanh chóng mở cửa đưa cô lên xe,còn mình đi vòng qua cửa bên cạnh..

Chiếc xe nhanh chóng khởi máy rời đi..

Vào xe có máy điều hòa con nóng không còn không khí dễ chịu rất nhiều..

Tần Vũ đưa mắt người con gái bên cạnh.Còn vài tháng nữa cô sẽ tròn mười tám tuổi cũng chính là ngày đính hôn của hai người họ..

Đây là ngày anh mong chờ bao lâu nay.Kha Nhi của anh sắp trưởng thành thật rồi..Anh sẽ cho tất cả mọi người biết cô là người phụ nữ của Tần Vũ anh.Là người con gái mà anh yêu sâu đậm..

Cho những ai có tâm cơ với cô điều phải tránh xa.Tần Vũ luôn lo lắng, Kha Nhi tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã có dáng dấp của thiếu nữ thanh xuân.Dung mạo xinh đẹp diễm lệ.Đôi mắt trong veo to tròn ướt át, hàng mi dài rợp bóng, trên khuôn mặt trái xoan là chiếc mũi cao ngạo ngễ,đôi môi đỏ mềm mại thật khiến người ta muốn đắm chìm và nếm thử..

Anh và cô biết nhau chỉ mới ba năm.Tuy hôn sự này là do hai nhà định ước nhưng lần đầu gặp cô anh đã thật sự rung động.Kể từ đó đến nay anh luôn bên cạnh nhìn cô lớn lên từng ngày.Còn chờ cô mở lòng vì anh..

Anh biết bên ngoài vẻ đẹp mảnh mai yếu đuối của cô là một nỗi u uất chất chứa trong lòng mà bao năm qua cô luôn tạo ra rào cản anh không thể nào chạm vào được.

Kha Nhi luôn ngoan ngoãn nghe lời, khi biết ba mình sắp đặt hôn sự cô vẫn im lặng không phản đối. Hầu như mọi ước muốn của ba mình cô chưa bao giờ phản kháng hay từ chối. Bởi vậy cô rất được Tô Hạo Bình yêu thương.

Nhiều lúc Tần Vũ cảm thấy mờ mịt khi nhìn vào đôi mắt trong veo của cô, anh không thể hiểu cô nghĩ gì. Cả cuộc sống này giống như cô không phải sống cho chính mình. Điều đó làm anh cảm thấy đau lòng.

Anh muốn thời gian trôi thật nhanh. Anh muốn cùng cô kết hôn. Lúc đó cô có thể thoải mái sống với những gì mình ước mơ không còn trăn trở hay luôn tạo ra một hình tượng quá hoàn hảo đến mức ngột thở như bây giờ.

"Kha Nhi. Mai anh phải đi công tác. Một tuần nữa anh mới gặp được em.."

Từ lúc lên xe cô vẫn im lặng, bàn tay lật cuốn sách đang xem ngưng lại. Ngẩng mặt nhìn anh, mỉm cười dịu dàng.

"Anh nhớ giữ gìn sức khỏe.."

Vẫn như mọi lần, không lưu luyến hay bất ngờ, dường như cô còn rất thoải mái khi thốt ra câu nói đó.

Tần Vũ thở dài, xe đứng lúc cùng ngừng lại trước cổng nhà.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt non nớt mà lãnh đạm trước mắt. Tần Vũ cời dây an toàn cơ thể anh tiến đến. Bàn tay vuốt lấy khuôn mặt Kha Nhi.

Hơi thở của cô trở nên gấp gáp, có chút không được tự nhiên thụt lùi về phía sau, hàng mi dài run nhẹ.

"Tần Vũ.."

Giọng cô ngọt ngào mà yếu đuối khiến Tần Vũ càng thêm yêu thương. Anh vén lấy tóc cô ra sau cái gáy nhỏ nhắn.

"Kha Nhi. Xa anh, em có nhớ anh không?"

Cô nhướn mắt nhìn anh, đôi môi đỏ hé mở chẳng biết trả lời làm sao.

Sự chần chừ của cô làm Tần Vũ có chút thất vọng nhưng anh đã quá quen rồi.

Anh luôn tự an ủi chính mình rằng cô còn nhỏ chưa nhận ra tình cảm của chính bản thân mình là điều bình thường. Anh không nên thúc ép cô mới phải.

Tần Vũ hạ xuống nụ hôn lên trán, Kha Nhi nhắm mắt lại hai gò má ửng hồng, bàn tay nhỏ nắm lấy nhau tổ giác cô đang rất ngại ngùng.

"Được rồi em vào nhà đi. Anh sẽ chờ em"

Kha Nhi được anh thả ra, cô liền gượng gạo gạt đầu mở cửa nói tạm biệt rồi đi nhanh vào trong.

Nhìn theo bóng dáng mặc đồng phục mảnh mai xinh đẹp của cô ngày càng khuất xa.

Bỗng trái tim Tần Vũ nhói lên. Anh cảm thấy khó hiểu với nỗi sợ của chính mình.

Anh cảm thấy như mình vừa bị đánh rơi thứ gì đó, cảm giác trống trải khó hiểu, rốt cuộc hôm nay anh bị làm sao vậy. Chẳng phải chỉ còn một tháng nữa anh và cô sẽ đính hôn.

Anh còn lo lắng cái gì.??

"Cốc..cốc..."

Trong suy nghĩ miên man cánh cửa xe có người gõ. Tần Vũ hạ cửa kính xuống cũng không lấy làm bất ngờ mỉm cười lịch lãm với người đó.

"Kha Ngọc"

Cô gái ngoài xe có ngoại hình xinh đẹp vài nét tương đồng với Kha Nhi không ai khác chính là Kha Ngọc chị gái cùng cha khác mẹ với Kha Nhi. Nếu Kha Nhi là nét đẹp trong veo mang hơi hướng thanh thuần khiến người ta muốn đắm chìm mãi mãi. Còn ở Kha Ngọc là sự sắc sảo nhất là ánh mắt đa tình của cô ta.

Kha Ngọc mỉm cười quyến rũ.

"Anh đưa Kha Nhi về à. Có cần vào nhà một chút rồi đi không?"

Tần Vũ nâng tay nhìn đồng hồ, cười nói.

"Không. Bây giờ anh về thẳng công ty luôn. Khi khác chúng ta gặp vậy."

Kha Ngọc vẫn giữ nụ cười trên môi, gật đầu..

"Được rồi.. Vậy anh đi đi.."

Cô ta bước lùi lại giờ tay chào anh. Tần Vũ cũng không nói thêm cứ thế lẩn bánh rời đi..

Nhìn chiếc xe chạy khuất nụ cười Kha Ngọc cũng tắt đi.. Đôi mắt híp lại, làn môi đỏ chót nhếch lên..

Đường Lâm từ trên lầu đi xuống, tuy tuổi đã ngoài tứ tuần nhưng do biết chăm sóc bà vẫn còn giữ được sắc vóc xinh đẹp. Thấy Kha Ngọc mặt mày hớn hực bước vào nhà..

"Con bị làm sao thế..?"

Kha Ngọc nhìn dáo dác, rồi bước đến kéo bà quay về phòng mình..

"Cái con bé này. Rốt cuộc chuyện gì?"

Vừa vào phòng Đường Lâm đẩy Kha Ngọc ra kéo lại quần áo, ngồi lên sofa khó chịu hỏi..

Kha Ngọc đóng kín cửa ngồi đối diện bà..

"Mẹ còn hỏi. Chuyện đó sao rồi..?"

Đường Lâm liếc xéo con gái mình.

"Xong rồi. Chỉ chờ thời cơ ra tay.."

Kha Ngọc nghe thế hớn hờ nhào qua chỗ ngồi của Đường Lâm..

"Mẹ nói thật chứ. Mà mẹ có làm gọn gàng không đấy. Để xảy ra chuyện bọn người đó sẽ khai ra mẹ con mình. Thì Chết..."

"Con tưởng mẹ ngốc chắc. Bọn này là bọn chuyên buôn người qua biên giới. Chúng còn cầu không được để tìm ra những đứa xinh đẹp như Kha Nhi. Bây giờ có người cung cấp nguồn tin nếu biết được là mẹ. Không chừng bọn chúng còn cảm ơn nữa đấy.."

Đường Lâm cười lạnh rồi nhìn sang đứa con gái của mình. Mặt mày hớn hờ đang mong mị về chuyện gì đó..

Bà thờ dài cổc đầu cô ta một cái..

"Ui.. Đau "

Kha Ngọc ôm lấy đầu mặt nhăn lại một nhúm..

Đường Lâm chỉ tay vào trán cô ta hậm hực nói..

"Mẹ cho con biết. Chuyện còn lại con phải tự lo liệu. Không có Kha Nhi cản đường con vẫn không bắt được Tần Vũ thì đừng về đây khóc với mẹ.."

Kha Ngọc cười hi hỏ..

"Mẹ yên tâm Tần Vũ chỉ có thể là của con. Mà con sợ Ba sẽ...."

"Hừ. Ông ta có xót thương cũng sẽ tìm không ra. Chỉ cần đưa qua biên giới thì cả đời nó chỉ có thể làm gái làng chơi. Đừng mong quay về làm tiểu thư Tô gia.. Mà con ngốc à.. Con biết ba con rồi, ông ta gia trưởng và sĩ diện là bao, sau khi nó bị như vậy ông ta dám rước nó về không. Còn Tần gia nữa ai lại chấp nhận đứa như vậy làm dâu. Mẹ tính hết rồi đừng lo.."

Kha Ngọc ôm lấy tay bà cười vui vẻ..

"Con yêu mẹ nhất "

Đường Lâm híp mắt hiềm ác nhìn ra ngoài cửa sổ..

Đừng trách bà độc ác mà hãy trách Kha Nhi đầu thai nhầm chỗ. Ngày đó Tô Hạo Minh kết hôn với Hải Lan tức mẹ của Kha Nhi năm năm mà vẫn không có con vì Hải Lan mang bệnh tim khó mà sinh con..

Ông ta bắt đầu chán nản với cuộc hôn nhân của mình.. Lúc đó bà là đối tác làm ăn của ông.. Hợp tác lâu ngày hai người sinh tình, và xảy ra quan hệ. Khi biết bà mang thai ông vui vẻ không thôi. Dường như lúc đó bà là cả thế giới của ông không bằng..

Điều bà không ngờ là lúc Kha Ngọc tròn hai tuổi, Hải Lan lại mang thai Kha Nhi. Giống Như ông trời cố tình trêu lấy mẹ con bà..

Từ khi sinh Kha Nhi ra, mấy năm sau sức khỏe Hải Lan ngày càng yếu và mất đi khi Kha Nhi mới bốn tuổi. Một năm sau bà và Kha Ngọc đường đường chính chính bước vào ngôi nhà này..

Khi Kha Nhi ra đời mọi sự yêu thương Tô Hạo Minh đều dồn vào đứa trẻ đó.. Cho đến khi Kha Nhi lớn lên. Con bé vốn thông minh lại xinh đẹp còn ngoan ngoãn, mọi ước muốn của Tô Hạo Minh, Kha Nhi đều thực hiện được nguyện vọng của ông ta.. Còn Kha Ngọc chỉ ham chơi hơn ham học làm Tô Hạo Minh vô cùng bất mãn..

Đĩ nhiên hôn sự tốt đẹp lựa rẽ quý ông ta cũng phải sắp xếp cho con gái mà mình yêu thương nhất, bỏ mặt sự hiện diện của Kha Ngọc qua một bên..

Càng ngày địa vị trong nhà của mẹ con bà ngày càng lung lay bà không thể ngồi yên để ông ta muốn làm gì thì làm. Gia tài ông ta đồ xộ đến thế. Nếu Kha Nhi không còn nữa thì mọi thứ sẽ thuộc về Kha Ngọc. Nên bà muốn đấu tranh về con gái của mình.

Bà làm vậy thì có gì sai..?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Chiếc Xe Định Mệnh

Chiếc đồng hồ hình con gấu lúc lắc trên tủ. Kha Nhi thay đồng phục mới, ánh mắt đượm buồn nhìn sang tấm hình người phụ nữ được đặt cạnh chiếc đồng hồ..

Cô cầm lấy khuôn hình, ngón trỏ miết nhẹ lên tấm thủy tinh nhẹ giọng nói khẽ..

"- Mẹ à. Con sắp mười tám tuổi rồi. Cũng sắp đính hôn với Tần Vũ. Mẹ biết không ba vui lắm. Mẹ à! mẹ có vui cho con không? "

Cô nở nụ cười nhạt ẩn chứa trong đó là bao sự chua chát khó nói nên lời mà đáng lẽ ra lứa tuổi mười bảy trong sáng như cô không nên có..

Đặt lại tấm ảnh vào chỗ cũ, Kha Nhi thở dài một chút ôm lấy cặp sách bước ra khỏi phòng..

Vừa xuống dưới lầu đã gặp Đường Lâm đang ngồi ở sofa. Trong mắt Kha Nhi, Đường Lâm là một người mẹ kế tương đối tốt.. Bà lúc nào cũng hòa nhã và cư xử đúng mực với cô...

"- Con đi học tiếp à. Di có bảo Vú Lan làm chút điểm tâm ngọt, con ăn một chút rồi đi "

Đường Lâm cười vui vẻ, hướng mặt dịu dàng nhìn Kha Nhi..

"- Con sắp trở rồi ạ. Khi nào về con ăn sau"

Kha Nhi luôn như vậy cô luôn hòa nhã lễ phép nhưng xa cách. Đường Lâm cười hiền hòa gật đầu..

"- Được rồi. Con đi đi kéo trẻ"

"- Chào dì "

Kha Nhi ôm lấy túi xách ngồi vào xe đã chờ sẵn..

Nhìn theo chiếc xe khuất dần nụ cười Đường Lâm cũng tắt đi, bà nghiêng đầu cầm lấy cốc nước cam khoáy nhẹ cằm một mình..

"- Dì cũng không biết con còn cơ hội trở về đây không nữa.. Chắc là con không có điểm phúc để ăn món bánh ngọt này rồi.. "

Kha Nhi yên ổn ngồi trên xe, Kha Nhi lấy trong túi xách ra một bọc kẹo socola đưa cho Tài xế Ngô chuẩn bị khởi động xe.

"- Chú Ngô. Cái này chú đem về cho mấy em nhé "

Tài xế Ngô làm việc cho nhà cô lâu rồi từ khi mẹ cô vẫn còn sống. Nên cô xem Ông như một người thân trong gia đình.

Tài xế Ngô được Kha Nhi cho quà đã thành thói quen lúc đầu ông rất ngại chỉ là Kha Nhi không cho cơ hội từ chối.. Ông cười cảm kích..

- " Cô Chủ.Cám ơn. "

Từ nhỏ Kha Nhi vốn là người điềm đạm hiểu chuyện, đối với ai cũng hòa nhã dịu dàng.

Tuy Kha Ngọc cũng là tiểu thư Tô gia nhưng trong mắt các người làm Kha Nhi mới là cô chủ thật sự của họ..

Kha Nhi mỉm cười không nói gì, bắt đầu làm công việc của mình.Cô có thói quen thích đọc sách.Chỉ cần thời gian rảnh cô sẽ lấy sách ra đọc.

Tài xế Ngô thấy thế biết ý cũng không dám làm phiền tập trung lái xe..Biệt thự Tô Gia nằm ở ngoại ô, muốn đến thành phố cũng phải hơn bốn mươi lăm phút..

Xe chạy êm đềm trên đường dốc chưa ra khỏi ngoại ô xe bất ngờ xảy ra vấn đề..

Tài xế Ngô nhanh chóng tắt xe vào lề là cũng đúng lúc máy xe tắt hẳn..

Ông khởi động lại liên tục nhưng đều vô ích..

- " Sao thế Chú..?"

Kha Nhi cảm thấy có điều không ổn dịu giọng hỏi..

Tài xế Ngô nhú mày nói..

- " Tôi cũng không biết.Cô Chủ cô chờ tôi một chút.Để tôi kiểm tra lại xe "

Kha Nhi gạt đầu, có chút sốt ruột nhìn ông ra mở mui xe kiểm tra, sau đó vào khởi động cũng không có tác dụng..

- " Thua rồi.Chắc phải gọi xe kéo đi sửa.Để Tôi gọi người đến đón cô.."

- " Không cần đâu.Đợi người đến cháu sẽ trễ mất..Đây cũng gần đoạn đường ra đường lớn.Đi mấy bước sẽ đón được taxi.."

Vừa nói cô vừa mở cửa xuống xe.Tài xế Ngô khó xử mở cửa xuống theo.

- " Cô Chủ..Nhưng mà.. "

- " Nếu còn chần chừ cháu mới trễ học.Chú yên tâm đi.Chiều đến đón cháu.Cháu đi đây.."

Kha Nhi mỉm cười cắt ngang lời ông.Tài xế Ngô ngẫm nghĩ cũng thấy đúng.Nhưng vẫn không yên tâm căn dặn..

- " Vâng.Vậy cô cẩn thận nha "

Tài xế Ngô nhìn bóng Kha Nhi ngày càng khuất xa và mất dạng sau đường cưa..

Ông lại không ngờ được phải mất một thời gian rất lâu sau mình mới gặp lại được cô...

Kha Nhi vừa ra đường lớn, phía sau liền có chiếc taxi bóp kèn in ỏi không cần cô gọi đã ngừng lại..Kha Nhi có chút vui mừng, dù sao đường này cũng chưa ra lộ muốn đón taxi đâu phải dễ trời lại nóng..Trong đời cô rất ít ỏi phải đi xe ngoài nên có chút phấn khích..Không nghĩ gọi nhiều lần ngồi vào xe..

- " Chú ơi.Cho cháu đến Trường Kim Long"

Tài xế là một người đàn ông trung niên.Ông ta quay sang nhìn cô cười nhẹ rồi gạt đầu.

Rất nhanh khởi động xe chạy đi, Kha Nhi lại lấy sách ra đọc tiếp..Qua tầm mười phút cô mỏi mắt nhìn ra làn đường, mày liễu nhú lại..

- " Chú ơi đường này đâu phải đến trường cháu.."

Người đàn ông không quay lại chỉ nhìn qua kính cười khẽ..

- " Đi đường tắt, đừng vội rồi sẽ đến thôi.."

Kha Nhi phát hiện đoạn đường này là tiến lên núi, hai bên cỏ mọc um tùm cô bắt đầu thấy trái tim mình đập mạnh.Hốt hoảng nói nhanh...

- " Đường này lên núi mà.Chú à quay lại đi..."

Người tài xế không thèm trả lời cô nữa,xe tăng tốc vượt lên đoạn đường gồ ghề..Chiếc xe xóc nảy làm cả thân người Kha Nhi nghiêng ngả..

Cô run rẩy mò vào túi xách tìm lấy điện thoại của mình..

Người tài xế nhìn qua kính nhếch môi tăng tốc độ rồi đạp thắng lại chiếc xe đỗ về trước. Chiếc điện thoại cũng rớt xuống dưới ghế.

.Đầu bị va vào thành ghế, Kha Nhi ôm lấy đầu hít hà hết lớn..

-" Ngừng xe..ngừng xe..Ông là ai.Tôi sẽ báo cảnh sát đấy..Ngừng xe..."

Tên tài xế làm ngơ như không nghe thấy, tăng tốc chạy nhanh..Chiếc xe cúp cua quẹo vào con đường nhỏ hẹp, thắng lấy chới tai rồi ngừng hẳn..

Kha Nhi thấy tên tài xế bước xuống cô đập cửa rầm rầm, tung cửa ra chạy nhưng vừa xuống xe lúc này cô mới phát hiện phía trước có một chiếc xe khác...

Kha Nhi thụt lùi bước chân, tên tài xế đã nhanh chóng tóm lấy cô..Bàn tay gơ lên cầm chiếc khăn trắng bịt miệng Kha Nhi lại..Cô quẩy đạp hết lớn trong tuyệt vọng..

-" Thả ra..á..cứu..cứu tôi....ùm.."

Đầu óc quay vòng, trước mắt mờ ảo, cô chỉ còn thấy bóng tối bao trùm.Chẳng còn biết gì nữa..

Tên tài xế bế cô lên, trên chiếc xe khác một người đàn ông bước xuống nhét một cọc tiền vào túi hắn..Rồi đưa tay ôm lấy Kha Nhi từ tay hắn.

-" Làm Khá lắm.Đây là phần còn lại.Lặn vài tháng đi.."

Tên tài xế cười nịnh bợ.

-" Đại ca yên tâm.Em biết mình nên làm gì.À con nhỏ này đẹp quá..Chắc giá chất lắm đây."

-" Không phải chuyện của mày.Biến "

Nói rồi hắn ta ôm lấy Kha Nhi vào xe của mình..Tên tài xế cũng chẳng chần chừ làm gì lên xe phóng đi..

Đường núi gập ghềnh, ánh chiều tà rực vàng cả một hướng, dần kết thúc đi một ngày...

Vote tích cực nè□□

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Đau Lòng

Tại Tô Gia lúc này chẳng khác nào ở Bắc cực lạnh giá.

Sắc mặt Tô Hạo Bình tái mét, bàn tay chống lên thành bàn, hàng chân mày đen cau chặt...

Ông không bao giờ ngờ được bi kịch như vậy lại xảy ra với gia đình mình.

Hơn một ngày trôi qua, con gái của ông đã bị mất tích rồi.

Nếu là bất cóc tổng tiền thì ông cũng phần nào biết được tung tích của con gái mình có bình an hay không.

Ngất nổi theo cảnh sát phán đoán đây không phải là cuộc bất cóc tổng tiền.Chỉ sợ rằng đây là một trong những cuộc mất tích liên quan đến những phi vụ mua bán phụ nữ qua biên giới.

Đường Lâm đưa mắt nhìn Kha Ngọc sau đó bước đến bên cạnh Tô Hạo Bình..

-" Hạo Bình.Ông đừng quá lo lắng.Cảnh sát chắc chắn sẽ đưa Kha Nhi về với chúng ta mà.Một ngày rồi ông không ăn không uống gì sao chịu nổi.Tôi xin ông đấy.Ông mà ngã bệnh ai sẽ tìm Kha Nhi nữa đây..Nghe lời tôi ăn một chút gì đi được không "

Tô Hạo Bình mệt mỏi ngồi xuống ghế, cũng chẳng bận tâm lời bà ta nói..Ông còn lòng dạ nào nữa mà ăn uống khi con gái mình bây giờ chẳng biết sống chết ra sao..

Tuy ông độc đoán luôn ép buộc mọi thứ bắt Kha Nhi phải làm theo ý ông.Nhưng Kha Nhi là đứa con mà ông yêu thương nhất.Từ nhỏ con bé đã yếu ớt mảnh mai, bây giờ chẳng biết khổ cực ra sao.Dù là đàn ông có dậm trường gió sương ngoài thương trường,

Nhưng lúc này đây Tô Hạo Bình cũng không ngăn được cảm xúc đau lòng khiến cho đôi mắt ông đỏ hoe..

Tiếng bước chân dồn dập, chưa kịp để quân gia thông báo Tần Vũ mang về lo lắng bước vào..

Đôi mắt Kha Ngọc sáng lên cô ta nhanh miệng tiếng đến..

- " Tần Vũ.Chẳng phải anh đi công tác à?"

Tần Vũ nhìn qua cô ta cũng chẳng có thời gian để trả lời tiến về phía Tô Hạo Bình..

- " Bác Tô.Cảnh sát nói như thế nào rồi.Tung tích của Kha Nhi ra sao "

Tô Hạo Bình lấy tay day trán, xót xa nén đau mà nói..

- " Đây không phải là vụ bắt cóc tổng tiền.Có thể Kha Nhi gặp bọn buôn người "

Cả cơ thể Tần Vũ như chao đảo.Khi nghe tin Kha Nhi mất tích anh không cần suy nghĩ đã hủy ngay chuyến công tác tại Hongkong để trở về.

Không thể nào! anh không thể để Kha Nhi xảy ra chuyện được..Tần Vũ níu lấy tay Tô Hạo Bình tiếp tục tìm lấy một chút hi vọng..

- " Camera chẳng quay được gì sao bác.Cảnh sát đã chặn các tuyến đường sang Biên giới hết chưa.. "

- " Cảnh sát đã cố gắng hết sức rồi..Chỉ cầu mong trời Phật thương cho chúng ta tìm ra Kha Nhi.. "

Gần hai ngày rồi nếu các tuyến đường chặn lại có dấu tích Kha Nhi thì đã tìm ra.Chỉ sợ con gái của ông đã bị đưa ra khỏi biên giới nước bạn rồi không chừng...

Tần Vũ hai tay nắm chặt, hơi thở dồn dập, khó khăn hít lấy..Qua một lúc anh mới cố trấn tĩnh đầu óc..

- " Bác Tô.Bạn cháu làm ở đồn cảnh sát.Cháu sẽ nhờ anh ta tìm tung tích của Kha Nhi.Nếu cần thiết cháu sẽ sang biên giới tìm em ấy

.Dù là mọi cách hay bao lâu, cháu cũng sẽ tìm Kha Nhi trở về.Cháu đi đây."

Tô Hạo Bình vỗ lấy vai anh, cảm động gật gật đầu...

Đường Lâm đưa mắt nhìn Kha Ngọc.Kha Ngọc hiểu ý bước đến chắn ngang đường Tần Vũ..

- " Tần Vũ.Anh cho em theo với.Em ở nhà mà lo lắng cho Kha Nhi không yên.Anh cho em theo để em cũng phần nào bớt lo lắng."

Tần Vũ muốn mở miệng từ chối, Đường Lâm lại nói..

- " Đúng rồi.Giờ ai cũng ở nhà, sốt ruột vô cùng.Tần Vũ con cho Kha Ngọc theo con đi..."

Trưởng bối đã lên tiếng Tần Vũ cũng không thể từ chối, anh gật đầu nhẹ rồi ra xe..Kha Ngọc miệng cười vui mừng, đi theo sau còn quay sang nháy mắt với Đường Lâm.

Trong chiếc xe tối om, Kha Nhi mơ màng mà tỉnh dậy cô cảm thấy đầu óc mình mông lung.Tay chân mỗi như không phải là của chính mình nữa vậy..

Miệng cô không thể phát ra âm thanh vì bị dán kính băng keo.Cả mắt cũng bị bịt kính một màu đen bao trùm.

Cả người Kha Nhi run rẩy không thể kiểm soát..Khi mắt bị bịt kín thì tai lại rất thính, cô lắng tai nghe, cô nghe tiếng ừm ừm bên trong xe, còn có tiếng xe chạy.Kha Nhi chắc chắn ngoài cô ra còn có người khác..

Cổ họng khô khốc, cảm nhận cơ thể đang nằm trên rom rạ hay thứ gì đó cứng cứng thô sơ, tay chân đều bị cột chặt muốn di chuyển cơ thể là điều vô cùng khó khăn..

Kha Nhi cũng chẳng dám nhúc nhích thân người..Cô nằm im giả chết để xem xét tình hình.Cô biết mình bị bắt cóc, đang rơi vào nguy hiểm, sợ hãi bao phủ lấy cơ thể yếu ớt, cô mím chặt môi muốn mình phải bình tĩnh nhưng cơ thể không ngừng run rẩy.Trái tim đập mạnh liên hồi,mồ hôi túa ra như tắm..

Tại sao cô lại rơi vô trường hợp này, không biết ba của cô có biết cô bị bắt cóc hay không?

Ông có lo lắng, có báo cảnh sát tìm ra cô không..?

Hai hàng nước mắt chảy xuống hòa vào mồ hôi lạnh. Kha Nhi sợ hãi vô cùng, từ nhỏ đến lớn cô luôn được sự bao bọc kĩ lưỡng của Tô Hạo Bình. Chưa bao giờ trải qua gian nan cực khổ hướng chỉ đối diện với nguy hiểm như bây giờ. Ra xã hội cô có khác gì một đứa trẻ chưa lớn. Bây giờ bảo cô bình tĩnh đối mặt với tình huống này làm sao cô không run sợ đây..

Kha Nhi nghẹn ngào, trái tim trùng xuống, nước mắt không ngừng chảy, thấm lấy băng vải đen che lấy đôi mắt xinh đẹp không ngừng hoảng loạn và tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Buôn Bán

Chiếc xe chạy không biết bao lâu, dường như rất lâu, cả cơ thể tê cứng vì bị cột chặt, mùi oi chua làm Kha Nhi buồn nôn, cô mệt mỏi thối đi, rồi tỉnh lại do xe chạy xóc nảy chắc là lên đèo hay đoạn đường núi..

Đến khi cô mở mắt thì xe cũng đã ngừng lại, cô nghe tiếng động cánh cửa sắt mở ra nhưng Kha Nhi không cảm nhận được ánh sáng có thể vì cô bị bịt mắt lại hoặc trời đã tối..

Rồi tiếng nói chuyện in òi còn có tiếng chửi bới nhau, những lời thô tục lọt vào tai của cô không sót một chữ.

Cô nghe tiếng động người leo lên xe..

Bắt ngờ cơ thể bị một sức lực ôm lấy, cả người Kha Nhi cứng đờ, mím chặt đôi môi không cho mình phát ra tiếng kêu sợ hãi

Trái tim đập thình thịch bị người đó bế đi. Bên tai Kha Nhi vang lên tiếng nức nở sợ hãi của vài cô gái, còn có tiếng cười man rợ và dễ dãi của bọn người đàn ông.

- " Ừm...ừm...huhu..."

Một số cô gái bị đưa đi vì quá sợ hãi nên đã nức nở thành tiếng..

- " Mẹ nó! khóc cái gì...?"

- " Mày quát cái gì, mày em nó sợ. Mày phải dỗ dành chứ..haha.."

- " Dỗ dành như vậy à..hay như vậy.."

Bàn tay thô thiển đen đúa sờ soạn trên người các cô gái, nghe bọn họ hét lên sợ hãi, bọn đàn ông cười ha hả đầy dâm tà..

- " Mẹ này. Anh Long bảo coi đứa nào xinh nhất đem về cho anh ấy chơi. Mày không khéo sờ nhầm đứa của anh ấy đi.."

- " Vậy hà..Có đứa của Thăng Bá đưa đấy. Đẹp lắm, con nhà khá giả nhìn là mê. Bảo đảm anh Long sẽ thích..Đúng rồi để khi nào Anh Long chơi chán rồi sẽ để tụi mình chơi. Nhìn con nhỏ đó chắc chắn rất ngon.."

- " Haha.."

Từng câu từng chữ lọt vào tai Kha Nhi không sót một chữ. Cô nuốt khan nước bọt, thật sự thở cũng chẳng dám thở mạnh..

Qua một lúc người đàn ông đặt cô xuống, được đặt ở đâu cô cũng không biết. Băng dán miệng và vải che mắt lúc này được bọn chúng cởi ra. Kha Nhi chẳng dám mở mắt cứ thế nhắm chặt nằm nghiêng người trên sàn..

Một tên ngăm đen, vẻ mặt dâm tà nhìn qua loạt cô gái nằm trên sàn nhà. Ánh mắt rơi vào người Kha Nhi..

Hắn bước đến ngồi xổm xuống vuốt lấy đùi Kha Nhi, làm cả người cô run lên bần bật bất chấp mở mắt ra hét lên..

- " Không..Không..Tránh ra.."

Tên đó có chút bất ngờ vì cô tỉnh, hắn ta nói với đồng bọn của mình..

- " Con nhỏ này đưa cho Anh Long phải không. Mẹ nó nhìn thôi đã mún cứng "

Hắn quay khuôn mặt dâm tà của mình, liếm môi vuốt lấy mông Kha Nhi xuống đến đùi cô cười vô lại..

- "Da thịt gì mà mịn như lụa. Em yêu! rồi có ngày anh sẽ chơi nát cung cho mà xem."

- "Được rồi. Anh Long không thích hàng anh ấy chưa chơi mà có ai đụng vào đâu. Mày thu lại móng vuốt của mày đi."

Một đồng bọn mặt mày dữ dằn đứng phía sau nhìn hần nhắc nhở. Tên đó thu lại tay kẻ sát tại Kha Nhi nói nhỏ..

- "Em đẹp lắm. Rồi sẽ có ngày anh khiến em "sướng "như tiên. Haha"

Hắn đứng dậy bước ra ngoài cũng năm người đàn ông kia. Cánh cửa sắt đóng lại.

Chiếc đèn tròn được treo giữa nhà lung lay khiến ánh sáng cũng chập chờn..

Cả người Kha Nhi toàn là mồ hôi, không kiềm chế được nỗi sợ đôi mắt đỏ hoe chảy dài nước mắt. Cô nức nở thành tiếng, cố gắng kéo lê đôi chân ngồi dựa vào tường..

Lúc này Kha Nhi mới để ý xung quanh cô còn năm cô gái khác nữa. Hai cô gái còn rất nhỏ vẫn chưa tỉnh. Những cô gái khác tỉnh hết rồi. Bọn họ cũng không khác gì cô, nước mắt đầm đìa cuộn người ngồi sát vào nhau...

Chưa kịp nói chuyện cánh cửa lại một lần nữa mở ra, cùng năm người đàn ông đó nhưng lần này dắt theo thêm một người phụ nữ tuổi trung niên khuôn mặt trang điểm đậm sắc sảo. Đi phía sau bà ta còn có hai người đàn ông khác..

- "Hàng kì này. Toàn hàng ngon. Anh Long nói giá gấp hai lần trước."

Người phụ nữ cười quyền rũ không trả lời bọn đàn ông, bà ta bước đến xoay mặt từng cô gái rồi nói..

- "Khách tôi đang cần gái còn trinh. Để tôi xem trước rồi lúc đó nói giá sao.."

Bà ta liếc qua bắt gặp Kha Nhi, nở nụ cười thích thú, tiến đến sờ vào mặt cô.. Kha Nhi hốt hoảng rụt vai lùi ra sau..

- "Con bé này đẹp quá.."

- "Con nhỏ này không được "

Người phụ nữ khó hiểu xoay mặt nhìn người đàn ông có khuôn mặt hung tợn kia..

- "Sao lại không. Riêng con bé này nếu mất trinh tôi cũng sẽ trả gấp hai.."

Tên đàn ông cười ha hả..

- "Chị Nguyệt. Đây là của anh Long. Nếu chị muốn thì chờ đi. Khi nào anh Long chơi chán sẽ gọi cho Chị. Còn bây giờ dù có trả gấp năm lần chúng tôi cũng không bán.."

Bà ta thất vọng nhìn Kha Nhi mà luyến tiếc, chặc lưỡi không cam lòng mà nói..

- "Hừ. Đợi anh Long của mấy người chơi chán rồi ném cho mấy người chơi hội đồng. Đến tay tôi thì còn gì nữa.."

Tên đen đầu lúc đầu sờ soạn Kha Nhi nghe bà ta nói thế cười lớn..

- "Với khuôn mặt xinh đẹp như con nhỏ này. Chị chỉ cần đứng sơ lại, tôi chắc nó sẽ là cỗ máy kiếm tiền cho chị ấy chứ.."

Lời bọn họ nói làm Kha Nhi run rẩy cô lắc đầu, môi tái nhợt chẳng còn chút máu.

Cứ nghĩ đến bị bọn người này thay nhau chà đạp dưới thân thì cô chết quách đi cho xong..

Nơi đây là đâu là địa ngục trần gian sao..?

Dù rất luyến tiếc nhưng người phụ nữ cũng không dùng dằng nữa..

Sau khi kiểm tra hàng, những cô gái khác đều bị đem ra xe, bọn họ bị dán băng keo lại muốn khóc muốn hét điều bất lực..

Kha Nhi cũng bị đem đi nhưng vào một chiếc xe khác..

Cô bị bọn chúng tiếp tục bịt kính mắt kẻ cả miệng lại như trạng thái ban đầu...

P/s: Để phù hợp vs cốt truyện, có một số từ nghe có chút đen tối, thô thiển..

Nhưng để phù hợp nội dung và tính cách của nhân vật. Nên ko thể bỏ qua... các mem có thể suy nghĩ trc khi đọc tiếp. Dĩ nhiên mình sẽ tiết chế. Vốn dĩ mình cũng ko thích.

Vote tích cực nào.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Tìm Lấy Hi Vọng

Kha Nhi bị bỏ trong cốp xe phía sau. Kha Nhi luôn trong trạng thái lo lắng thần kinh căng thẳng như dây đàn, làm mọi cách cho mình tỉnh táo nhất có thể. Cơ thể bị nằm nghiêng, cánh tay bị cột ra phía sau đau nhức tê dại, trong bóng tối mịt mù cô âm thầm theo dõi mọi tiếng động phía bên ngoài. Xe chạy tầm bốn tiếng xe rốt cuộc cũng ngừng lại..

Thân thể Kha Nhi bắt đầu run kịch liệt, cốp xe mở ra, cơ thể cô được nâng lên và được người nào đó bế ra khỏi xe, mùi cơ thể của hắn ta làm Kha Nhi ghê tởm nhưng chẳng dám động đậy.

Cô nghe tiếng nói vang bên tai mình.

" Anh Long đâu..?"

Một người khác liền trả lời..

"Đại ca đang đợi Chú ở phòng nghỉ của anh ấy..Đưa thằng con bé này vào trong luôn.."

"Ok "

Kha Nhi bắt đầu run lên cơ thể cũng uốn éo muốn thoát ra khỏi vòng tay của hắn..

" Ừm.Ừm."

" Im miệng.Một chút sương rồi muốn gì thì la."

Tên đó bị Kha Nhi dùng dằng bực bội quát lớn..Kha Nhi nức nở đến khi cơ thể được đặt xuống..

" Rệt..rệt..."

Băng keo dán miệng được cởi ra, khăn bịt mắt cũng được tháo xuống..Kha Nhi co lại một góc, cô hé mắt nhẹ nhàng quen với ánh sáng rồi mở mắt ra..Căn phòng rất rộng, ngoài tên bế cô vào đây còn hai người đàn ông khác cũng đang nhìn cô, bọn họ đưa mắt nhìn nhau cười đầy thâm tà..

" A Cẩn.Kiểm đầu ra đưa ngon mà đẹp thế này.Lần này đại ca sẽ thưởng lớn cho mày rồi."

Tên A Cẩn mà chúng gọi ngồi xuống ghé gác chân lên..

" Anh Long đâu?"

" Đang tắm.Kêu người đưa con bé này đi tắm đi.Nhìn bản quá, đại ca mất hứng "

" Không cần"

Cánh cửa kéo ngăn giữa phòng ngủ và phòng nghỉ mở ra.Một người đàn ông nhìn tầm ba mươi,có đôi mắt đầy vẻ hung ác bước ra.Hắn ta có bộ râu quai nón nên nhìn hắn có vẻ già dặn.Trên người chỉ quấn chiếc khăn tắm cả người đều xăm trổ nhìn rất đáng sợ..

" Đại Ca."

" Anh Long.Anh xem thử có thích không "

Bọn người đàn ông điều đứng dậy chào hắn..

Người đàn ông tên Long đưa mắt nhìn Kha Nhi.Hắn ta bước đến nhếch môi, bàn tay sờ vào khuôn mặt lấm lem mà vô cùng xinh đẹp của Kha Nhi..

Da đầu Kha Nhi run lên bần bật, cô lắc đầu nức nở..

" Đừng..đừng mà..tôi xin anh..Anh tha cho tôi đi..Anh muốn bao nhiêu tiền,tôi sẽ nói ba tôi đưa cho anh..."

Hắn ta cười to chặt lưỡi..

"Giọng nói thật hay.Chắc chắc lúc rên rĩ chắc là phê lắm đây..A Cấn Chú mày tìm được cực phẩm rồi..."

Tên A Cấn nịnh hót nói..

"Chỉ cần Đại Ca vui là được ạ.."

Tên Anh Long híp mắt nhìn bộ đồng phục đã lấm lem nhào nhủ của Kha Nhi, chiếc váy màu xanh dài qua đầu gối khoe đôi chân dài tằm tấp, chiếc vớ trắng rách lổm chổm..Bàn tay hắn không kiêng dè sờ lên bờ vai đang run rẩy..

Hắn kẻ sát mặt Kha Nhi, vẻ mặt thèm thuồng biến thái không hề che giấu..

"Rẹt "

"Á...Không..không..huhu.."

Quách Long không kiêng dè xé chiếc áo đồng phục của Kha Nhi lộ ra chiếc áo lót màu trắng cùng da thịt trắng ngần..

Kha Nhi hét lớn tuyệt vọng khóc thét lên.Tiếng khóc của cô càng khiến hắn sôi máu..Hắn cười man rợ, bọn thuộc hạ phía sau nhìn da thịt non nót trắng ngần.Điều âm thầm nuốt nước bọt..

"Ra ngoài đi.."

Tên A long phát tay, ánh mắt hắn trầm đục chưa một giây rời khỏi Kha Nhi..

Ba người đàn ông cúi đầu đi ra.A Cấn quay sang nói với hai người kia..

"Chắc..Anh Long làm tại chỗ không cần vào phòng ngủ luôn.."

Nhìn cánh cửa đóng lại, Kha Nhi nước mắt dàn dụa cô muốn chạy trốn ngất nỗi đôi chân tay đều bị cột chặt cô chỉ còn biết tuyệt vọng khóc hét lên..

"Xin anh tha cho tôi đi..Tôi xin anh mà..Huhu..Cầu xin anh.."

Quách Long cười cười ép lấy cơ thể non mềm của cô vào sô pha..Hắn như kẻ biến thái nhắm mắt ngửi ngửi trên người cô rồi thè lưỡi liếm lấy vành tai của Kha Nhi..

"A..."

Kha Nhi ghê tởm hét lên..

"Ngoan nào.Một chút nữa em sẽ thích.."

Hắn khom người cời vớ chân Kha Nhi ra, đầu hắn vùi vào bụng Kha Nhi hôn hít lên bộ ngực được bọc bởi chiếc áo lót đã lộ ra ngoài..

"Huhu..Không..không..á..."

Đầu lắc mạnh Kha Nhi chỉ biết hét toáng, quẫy đạp trong tuyệt vọng...

Đầu hắn vùi vào cổ cô hôn hít.Kha Nhi cắn răng quay sang nhắm ngay lỗ tai Quách Long cắn mạnh..

"Ư..Thả ra..Con quỷ cái.."

Kha Nhi dùng hết sức cắn đến khi mùi máu tanh tràn ngập miệng..mái tóc cô bị hắn nắm lấy ghi chặt ra phía sau.Cánh tay còn lại hắn bóp chặt xương hàm cô..Kha Nhi đau đớn hé miệng buông hắn ra..

"Bóp "

Quách Long dán cho Kha Nhi một bạt tai đau đớn.Cô té nhào từ trên sofa xuống dưới đất đau đớn tận xương tủy..

Hắn ngồi xuống nắm lấy tóc Kha Nhi gặm lên..

"Mẹ mày.Xem hôm nay ông chơi chết mày ra sao?"

"Không..Huhu.."

Hắn nhào vào đè Kha Nhi xuống sàn nhà..Bàn tay vừa muốn xé lấy váy của cô cửa phòng bất ngờ vang lên.

- "Đại Ca..Đại Ca.."

Tên Quách Long nhìn ra cửa cảm phần găm lên.

- " Mẹ kiếp chuyện gì...?"

Bỗng dung ngoài cửa im bật, không có tiếng trả lời.

Cánh cửa bất ngờ mở ra, Quách Long nổi điên đứng bật dậy muốn nắm cổ tên đàn em.

Hai tên đàn em của Quách Long cúi đầu khó xử, sợ hãi nhìn hấn..

- " Đại Ca..Anh Siêu đến "

Tiếng Anh Siêu như bùa chú làm Quách Long đứng hình trong vài giây.Rất nhanh người đó cũng bước vào..

Người đàn ông cao lớn, khuôn mặt đẹp đẽ góc cạnh như tạc tượng, mang chút ma mị lạnh lùng khó diễn tả.Chỉ biết từ anh ta toát lên vẻ áp bức nguy hiểm tìm tòi còn mang một chút biến chất đầy hấp dẫn. Một thân quần tây đen kết hợp áo sơ mi cùng màu bao bọc thân hình lí tưởng của anh ta.Đẹp một cách mạnh mẽ và bí ẩn..

Quách Long kéo lại quần áo của mình chưa để người đàn ông đó lên tiếng hấn đã cười nói.

- " Anh Siêu.Đến sao không báo em trước.Để em đón tiếp anh.."

Lăng Siêu nhếch môi, quét mắt qua Kha Nhi đang ngã dưới sàn quần áo tả tơi.Lại nhìn lên lỗ tai đang chảy máu của Quách Long.

Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện, gác chéo đôi chân dài cất giọng nói trầm ấm mang chút giễu cợt..

- " Phá hư chuyện tốt của Chú à..?"

Quách Long cười khan..

- " Nào có..Gặp anh là trên hết,để em báo đàn em chuẩn bị chút thức ăn.Lâu rồi anh em ta không nhăm nhi.."

- " Không cần.Tôi đến đây nói với Chú vài câu rồi đi.."

Quách Long hất mặt cho hai tên thuộc hạ.Bọn chúng hiểu ý bước đến ôm lấy Kha Nhi vào phòng.

- " Không..Thả ra..thả ra..Huhu..Cứu tôi..cứu tôi.."

Kha Nhi lúc này như chim sợ cành cong, cô vẫy vẫy thân mình hét lớn, khóc nức nở...

Sắc mặt Quách Long khó coi vô cùng hấn nghiêng răng nhìn thuộc hạ của mình...

Kha Nhi bị bọn chúng ôm lấy do cô vùng vẫy quá mạnh nên ngã xuống sàn tiếp tục, bọn chúng vừa lôi vừa kéo.

Cô đã quá tuyệt vọng rồi.Cô không biết người đàn ông bước vào là ai, nhìn hấn nguy hiểm không khác gì Quách Long.

Có thể bọn họ chung một duộc cũng nên..

Nhưng không hiểu sao ở anh cô lại thấy được sự hi vọng,nhìn vào đôi mắt sâu hun hút khó nắm bắt tâm cơ của anh Kha Nhi muốn tìm chút ánh sáng.

Kha Nhi nhạy cảm phát hiện tên Quách Long này có vẻ rất e dè người đàn ông đó..

Cô đến đường cùng rồi.Bây giờ chỉ cần tìm mọi cách miễn sao cô có thể thoát khỏi nơi quỷ quái này.Không còn chịu sự dày vò của bọn ác quỷ nơi đây cô điều bất chấp..

Kha Nhi ngẩng đầu hướng đến Lăng Siêu..

- " Cứu..cứu tôi với..Tôi xin anh..bọn họ bắt cóc tôi.Cầu xin anh.."

- " Im miệng..đưa nó vào trong.."

Quách Long giận đến tím mặt hét với hai tên thuộc hạ.Bọn chúng vừa ôm vừa kéo Kha Nhi vào phòng ngủ của Quách Long..

- " Không..thả tôi ra đi..huhu...Cứu tôi..cứu tôi.."

Lăng Siêu không hề thể hiện cảm xúc gì Ngoài lần đầu anh nhìn vào đôi mắt to tròn tràn ngập nước mắt của Kha Nhi.Khuôn mặt tuy lấm lem còn sưng

đỏ nhưng vẻ xinh đẹp của cô không hề bị lu mờ..

Cho đến khi tiếng Kha Nhi nhỏ hần trong căn phòng kín kia..

Lăng Siêu mất nhìn xuống khiến Quách Long không hiểu anh đang nghĩ gì..

Ngón cái xoa nhẹ nhẹ ngón trỏ.Lăng Siêu lúc này mới ngẩng đầu nhìn Quách Long..

- " Chú cảm máu trước đi rồi nói chuyện với tôi cũng được "

Quách Long xấu hổ xoa lấy cái tai vừa bị Kha Nhi cắn.Hắn ta bảo thuộc hạ lấy miếng bông cảm máu sơ.Ngồi đối diện với Lăng Siêu..

- " Anh Siêu.Có chuyện gì quan trọng phải khiến anh đến đây thế.. "

Lăng Siêu nhướn mắt nhìn hắn..Quách Long cười cười..

- " Từ ngày anh ra khỏi bang hội.Anh em ai cũng muốn gặp anh cũng khó.Chi là hôm nay anh đến gặp em.Khiến em có chút bất ngờ.. "

Lăng Siêu cười nhẹ ngã người ra sau ghế, lấy ra một điều thuốc..Thuộc hạ của anh Tưởng An bước đến bật lửa châm sáng.

Hít vào một hơi rồi phả ra làn khói trắng

.Lăng Siêu không nhanh không chậm lên tiếng..

- " Tôi đứng là ra khỏi bang hội không có quyền xen vào chuyện của Chú.Nhưng hai ngày trước tôi nhận được điện thoại của Bố Già.Bố nói nếu tôi có thời gian thì quan tâm Chú một chút.Vì sợ chú đi làm đường lạc lối.. "

Ánh mắt anh khóa chặt sắc mặt gượng gạo của Quách Long..

Hắn dè dặt lên tiếng..

- " Anh Siêu.Tuy anh đã ra khỏi hội.Nhưng trong lòng em luôn kính trọng anh.Được anh và Bố quan tâm em rất cảm kích.Nhưng em đâu làm gì sai trái đâu anh.. "

Lăng Siêu gầy gầy chân mày, gật đầu..

- " Chú biết nghĩ vậy thì tốt.Bố nói có tin tức nói Chú buôn bán phụ nữ và hàng trắng.

Không biết tin tức đó có chính xác không?"

Quách Long đứng bật dậy nghiêm mặt nói..

- " Anh Siêu..Em không làm những điều đó.Em biết những điều này là cấm kị của bang hội.Em nào dám.Chắc chắn ai đó ganh ghét đã vu oan cho em.. "

Lăng Siêu trầm ngâm một chút , lại nói.

- " Thế sao.Anh cũng nói với Bố Già.Chú đâu ngu ngốc đến vậy..Anh bây giờ cũng không còn liên quan đến nội bộ.Chi là nhắc nhở Chú mà thôi.Đừng vì đồng tiền mà có ngày thiệt thân..Ảnh hưởng đến danh dự của Bố Già nữa.Nếu muốn làm gì thì ra khỏi ban hội theo chính theo tà tùy Chú.. "

- " Anh yên tâm đi.Em luôn lấy anh làm gương.Nếu một ngày em ra khỏi ban hội cũng sẽ học hỏi anh kinh doanh trở thành người tốt của xã hội.. "

Nghe hắn nói, Lăng Siêu chỉ cười không có ý đáp lời.Anh dụi lấy điều thuốc rồi đứng dậy..

- " Được rồi.Tôi về đây "

- " Anh không ở lại một chút sao.Lâu lâu anh em mình mới gặp nhau.. "

- " Tôi còn có việc "

Lăng Siêu bước ra đến cửa, bỗng bước chân anh ngừng lại.Làm Quách Long cũng khó hiểu dè dặt quan sát..

Anh xoay người hai tay đút vào túi quần nhướn mày nhìn Hắn..

- " Chú thật không buôn bán phụ nữ?"

Quách Long liền lắc đầu..

- " Không..Em không có "

Lăng Siêu gật đầu lại nói..

- " Vậy cô gái lúc này.. "

Khóe môi Quách Long giật giật gượng gạo..

- " À..à..Đây là con gái của một thuộc hạ..Ông ta muốn lấy lòng em.Em không có ép buộc là do bọn họ tự nguyện.. "

Nụ cười trên môi Lăng Siêu càng đậm.

- " Cô bé đó rất hợp với khẩu vị của tôi.Không biết là Chú có thể nhường cho tôi được không? "

Sắc mặt Quách Long tái lại, với Lăng Siêu hẳn không dám nói tiếng từ chối..

Hắn biết Lăng Siêu đã nghi ngờ việc làm của hắn.Hay bây giờ dùng con bé đó để lấy lòng anh ta..

Quách Long đắn đo một chút lại nghe Lăng Siêu nói..

- " Khó thể à.Thôi bỏ đi, xem như tôi chưa nói gì... "

Quách Long lập tức cười nói..

- " Không.. không. Anh đừng hiểu lầm chỉ là ba cô ta vừa qua đời tâm trạng cô ta không được tốt cứ nói năng lung tung.Em sợ sẽ làm anh mất hứng..Còn chỉ cần anh thích là được "

Lăng Siêu nói..

- " Tôi không ngại.. "

Quách Long liền ra lệnh cho tên thuộc hạ của mình đưa Kha Nhi ra...

- "Ừm..ừmm.. "

Kha Nhi bị bịt miệng, được bế ra ngoài..Đôi mắt cô đầm lệ sung sướng chắc chắn khóc rất nhiều..

Lăng Siêu quét mắt qua cô, đưa mắt nhìn Tường An..

Tường An hiểu ý bước đến cởi lấy áo khoác trùm lên người Kha Nhi rồi bế lấy cô.

Lăng Siêu vỗ lấy vai Quách Long..

- " Cảm ơn Chú.Tôi về đây.. "

Quách Long cười cười gật đầu rất có lòng đưa Lăng Siêu ra xe.Nhìn anh ngồi vào trong xe, chiếc xe chạy khuất đi.Hai tay Quách Long nắm chặt..

- " Đại Ca... "

Bốp

Chưa nói hết câu hai tên thuộc hạ đã ăn hai cái tát trời dấm..

- " Mẹ chúng mày.Tại sao lại để Lăng Siêu nhìn thấy cảnh này.Mẹ nó thằng khốn đó.Đã ra khỏi hội mà còn muốn chặn đường của tao.Khốn nạn mà.. "

Hai tên thuộc hạ cúi đầu, bọn chúng cũng muốn ngăn cản chỉ là Lăng Siêu cố tình đi thẳng vào. Nhìn vẻ lạnh lùng áp bức kinh người của anh ta khiến bọn chúng trở tay không kịp mà thật ra cũng chẳng ai dám ngăn cản..

Vote hỷ □ □

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tìm lấy Hơi Ấm

Kha Nhi lúc này tay và chân được thả tự do, mái tóc rối bù dán vào khuôn mặt lấm lem, bên một phần má sưng đỏ, áo quần rách nát cũng may có áo khoác của Tường An che lại...

Cô co ro trong một góc xe, hai tay ôm lấy trước ngực..Tường An nhìn qua kính có chút thương xót lại liếc mắt qua Lăng Siêu..

Từ lúc lên xe Lăng Siêu không nói gì, dựa vào thành ghế mắt nhắm lại như đang ngủ..Bóng tối sáng thay phiên nhau chớp chònh nhìn anh càng trầm lắng thâm sâu đến khó lường

Từ việc Lăng Siêu muốn đem cô gái kia đi.Tường An đã có chút khó hiểu..

Anh ta theo Lăng Siêu hơn mười năm, từ lúc Lăng Siêu còn là người của Ban hội ở Nhật Bản.Dưới Bó Già, Lăng Siêu là người đứng đầu nắm trong tay mọi uy quyền sát phạt.

Anh lạnh lùng tàn nhẫn ra sao không cần nói ai cũng rõ..

Thế lực Lăng Siêu vô cùng mạnh, Bó Già lúc về hưu ông điều đặt tâm tư cho anh.Tâm nguyện muốn anh lên nắm chủ chốt.

Bất ngờ thay Lăng Siêu lại xin rút khỏi Bang Hội.Anh muốn trở về cuộc sống bình thường, sống cuộc sống của chính mình, làm điều mình thích, hưởng lấy tự do của bản thân.

Bó Già đã từng cứu anh một mạng xem như mười mấy năm qua anh đã đổ mồ hôi xương máu, cũng có thể lực phát triển biết bao là quán bar, sòng bài, các bến tàu..

Đem lại những khoản kèch xù không đếm xuể cho ông.

Đến lúc anh muốn ra đi, được sống cho chính mình.Bó Già cũng đành ngậm ngùi chấp nhận.Lúc Ông lui về ở ẩn đành chia thế lực cho hai người đàn em của Lăng Siêu.

Quách Long và A Tứ.

Nếu A Tứ là người chính trực nóng tính và là một người trung thành với Lăng Siêu dù bây giờ anh có ra khỏi hội nhưng A Tứ và các anh em luôn tôn sùng và kính nể Lăng Siêu hết mực.

Ngược lại Quách Long là tên nham hiểm,tham lam vô cùng.Thế Lực Quách Long không bằng A Tứ.Hắn chỉ cai quản một số sòng bạc và quán bar tại CampuChia..

Địa Bàn không thể so sánh với thế giới ngầm của A Tứ ở Nhật Bản..

Ở Lăng Siêu con người anh luôn toát lên quyền lực mạnh mẽ.Rút khỏi ban hội chưa được năm năm, vừa chuyển qua kinh doanh nhà hàng và khách sạn.Mà anh đã đạt được thành tựu đáng ngưỡng mộ.Do có thể anh đã vốn giỏi kinh doanh từ khi còn ở bang hội..

Các anh em trong hội của A Tứ luôn hay nói đùa với nhau.Số tài sản anh có khi còn ở Nhật Bản.Chỉ cần cưỡi ngựa xem hoa hưởng thú lạc của cuộc đời.Sao phải làm lụng chi cho vất vả mệt óc..

Nhưng sau thời gian dài bọn họ lại ước được đi theo anh để học hỏi.Rời xa bang hội Lăng Siêu chỉ đem theo một người đó là Tường An.Khiến nhiều người thất vọng..

Đừng tưởng bây giờ anh rời xa bang hội thế lực sẽ trở nên suy yếu.Chưa nói đến A Tứ luôn âm thầm sau lưng anh.Còn thế lực anh tự gầy dựng riêng cho mình..Bây giờ anh đã trở thành ông chủ lớn, quan hệ với chính phủ các nước là điều tất nhiên..

Mỗi khi răn dạy anh em bố già điều đem Lăng Siêu ra làm gương..

Nói về tên Quách Long dạo rằng đây có nhiều thông tin hắc làm chuyện phi pháp.

A Tứ với hắn như nước với lửa.Bó Già đành gọi điện nhờ Lăng Siêu lên tiếng.Xem như lời nhắc nhở, nếu hắn không nghe thì chỉ con xét theo luật của bang hội mà xử lý, tiếc là chưa có bằng chứng rõ ràng.

Lần này cô gái mà họ đem về là bằng chứng xác thật nhưng Lăng Siêu lại cắt đi suy nghĩ đó..Khiến cho Tường An có chút khó hiểu..

Xe chạy vào một khu nhà biệt thự gần hồ nước lớn.

Kha Nhi lúc này đã thiếp đi.Lăng Siêu đưa mắt nhìn khuôn mặt non nớt tái nhợt của cô.Tường An mở cửa đứng chờ chỉ thấy Lăng Siêu chăm chú nhìn Kha Nhi.Qua một lúc thấy anh dịch người.Ôm lấy Kha Nhi xuống xe .

-" Gọi bác sĩ đến phòng tôi"

-" Vâng.."

Tường An nhìn theo vóc dáng lạnh lùng cao ngất của Lăng Siêu đi phía trước. Cũng không suy nghĩ gì nhiều liền tìm cách liên hệ bác sĩ.

Lăng Siêu mạnh mẽ tiến về cầu thang, mi mắt sụp xuống nhìn người trong lòng, cô rất nhẹ thân thể vô cùng mềm mại như bông.

Muốn mạnh tay cũng không nổi..

Nhớ lại đôi mắt hoảng hốt và bất lực yếu đuối của cô khi ở chỗ Quách Long. Lúc đó cô dùng ánh mắt trong vắt đẹp đến mê hồn của mình, đặt kỳ vọng vào anh. Sự tuyệt vọng khi bị kéo vào căn phòng khác. Khuôn mặt đầm nước mắt như liễu rũ dưới màn mưa..

Khiến anh cảm lòng muốn làm ngơ cũng khó.. Chỉ cần nhìn sơ anh có thể đoán ra cô gái này là con nhà khá giả, nhìn bàn tay ngoan ngoãn đặt trước ngực anh non mềm tròn bóng.. Khuôn mặt tuy vậy vẫn xinh đẹp đến kiều diễm. Nhất là đôi mắt long lanh ấy, anh chưa bao giờ gặp người con gái nào có đôi mắt đẹp đến vậy..

Thật lòng mà nói lúc xuống xe anh chỉ muốn vứt bỏ cô cho Tường An muốn làm gì thì làm. Khi dưới ánh đèn đường, anh thấy sắc mặt cô tái nhợt, không đành lòng muốn sờ xem sao.. Không ngờ cô nhóc này lại nóng đến kinh hồn. Dĩ nhiên cô đã bị sốt, chắc chắn cô gái nhóc này chưa từng trải qua cực khổ bao giờ..

Đặt cô lên giường mình, kéo chăn lại. Lăng Siêu xoay người bấm điện thoại.

- "Gọi thêm hộ tá. Còn nữa mua vài bộ quần áo của phụ nữ "

Ném điện thoại lên sofa. Anh đi đến quầy rượu rót một ly rượu, bước đến bên cửa sổ nhìn cảnh về đêm, ly rượu đỏ hòa vào đèn đường mờ ảo....

- " Mẹ... mẹ... mẹ ơi.. hức..."

Tiếng Kha Nhi nức nở, đánh thức sự im lặng của căn phòng.

Lăng Siêu đưa mắt nhìn cô gái trên giường,

chân mày cô cau chặt, hai tay vấu lấy chăn, cái miệng nhỏ nhắn có chút khô khốc lắm lắm.

Giọt nước mắt lạnh lẽo rơi bên khóe mi..

Dường như cô rất khó chịu..

Trầm ngâm giây lát, anh sai bước chân tiến đến chiếc giường.

Đặt mu bàn tay lên trán cô, nhiệt độ làm mài anh càng nhiều chặt..

- " Mẹ.. mẹ ơi.. "

Giọng nỉ non nhu thuận yếu ớt vô cùng đáng thương, khuôn mặt vì sốt trở nên đỏ bừng..

Bàn tay Lăng Siêu từ từ dời xuống mặt cô vuốt nhẹ.. Da thịt trơn bóng mềm mại như lụa, cảm giác vô cùng dễ chịu như cảm nhận hơi ấm, Kha Nhi dụi dụi mặt mình vào tay anh như con mèo nhỏ làm nũng với chủ..

Làn môi mỏng Lăng Siêu nhếch nhẹ..

Kha Nhi như chưa thấy đủ cô quơ quàng níu lấy tay anh nắm chặt trong bàn tay bé nhỏ của mình thều thào..

- " Mẹ.. mẹ..."

Hai sự đối lập rõ ràng, bàn tay nhỏ nhắn nắm chặt bàn tay to lớn của anh tạo nên hai màu da, trắng đen rõ ràng. Một yếu ớt cần sự che chở, một mạnh mẽ cường thế đầy áp bức..

Anh cứ thế ngồi yên để cho cô nắm tay mình..

Đến khi cửa phòng gõ nhẹ.. Tường An xách một túi đồ lớn, cùng bác sĩ và hộ tá đi theo sau..

- " Anh Siêu. Bác sĩ đến rồi.. "

Tường An nhìn Kha Nhi đang nắm tay Lăng Siêu, ánh mắt anh ta lóe lên rồi chán tỉnh rất nhanh..

Lăng Siêu gật đầu nhưng không có ý đứng dậy..

Bác sĩ hiểu ý, tuy không biết anh là ai.

Nhưng về ngoài nổi bật, sắc mặt âm trầm của anh. Ông ta liền hiểu người đàn ông này không hề tầm thường..

Sau khi khám cho Kha Nhi. Vì sức khỏe Kha Nhi khá yếu nên phải truyền nước cho cô mau lợi sức..

"Tôi đã truyền nước cho cô ấy. Do sức khỏe suy yếu, cộng thêm sốt nên cô ấy mới hôn mê.. Tôi mới vừa chích thuốc ngày mai sẽ tốt thôi.."

Lăng Siêu quay mặt nhìn cô hộ tá..

"Cô vệ sinh thay quần áo cho cô ấy đi.."

Cô gái hộ tá gật đầu nhanh chóng làm chuyện của mình..

Lăng Siêu nhẹ nhàng nắm bàn tay Kha Nhi gỡ ra khỏi tay mình. Rồi đứng dậy đi ra ngoài..

Tường An cũng đi theo sau, anh ta bước đến nhìn Lăng Siêu ngồi trên ghế đang hút thuốc..

"Anh Siêu có cần em điều tra thông tin về cô ấy không?"

Anh ngả người ra sau dựa vào thành ghế, ngón cái xoa nhẹ ngon trở đây là thói quen của Lăng Siêu khi anh suy nghĩ về điều gì đó. Qua một lúc anh mới ngẩng đầu..

"Ngoài thông tin. Tôi cần biết rõ vì sao Quách Long có được cô ấy."

"Anh Siêu, anh muốn giúp A Tứ.."

Lăng Siêu thả làn khói trắng, nhẹ lắc đầu..

"Cậu sai rồi. Tôi chỉ đang tự giúp bản thân mình thôi. Quách Long bây giờ như chó điên đang phát dại. Không biết khi nào nó sẽ cắn chúng ta."

Nên chuyện này anh không nhập cuộc không được, giúp ai cũng được, xem như ai gây nghiệp phải trả giá...

Tường An liếc gật đầu xem như đã hiểu. Cô gái bên căn phòng kia có thể xem là bằng chứng giúp A Tứ loại trừ Quách Long. Nhưng xem thái độ, Lăng Siêu không có ý đưa cô gái nhỏ kia nhập cuộc vào chiến tranh của bang hội.

Tường An cũng không quan tâm vì sao Lăng Siêu muốn bảo vệ cô gái kia.

Thật ra nếu suy nghĩ kỹ một chút, nếu đưa cô ta ra chưa chắc đó là bằng chứng xác đáng. Với một người mưu mô như Quách Long. Hắn cũng sẽ có cách chạy tội nhanh chóng.

Từ xưa giờ Lăng Siêu dù làm việc gì, nếu không nắm chặt được kết quả anh sẽ không làm.

Nên dù Lăng Siêu quyết định như thế nào. Tường An điều nghe theo và tín nhiệm tuyệt đối.

Lăng Siêu đưa mắt nhìn căn phòng đang đóng kính trầm tư không nói gì nữa..

Đề nghị hãy là bạn đọc văn mình. Vào đọc thì vote. Ko copy, edit dùm omnnnnnn.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Bỏ Trốn

Kha Nhi mơ màng tỉnh lại trong đêm. Dù cơ thể mệt mỏi, đầu đau nhức âm ỉ. Bên một mép má trái cô còn cảm nhận sưng lên, hé miệng liền đau đớn. Tuyệt nhiên đầu óc lại vô cùng tỉnh táo. Đôi mắt to tròn mang vẻ phòng bị nhìn căn phòng tối om cả đèn ngủ cũng không mở lên.

Cô lồm cồm chống tay ngồi dậy cố gắng chớp mắt quen với ánh tối để quan sát mọi thứ xung quanh. Căn phòng này rất to và sang trọng. Nhưng đây là giây phút không phải để chiêm ngưỡng..

Kha Nhi hai tay nắm chặt, dù đây là đâu, nơi này dù là của ai. Cô vẫn muốn trở về nhà mình. Vì cô biết những người này vô cùng nguy hiểm. Cô không thể nán nã ở ngoài dù là một phút nào được nữa..

Kha Nhi thả nhẹ bàn chân trần xuống thảm. Trên người là bộ đồ ngủ rộng thùng thình. Mặc kệ tất cả Kha Nhi nhón nhẹ bước chân, cả thở mạnh cô cũng chẳng dám.

" Cách "

Nơi cổ khô khốc, nuốt nước bọt thở phào nhìn cánh cửa phòng nhẹ mở ra..Kha Nhi đưa đầu nhỏ quan sát bên ngoài.Một hành lang trải dài rộng lớn.Phía dưới cầu thang còn chìm trong ánh đèn vàng nhạt.Không một tiếng động.Cô không thể quan sát hết tất cả chỉ đánh liều thả nhẹ bước chân vừa đi vừa chạy trên hành lang.Nhìn cầu thang cong xuống sảnh lớn.Bàn tay đã run và túa mồ hôi lạnh vịn vào thành gỗ, bước từng bước..Ánh mắt đen láy không ngừng nhìn dáo dác..Nơi ngực trái trái tim đập thình thịch cả hơi thở cũng hỗn loạn..

Bước đến lưng chừng cầu thang, Kha Nhi thấy cánh cửa lớn khép chặt cách cô hơn hai mươi mét.Bàn chân không tự giác bước nhanh hơn..

Kha Nhi chạy nhanh tiến về phía cửa.Bàn tay nhỏ ướt đầm mồ hôi nắm chặt tay vịn cửa..

Cạch

Một lần không được.Kha Nhi run lên, bàn tay vịn liên tiếp cánh cửa vẫn không nhúc nhích...

Cửa khóa rồi, trái tim bé nhỏ tuyệt vọng vừa hoang mang vừa run sợ chưa biết làm sao..

" Tách..Tách..Tách..."

Đèn khắp phòng trên dưới ngói biệt thự lần lượt mở sáng lên.Kha Nhi xoay người bước chân thụt lùi lưng dựa vào cánh cửa...

Trái tim thiếu nữ như muốn nhảy ra ngoài, chưa quen với ánh sáng cô miễn cưỡng nhắm tịt mắt.Hai bàn tay không kiềm chế nắm chặt vạt áo ngủ, bờ vai mảnh khảnh run rẩy liên hồi...

-" Em quả không biết điều.Dù gì tôi cũng cứu em.Không phải muốn rời đi, phải nói với tôi một tiếng mới phải đạo sao.?"

Tiếng người đàn ông lạnh lùng không nghe rõ cảm xúc vang lên trong không gian rộng lớn, khiến da đầu Kha Nhi run lên bần bật..

Cô lấy hết can đảm mở mắt nhìn về nơi phát ra tiếng nói..

Hình ảnh người đàn ông cao lớn mặc chiếc áo ngủ màu xanh đậm, bên hông cột dây hững hờ khoe vòm ngực cường tráng..

Nhìn vào khuôn mặt sắc nét đẹp hơn tạc tượng, Đôi mắt sâu hút hàng chân mày rậm đen..Chiếc mũi cao vút như người ngoại quốc.Bờ môi mỏng nhếch nhẹ..

Làn da hơi ngăm cànng tôn lên vẻ ngoài mạnh mẽ trầm ngâm của anh ta..

Bây giờ Kha Nhi mới có thể nhìn rõ người đàn ông này.Lúc trên xe cô không có cơ hội ngắm nhìn thật kĩ.

Về ngoài của anh ta toát ra sự nguy hiểm

Ánh mắt lạnh đến thấu xương nhìn cô không thể hiện bất cứ cảm xúc gì.Khiến Kha Nhi càng thêm khó thở..

Tiếng động bước chân ngày càng tiến gần làm nhịp tim Kha Nhi đập theo vồn vã..

Cô hé miệng thở gấp, đôi mắt to tròn không giấu nổi sợ hãi.Như con mèo nhỏ run rẩy bất lực chờ bị xé nát..

Lăng Siêu thong thả bước xuống, mọi hành động cảm xúc của Kha Nhi đều được anh thu vào mắt.

Lúc ở hội quán của Quách Long, anh có nhìn qua cô rồi.

Cũng chính khuôn mặt xinh đẹp đơn thuần đấy.Đôi mắt quá trong veo của cô lại khiến anh phiền lòng.

Giống như rằng nhìn vào đó không khác gì hồ nước trong rọi lại ảnh ngược rõ ràng của anh.

Vẻ đẹp mỹ miều yếu ớt lại quá thuần khiết thật khiến người ta muốn chà đạp mà vấy đục..

Hèn gì tên Quách Long không cần suy nghĩ đã như con hổ đói nhào xé lấy cô gái này..

Kha Nhi lén đưa tay ra sau vẫn ngoan cố vặn khóa..Đôi mắt không ngừng quan sát lấy Lăng Siêu.Hành động thiếu suy nghĩ có vẻ cố chấp của cô khiến Lăng Siêu buồn cười.

Anh không đi về phía cô, mà thong thả ngồi xuống so pha.Châm một điếu thuốc hít nhẹ rồi thả ra làn khói trắng bay mờ ảo..

-" Em không định cảm ơn Tôi à...?"

Anh hình như rất thoải mái muốn nói chuyện phiếm với Kha Nhi..

Kha Nhi chăm chú nhìn anh.Tuy bộ dáng anh rất ung dung, bộ dạng như rất dễ nói chuyện.Nhưng cô lại không cảm thấy thế, cô nhạy cảm phát giác anh như con hổ biết cười, từ tốn nhưng lúc nào xé xác con mồi không hay.

So với cô người đàn ông này như một thế giới khác.Ở anh là sự từng trải, mọi động tác của anh dù nhỏ nhất luôn toát ra rõ ràng thể mạnh mẽ..

Suy nghĩ đắn đo một chút, đúng là anh đã cứu cô thoát khỏi nơi ma quỷ kia.Dù không biết tương lai anh có gây nguy hiểm gì cho mình hay không,

Cho là lấy lòng anh hay theo đạo lý cô vẫn nợ anh tiếng cảm ơn..

Kha Nhi chớp mắt vài lần, khó khăn lắm mới tìm lấy tiếng nói của chính mình..

-" Cảm..cảm ơn anh.."

Tiếng cô rất nhỏ, nhưng không đến mức là không nghe thấy.Nhưng Lăng Siêu dường như lại nghe không rõ..

Anh nghiêng người chống tay sau gáy nheo mắt..

-" Nói to hơn.Tôi không nghe rõ.."

Kha Nhi nuốt lấy nước bọt run run ngoan ngoãn lặp lại.

-" Cảm..Cảm ơn anh đã cứu tôi.."

Không biết Lăng Siêu có nghe thấy không, anh vẫn không có động thái kế tiếp..

Kha Nhi thấy thế lấy hết bình tĩnh nói tiếp lời thỉnh cầu..

-" Tôi..Anh có thể thả tôi ra.Hay..hay cho tôi gọi điện cho ba tôi..Ba tôi sẽ đền đáp ơn của anh..Anh..anh có thể giúp tôi được không?"

Rõ ràng Lăng Siêu không hung tợn hay có hành động tà ác gì nhưng không hiểu sao cô không thể bình tĩnh đối mặt với anh..

Lần này cũng không thấy anh trả lời..

Kha Nhi đưa đôi mắt khó hiểu nhìn anh..

Mấy giây sao lại thấy anh cười khê, hỏi cô..

-" Em bao nhiêu tuổi?"

Một câu hỏi không hề liên quan đến chủ đề mà cô đang nói với anh..

Chẳng lẽ từ lúc giờ cô nói gì anh chẳng nghe thấy.Hay vốn chẳng để tâm vào.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bỏ Trốn (2)

Tuy có phần khó hiểu nhưng Kha Nhi vẫn nhanh chóng trả lời.

-" Tôi..tháng tới này là tôi tròn 18 tuổi "

Nói rồi Kha Nhi lại hồi hộp chờ đợi.

Lăng Siêu hít lấy một hơi nhả ra làn khói mờ mịt,rồi dúi điều thuốc xuống gạt tàn thủy tinh..

Phải nói mọi hành động của người đàn ông này đều rất đẹp mắt.Ở anh tỏa ra hương vị cuốn hút đầy mãnh liệt..

-" Lại đây.."

Anh dụi tàn rồi đưa tay ngoắc lấy cô..

Kha Nhi dĩ nhiên không muốn lại gần anh rồi.Cô mím môi đứng như đồ chì.

Lăng Siêu nhẫn nại vẫn đưa tay ra

"Không phải em đang muốn thương lượng với Tôi à. Tôi không có nhiều sự nhẫn nại"

Lời nói của anh có phần không vui. Kha Nhi nhú nhú môi suy tư, nếu cô nghe lời anh, anh sẽ cho cô về nhà chứ!.

Trong lúc cô vẫn còn chần chừ suy nghĩ, lại nghe Lăng Siêu tà ác cảnh cáo.

"Một là em lại đây. Hai là Tôi sẽ cho người đưa em sang hội quán của Quách Long"

Cả người Kha Nhi liền run lên bần bật, cô lắc đầu nén nước mắt sợ hãi nhìn anh..

Sợ anh sẽ nói là làm, cô chậm chạp bước về phía anh. Còn cách anh tầm hai bước chân.

Kha Nhi đứng yên không nhúc nhích..

Lang Siêu vỗ lấy chỗ ngồi bên cạnh mình, nhưn mài.

"Ngồi xuống đây!"

Anh dựa lưng ra sau ghế cánh tay dang ra đặt trên thành ghế. Chân dài chéo lại thành thơ chờ đợi Kha Nhi đang chậm rì rì trước mắt.

Kha Nhi rất không tình nguyện ngồi xuống.

Vì anh chưa chỗ ngồi cho cô rất nhỏ, cô nhích mông sát vào thành ghế, ngồi im chẳng dám nhúc nhích.

Nhìn cô gái cúi gằm đầu khoe cái ót trắng ngần. Mùi hương thiếu nữ thoang thoảng lờn xung quanh mũi anh. Khiến đầu óc anh cảm thấy dễ chịu..

Bàn tay dày rộng cảm thấy ngứa ngáy vuốt lấy đầu cô như một đứa trẻ. Cơ thể Kha Nhi run rẩy cô xoay mặt nhìn anh. Chỉ thấy Lăng Siêu cười như không cười chăm chú nhìn cô.

"Sợ à? "

Nhìn cô nhóc cắn lấy làn môi đỏ au có chút khô khốc. Mắt to mí dài rom róm nước mắt quan sát anh..

Lăng Siêu dùng ngón trỏ kéo lấy môi cô mặc Kha Nhi né tránh.

Anh như quở phạt một đứa trẻ

"Buông ra. Không được cắn"

Làn môi được Kha Nhi thả ra, anh dùng ngón tay vuốt lấy cảm giác mềm mại cảm xúc rất khó tả..

"Tôi..Anh..anh cho tôi về nhà được không. Tôi biết..biết anh là người..người tốt..Tôi xin anh.."

Kha Nhi vẫn muốn nuôi hi vọng..

Lăng Siêu nghe cô nói cười khê, như nghe phải chuyện cười vô vị nào đó..

"Người tốt? Em đang kể chuyện hài à.."

Xong anh hùng hờ nói tiếp..

"Tôi nói em biết. Tôi chưa bao giờ cho mình là người tốt. Tôi là loại người ai nợ tôi một

.Tôi sẽ đòi mười. Giống như em vậy. Em nợ tôi ân tình. Thế mà chưa trả em lại muốn bỏ trốn."

Những ngón tay của anh vồn tới vồn lui trên tóc cô. Anh còn biến thái đưa tóc cô lên mũi ngửi lấy..

Cả thần kinh lẫn thể xác Kha Nhi căng như dây đàn..

Cô cố gắng cách mấy cũng vì quá sợ mà bật khóc..

"Hức..Tôi..tôi không muốn bỏ trốn.. Vì tôi rất sợ..Hức..Anh muốn gì mới thả tôi đi. Tôi hứa sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của anh. Chỉ cần anh cho tôi trở về..Ba..Ba tôi sẽ đền ơn anh mà.."

Lăng Siêu mon tron khuôn mặt có chút sung tấy của cô. Những giọt nước mắt rơi lên tay anh nóng hổi.

Ánh mắt sâu hun hút của anh chăm chú nhìn cô, khóe mắt còn mang ý cười.

"Tôi không cần gì cả.Cái gì tôi cũng không thiếu.À! Chỉ duy nhất thiếu người ngủ cùng."

Kha Nhi đầm lệ hốt hoảng, cô lắc đầu nói trong nước mắt..

"Xin anh..Tôi còn chưa mười tám tuổi...Tôi.."

Cô muốn anh hiểu như vậy là xâm phạm.

Bất ngờ Lăng Siêu cười to.Anh nghiêng người, rất nhanh mỗ nhẹ lên môi cô..

Kha Nhi muốn lấy tay che môi liền bị anh bắt lấy..

Kề sát lấy cô giọng nói trở nên âm trầm khác hẳn nụ cười trên môi anh..

"Từ xưa giờ chưa ai dám nhúng vào chuyện của Lăng Siêu Tôi.Những gì tôi muốn chẳng ai cản được.Tôi cho em biết.Một là em bên cạnh tôi.Hai là em quay về hội quán của Quách Long.Em không còn lựa chọn nào khác."

"Không..Không..Tôi muốn về nhà..huhu.."

Kha Nhi nức nở sợ hãi hai tay chống lên ngực anh..Hơi thở nam tính pha lẫn mùi thuốc lá mạnh mẽ thật khiến cô thở không nổi..

Anh nhếch môi, bàn tay vuốt tóc cô.

"Thật là chẳng ngoan tý nào.."

Cô không muốn chọn cả hai.Cô chỉ muốn về nhà, được đi học, được tốt nghiệp với các bạn của mình.Cuộc sống này cô không muốn dù một chút.

Làm sao Lăng Siêu không nhìn ra.Nhìn đến một bên má sưng đỏ của cô.Từ tóc anh lại vuốt sang má của Kha Nhi chắc lưỡi thở dài..

"Quách Long đúng là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc.Em yên tâm sẽ có ngày tôi giúp em đòi lại tất cả.Được không?"

Lăng Siêu thay đổi cảm xúc liên tục, Kha Nhi non nớt chẳng biết đâu là thật.

Cô nước mắt đầm đìa, mờ mịt mé tránh hơi thở, bàn tay tà ác của anh..

Cô nức nở hay tay chấp trước ngực van nài anh..

"Tôi xin anh.Tôi không cần anh giúp Tôi đòi lại thứ gì.Tôi chỉ muốn về nhà.Tôi muốn đi học còn vài tháng nữa Tôi sẽ tốt nghiệp.

Còn rất rất nhiều thứ Tôi chưa thực hiện được.Tôi cầu xin anh.Tôi sẽ mang ơn anh..anh cho đến suốt đời..hức.."

Lúc này cô vô cùng đáng thương, vô lực chờ sự ban phát từ lòng thương hại của anh.

Nhưng rất tiếc, hình như Lăng Siêu một chút chạnh lòng cũng không có.

Anh lạnh lùng nhìn cô khóc đến thương tâm.Dịu dàng lau nước mắt cho cô, trầm giọng lên tiếng..

"Khi lần đầu em đưa đôi mắt này cầu cứu tôi.Em phải biết rằng cuộc đời này của em kể từ lúc đó cho đến cuối đời là do tôi định đoạt"

Tức là cô đã ký khế ước bán mình rồi sao?

Kha Nhi đưa đôi mắt đầm lệ nhìn anh.Bờ môi tái nhợt chẳng thốt ra được một từ.

Cô không biết vì sao ông trời lại đối xử với cô như vậy.Cô chỉ muốn một cuộc sống bình thường.Dù là bao năm qua cô sống rất mệt mỏi, mọi thứ cô đều làm theo ý ba của mình.

Vì cô muốn ba của cô được vui lòng.Cô sợ, sợ ba không vui sẽ vứt bỏ cô.

Nhưng dù cô đã cố gắng làm đứa con gái ngoan ngoãn, ông trời lại không cảm động..

Cô biết chắc từng câu từng chữ người đàn ông này nói không hề đùa.Nếu bây giờ cô không ngoan anh sẽ không mất chút sức lực, vứt cô cho đám lan sỏi kia..

Chẳng lẽ cả cuộc đời này cô chẳng thể rời khỏi đây.

Khi nỗi sợ lên đến đỉnh điểm là sẽ không còn cảm giác biết sợ là gì nữa.

- "Không! anh không có quyền đó "

Kha Nhi khóc thét lên rồi đẩy anh ra, bất chấp tất cả chạy ra cửa. Cô đập cửa ầm ầm, dùng hết sức lực vừa khóc vừa gào..

- "Thả Tôi ra. Có ai ngoài đó không.. Cứu.. cứu Tôi.. Cứu Tôi.."

- " Huhu.. Cầu xin hãy cứu Tôi... Mở cửa.. mở cửa.."

Lăng Siêu ngã người ra phía sau. Im lặng nhìn cô làm chuyện điên rồ. Không lên tiếng, không ngăn cản..

Châm lấy điều thuốc, phả ra vòng trắng mờ ảo xung quanh..

Bàn tay nhỏ đập đến đỏ ửng, giọng cũng khàn đi.. Đến khi sức lực cạn kiệt, Kha Nhi trượt theo cánh cửa ngã quỵ xuống, hơi thở yếu ớt, do khóc quá nhiều cộng với việc cô vẫn còn sốt , mệt mỏi mà ngất đi..

Lăng Siêu âm trầm ngồi đó, qua làn khói thuốc ngắm nhìn người con gái mắt nhắm nghiền, chặt vật nằm dưới sàn.

Ngoài kia là ánh sáng hay bóng tối, Kha Nhi không còn đủ sức để biết được. Mọi thứ với cô bây giờ đều là tuyệt vọng..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Lý Thuyết Tảng Băng

Cũng chẳng biết cô ngất đi bao lâu. Đến khi Kha Nhi tỉnh dậy lần nữa, cả căn hộ không tìm thấy bóng dáng của Lăng Siêu.

Chỉ có một người giúp việc nấu ăn cho cô.

Thay vì không đối mặt với anh, Kha Nhi thấy dễ chịu hơn nhưng lại lo lắng trong lòng có khi nào anh đã rời đi bỏ cô ở lại đây không. Rất nhiều suy nghĩ ngổn ngang ở trong đầu.

Cả một ngày Kha Nhi thấp thỏm không yên.

Muốn mở cửa lớn để xem bên ngoài có gì, ngật nổi cánh cửa khóa bằng mật khẩu, nó như một cục đá khổng lồ làm thế nào cũng không nhúc nhích..

Gần đến tối khi Kha Nhi mất hết kiên nhẫn thì Lăng Siêu từ bên ngoài trở về.

Vừa vào cửa Lăng Siêu đã bắt gặp vẻ mặt ngây ngốc của cô đứng giữa sảnh nhà, đôi mắt đẹp không giấu nổi lo lắng.

Vì anh bước vào quá bất ngờ, Kha Nhi có chút ngốc nghếch chẳng biết làm sao. Rất may là Lăng Siêu cũng không có thời gian đứng đây dây dưa với cô. Anh nhìn lướt qua cô, trầm giọng ra lệnh..

- " Em chuẩn bị đi. Chúng ta sẽ đi Mỹ "

- " Hả..? "

Kha Nhi há hốc miệng chẳng nói nên lời, sau khi tiếp thu lời anh cô liền lắc đầu.

- " Không.. Không.. Tôi sẽ không đi Mỹ với anh đâu.. "

Lăng Siêu hai tay đút vào túi nhướn mày.

- " Em muốn ở lại đây..? "

Ở lại đây? Dĩ nhiên là không rồi. Qua một ngày tìm hiểu cô biết đây là biên giới

CamPuChia. Là một nơi đầy nguy hiểm..

Kha Nhi nuốt nước mắt vào trong bước đến gần anh, nức nở..

- " Tôi muốn về nhà.. "

- " Em bỏ ngay tư tưởng đó đi "

Nói rồi anh có vẻ tức giận bỏ đi lên lầu.Kha Nhi hai tay nắm chặt tà váy cố gắng nén tiếng khóc thành tiếng.

- " Cô đừng nên bướng với anh Siêu.Sẽ chẳng có lợi cho cô đâu"

Kha Nhi xoay lưng, nhìn vào mắt Tường An.Biết đây là anh đang muốn giúp đỡ mình chứ không phải có ý răn đe..

Kha Nhi cúi đầu, bàn tay nhỏ quệt lấy nước mắt không ngừng chảy ra..

- " Tôi..Tôi biết.Nhưng tôi rất nhớ nhà.Nhớ ba của Tôi.."

Tường An nhìn cô gái tuổi đời còn quá trẻ.Gặp cảnh này ai mà không sợ hãi.

- " Chưa chắc cô trở về nhà sẽ an toàn.."

Kha Nhi khó hiểu đưa đôi mắt to tròn đỏ hoe nhìn anh ta..

- " Ý anh là sao?"

Tường An cười nhạt..

- " Có những chuyện nhìn bằng mắt nghe bằng tai chưa chắc đúng.Giống như trong lòng cô nghĩ chúng tôi là người xấu, thế giới chúng tôi đen tối chưa hẳn là như vậy.Cũng như thế giới cô sống 18 năm qua chưa hẳn là tốt.E rằng nhiều lúc nó còn tồi tệ hơn cả thế giới của chúng tôi.Chi là một cái là tảng băng chìm, còn một cái là tảng băng nổi"

Tường An không cần biết Lăng Siêu muốn giữ cô gái này bên cạnh vì lí do gì.Chỉ là nếu những thứ Lăng Siêu muốn, Tường An sẽ không cho ai chạm đến.

- " Ở bên cạnh Anh Siêu cô sẽ không bao giờ thiệt thòi.Còn những chuyện còn lại hãy quên hết đi."

Kha Nhi bưng bình lau lấy nước mắt..

- " Sao các anh có thể vô lí như vậy.Có thể quyết định cuộc sống của một con người.

Hành động của các người là đang giam giữ trái phép.."

Sắc mặt Tường An lạnh đi vài phần.Anh không ngờ cô gái này cũng quá cứng đầu đi.Tường An cũng không rảnh nổi giận với cô.Anh không nhanh không chậm lên tiếng..

- " Cô bớt ngốc nghếch đi.Nếu bây giờ cô trở về.Chẳng những cô chết mà cả gia đình cô cũng bị liên lụy theo.Cô nghĩ tên Quách Long sẽ buông tha cho cô à.Bây giờ cô là người phụ nữ của Anh Siêu nên hẳn mới không dám động vào.Cô nên động não mà suy nghĩ..."

Kha Nhi run rẩy cả người, suy nghĩ một chút có thể hiểu được ý tứ của Tường An.

Cô đã nắm được một số bí mật của Quách Long.Hắn nào sẽ để cô thoát khỏi để tố cáo hắn ta.

Bây giờ cô phải làm sao.Hay là trước hết cô cứ nghe theo lời Lăng Siêu.Qua một thời gian mọi chuyện lắng xuống cô sẽ tìm cách trở về..

Tường An cũng không có ý muốn nói thêm

Anh ta cũng chỉ thuận miệng nhắc nhở vài lời mà thôi.

Còn suy nghĩ thông hay không tùy vào khả năng tiếp thu của Kha Nhi.

Hai ngày sau, khoảng tám giờ tối bọn họ khởi hành ra sân bay.

Bốn chiếc xe thay nhau nối tiếp, Kha Nhi ngồi chung xe với Lăng Siêu cùng với Tường An.

Kha Nhi ngồi im chẳng dám nhúc nhích, vì bên cạnh lúc này Lăng Siêu đang dựa đầu vào vai cô nhắm mắt lại an thần.Cũng chẳng biết anh có ngủ thật hay chỉ nhắm mắt để đó.

Dù sao cả người Kha Nhi cũng ngắt, thờ ơ cũng chẳng dám

" Đùng..đùng..."

Đoàn xe chạy vào khu vực ngoại ô bắt gặp những tiếng súng vang lên từ xa ngày một lớn dần..

Kha Nhi trước hết là hốt hoảng, nói thật ra trước hết là cô cũng chưa xác định được có phải tiếng súng hay không.

Khi chính mắt nhìn thấy sự việc xảy ra trước mắt, trái tim Kha Nhi run lên bần bật..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chấp Nhận Buông Xuôi

Bàn tay nhỏ lúc này chợt thấy ấm áp, Không biết Lăng Siêu thức dậy lúc nào, anh xoa nhẹ tay cô.

- "Đừng sợ "

Kha Nhi xoay mặt nhìn anh, nghe giọng nói trầm ấm, đôi mắt sâu hút lãnh đạm bất giác cô lại thấy an tâm lạ kì.Kha Nhi gật gật đầu.Lăng Siêu kéo cô vào lòng, Kha Nhi vì quá sợ cũng rất tự giác nép vào người anh.

Xe của Lăng Siêu ngừng lại hẳn.Nhìn ra xa, hai chiếc xe đi đầu của Lăng Siêu lúc này bị bắn thùng bánh.

Trong bóng tối nhờ ánh đèn của xe, mập mờ đạn bay chéo lửa như tên tung tóe.Thuộc hạ của Lăng Siêu bắn trả, hai bên đầu súng cũng chẳng biết có ai bị thương hay không.

Tướng An quan sát phía ngoài quay đầu lấy một cây súng tia hạng nặng OSV 96 .Nhắm ra ngoài bìa rừng nả từng từng con mura đạn.

Ầm.ầm..

Kha Nhi run lấy bầy ôm lấy đầu, rút vào trong ngực của Lăng Siêu.Lăng Siêu dựa lưng vào ghế cười như không cười nhìn cảnh bão đạn ngoài kia.Bàn tay ôn nhu ôm lấy Kha Nhi, nhẹ nhàng vuốt lấy tóc cô...

Qua mấy phút bão đạn tung hoành, bọn người bí mật kia không ngờ bên Lăng Siêu có chuẩn bị trước.Thế lực suy yếu bọn chúng đành rút khỏi nơi chiến đấu..

Tướng An bước xuống xe, đưa họng súng vào bìa rừng, nả tung tóe chá lửa, cỏ cây bùn đất văng tứ tung..

- " Bên đó ra sao?"

Đưa mắt nhìn hai xe đầu bị đạn bắn lõp xe thùng nặng.

- " Người không sao.Xe bị hỏng rồi anh "

Nghe thuộc hạ báo cáo Tướng An gật đầu.Mở cửa xe ngồi vào xoay đầu nói với Lăng Siêu.

- " Hai chiếc xe bị hỏng rồi anh."

Lăng Siêu cười nhạt nắm lấy bàn tay non mềm của Kha Nhi chơi đùa..

- " Chờ một chút, sẽ có người đến đón"

Tướng An cũng cười lạnh không nói nữa quay người lại xoay xoay chiếc bật lửa.

Lúc này Lăng Siêu mới nâng mặt Kha Nhi cười khẽ..

- " Hết rồi.Thật nhát gan "

Kha Nhi núm lấy áo anh, mọi thứ trở nên im ắng hoàn toàn.Cô nhẹ thở hắt ra muốn nói gì đó lại nghe tiếng xe vù vù chạy đến với tốc độ cực nhanh, hình như không phải một chiếc mà rất nhiều xe.

Trái tim bé nhỏ mới thả lỏng giờ lại run lên..

Chẳng mấy chốc ngược hướng đoàn xe của Lăng Siêu pha đèn sáng rực..Thuộc hạ của Lăng Siêu giờ súng nhìn ra điều gì đó mới hạ súng xuống.

Quách Long mở cửa xuống xe, đi nhanh về phía xe Lăng Siêu.

Tường An phát tay ý bảo thuộc hạ của mình lui xuống..

Quách Long nhìn qua Tường An rồi vòng qua xe đi đến bên hướng Lăng Siêu ngồi.Gõ nhẹ vào cánh cửa.

Cánh cửa kính hạ từ từ xuống.Quách Long quan sát Lăng Siêu từ bên ngoài.Về mặt lo lắng giọng nói cũng có chút gấp gáp.

- " Anh Siêu.Anh không sao chứ?"

Lăng Siêu cười như không cười.

- " Tôi thì có chuyện gì.. "

Lúc này anh cảm nhận người trong lòng, sau khi nghe giọng nói của Quách Long cả cơ thể cô cứng ngắt, tiếp đó run rẩy.Anh nhẹ nhàng siết chặt vòng tay.Kha Nhi biết người ngoài cửa là ai.Cả đầu cô cũng chẳng dám ngẩng lên, giả chết nằm trong lòng Lăng Siêu là an toàn nhất..

Quách Long nheo mắt nhìn lướt qua Kha Nhi nằm gọn trong lòng Lăng Siêu.Rồi chấn tinh tở ra ngạc nhiên..

- " Em nghe có người báo.Xe của anh gặp phục kích.Em liền chạy đến đây.Mẹ nó.Là thằng nào lá gan cũng lớn quá rồi đó.Em mà biết được bấm nó ra trăm mảnh. "

Hắn cung tay tức giận đấm lên nóc xe..

Lăng Siêu cũng mặc hần hung hăng chửi ầm lên.Anh vuốt lấy tay Kha Nhi nhàn nhạt nói..

- " Chú nóng làm gì.Rất nhanh Tôi sẽ cho hắn nếm mùi dốt nát thích gây sự là như thế nào"

Giọng anh trầm ảm, nghe không rõ cảm xúc như nói chuyện phiếm không phải chuyện chính mình, đơn giản lại làm sắc mặt Quách Long tái đi.Hắn ta cau mày..

- " Nói thế anh biết ai làm sao.Anh nói đi, Em lời cổ nó về đây cho anh xử lý.. "

Lăng Siêu quay mặt ra ngoài híp nhẹ đôi mắt nhìn hắn vài giây..Ánh sáng tối rọi vào mặt anh, càng làm anh thêm thần bí.Quách Long tay ứa mồ hôi chờ đợi câu trả lời.

Qua vài giây Lăng Siêu cười nhạt phun ra hai chữ.

- " Không biết "

Quách Long như thở phào lại nghe anh nói tiếp.

- " Được rồi.Hai xe bị hỏng.Chú đưa chúng tôi ra sân bay đi.. "

Quách Long nhìn anh vội vội vàng vàng gật đầu..

- " Vâng.Anh yên tâm, em sẽ điều tra, Ai đụng đến anh cũng như đụng đến em.Em không dễ bỏ qua chuyện này đâu..."

Lăng Siêu cup nhẹ mí mắt chẳng trả lời, cứ thế bật kính lên.Quách Long nhìn nhìn rồi cũng xoay người rời đi..

Bàn tay vuốt nhẹ cái đầu nhỏ đang thờ gáp trong ngực mình..

- " Hắn đi rồi. "

Kha Nhi biết anh nhìn ra cô đang sợ hãi.Kha Nhi ngẩng đầu đưa mắt đối diện với anh..

Lăng Siêu mỉm cười yêu chiều hỏi..

- " Còn muốn ở lại không?Nếu muốn Tôi sẽ không càng.. "

Sắc mặt Kha Nhi tái đi, cô vội lắc đầu, rom róm nước mắt nhìn rất tội nghiệp..

- " Không..Không muốn..Tôi..tôi sẽ ngoan..Anh..anh đừng giao Tôi cho Hắn.. "

Kha Nhi rất sợ Lăng Siêu không vui sẽ vứt bỏ cô cho Quách Long.Hắn ta vô cùng đáng sợ, chỉ cần nghe giọng nói của Hắn, cô lại nhớ về chuyện đó...Cảm giác run rẩy liền không thể kiềm chế..

Lăng Siêu hôn nhẹ lên gò má mịn màng vẫn còn tái nhợt của cô..

Kha Nhi run lên, nhắm chặt mắt để anh mon tron trên khuôn mặt mình..

- " Em ngoan thế này. Tòì làm sao nỡ.. "

Kha Nhi mở mắt ra đối diện với đôi mắt mang ý cười của anh..

Cô mím môi lặng thinh bị anh kéo vào lòng, hàng mi dài khép lại hai hàng nước mắt tuyệt vọng chảy dài trên má.

Cô hết đường trở về thật rồi, chỉ còn biết buông xuôi tất cả. Chấp nhận với số phận mà ông trời đã an bài..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Không Thể Trốn Tránh

Kha Nhi thả bước đi quanh khu hồ nước lớn. Khung cảnh thảo nguyên xanh mát bao quanh ngôi biệt thự trắng. Bên ngoài là hàng rào cao ngất xây kiên cố. Cô không khác gì chim lồng cá chậu. Thế giới bên ngoài đối với cô điều xa lạ..

Vườn hoa rộng lớn đủ màu sắc trải dài. Lần đầu đến nơi đây Kha Nhi choáng ngợp với sự rộng lớn sang trọng của lâu đài màu trắng này.

Từ ngày đến Mỹ, Lăng Siêu rất ít ở nhà. Cả ngày anh thường đi vắng. Đến tối mới trở về lúc đó Kha Nhi sẽ chui vào chăn giả vờ ngủ đi.

Những lúc như vậy cả tay cô nắm lấy chăn mà túa mồ hôi. Mắt nhắm nghiền, bên tai lắng nghe tiếng mở cửa rồi tiếng bước chân tiến gần đến cô. Lăng Siêu ngồi xuống bên giường, anh ngồi rất lâu. Khi đó hơi thở cô sẽ dồn dập.. Cũng chẳng biết anh ngồi đó làm gì, qua một lúc anh kéo chăn cho cô rồi lẳng lặng ra khỏi phòng..

Cứ thế mỗi đêm điều tiếp diễn ra cảnh tượng lạ lùng này. Có những đêm anh về trễ, thay vì được ngủ ngon giấc cô không tự chủ chạy đến cửa sổ ngóng ánh đèn xe.

Cô cũng chẳng biết mình bị làm sao. Cứ như thế khi biết anh chưa trở về là cô không thể an lòng mà yên giấc..

Qua đây hơn một tuần nhưng họ tiếp xúc nói chuyện với nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay..

Nơi đây có rất nhiều người giúp việc, những ngày đầu khi thấy Lăng Siêu đưa cô về đây. Bọn họ thường lên đưa mắt nhìn cô rất kì lạ. Ngoài chuyện đó thì bọn họ chăm sóc cô rất tốt..

Kha Nhi ngồi xuống chiếc xích đu làm bằng gỗ và dây thừng, đung đưa theo làn gió..

Ngẩng mặt nhìn lên bầu trời xanh thăm bao la mà trong lòng nặng trĩu..

Bây giờ Ba cô ra sao? Bạn bè của cô có ai còn nhớ đến sự tồn tại của cô nữa không?

Đôi mắt to tròn trở nên âm đạm..

Kha Nhi đang ngơ ngác, bỗng nghe tiếng bước chân dẫm lên lá khô xào xạc..

Cô giật mình ngẩng mặt thấy Lăng Siêu chẳng biết từ lúc nào đã đứng cách cô tầm hai mấy bước chân..

Lẳng lặng nhìn cô. Kha Nhi bị anh nhìn đến chẳng biết làm sao, chỉ biết ngồi thừ người ra ngốc nghếch nhìn lại anh, dưới nắng sớm khuôn mặt bắt giá ửng đỏ.

Lăng Siêu thả nhẹ bước chân khiến trái tim Kha Nhi đập nhanh hơn.

Trong mắt Lăng Siêu đây là khung cảnh mà anh cảm thấy đẹp nhất.

Trên chiếc xích đu làm bằng dây thừng mộc mạc, Kha nhi mặc chiếc váy trắng dài qua gối. Mái tóc đen dài qua thắt lưng cô thả sau gáy tai, bay nhẹ theo từng động tác của làn gió.

Khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn mơ màng, đôi mắt to tròn mang vẻ buồn mang mác nhìn về xa xăm khiến người khác thương tiếc..

Sự yếu đuối của cô thật khiến đàn ông chỉ muốn dang tay bảo vệ..

Từ lúc sang đây, nhóc con này luôn tìm cách trốn tránh anh hết lần này sang lần khác

Mỗi lần gặp anh như chuột thấy mèo, cô luôn ngẩn ngơ tâm trí luôn đặt về một phương trời khác. Làm sao anh không cảm nhận được. Bất quá anh chỉ cho cô một chút thời gian để tập làm quen và quên đi quá khứ.

Sẽ rất nhanh thôi, anh sẽ khiến cô thuộc về thế giới của chính anh. Dù muốn hay không nhưng đây là định mệnh cô phải chấp nhận.

Nếu muốn trách phải trách ông trời không chịu ý lòng người.

Đừng trách anh nhẫn tâm không chịu buông tha cho cô.

Anh cũng không hiểu rõ chính mình đang nghĩ gì. Từ khi tự buông ra xã hội, đối với mọi việc dù lớn hay nhỏ anh luôn có chủ kiến và kế hoạch cho bản thân.

Riêng với Kha Nhi mọi thứ đều ngoài ý muốn, gặp được cô là ngoài ý muốn. Giữ cô lại bên cạnh cũng nằm ngoài suy nghĩ của anh.

Đôi mắt đỏ, khuôn mặt xinh đẹp mang vẻ trong veo như nước mùa thu không vương bụi trần không bị vấy đục dù là một chút khiến một người đàn ông gần ba mươi tuổi sương gió, chưa bao giờ xem phụ nữ là tất cả lại vương vấn, muốn được bảo vệ che chở cho cô..

Khi bước chân vào bang hội, phụ nữ đối với anh để đáp ứng nhu cầu. Ngoài ra không được yêu. Với vị trí chủ chốt, người phụ nữ bên cạnh sẽ là khuyết điểm chí mạng.

Như vậy anh có thể hiểu Kha Nhi xuất hiện bây giờ là đúng thời điểm. Lần đầu gặp cô, cô đã cho anh cảm giác khiến anh thương tiếc. Anh có thể trả cô về với gia đình của cô. Nhưng anh ích kỷ muốn giữ cô làm của riêng.

Nếu đêm đó cô không bỏ trốn. Anh ngồi trước camera quan sát từng cảm xúc xuất hiện trên mặt cô.

Cô hốt hoảng, cô sợ hãi nhưng vẫn kiên trì muốn rời khỏi đó.

Bỗng nhiên anh lại thấy thú vị, muốn cột đùa với cô. Đó chưa bao giờ là tính cách của anh.

Với anh phụ nữ chỉ thú vị khi hoạt động trên giường. Thế mà khi tiếp xúc với Kha Nhi, anh mới ngộ ra mình đã sai.

Mỗi cảm xúc hành động dù nhỏ nhất của cô đều gây cho anh sự chú ý. Cái chớp mí, làn môi đỏ cắn nhẹ, hay sự run rẩy sợ hãi hoảng. Hơi thở thơm tho, khuôn mặt xinh đẹp luôn tỏ ra phòng bị. Cả sự dựa dẫm, mang chút bướng bỉnh. Càng khai phá anh như bị nghiện cứ thích ngắm nhìn từng cử chỉ nhỏ nhất thuộc về cô..

Mỗi khi khuya về, anh thích cảm giác vào phòng cô, ngửi lấy hương vị thuộc về cô vương vấn thoang thoảng quanh phòng, nó làm cho anh thanh thản, sự mệt mỏi như được xua tan đi không ít. Ngồi đó nương theo ánh đèn nhạt nhìn gương mặt non nớt giả vờ ngủ say vô cùng an nhiên. Cho đến khi biết cô hết sự kiên nhẫn anh sẽ lẳng lặng rời đi..

Lăng Siêu chỉ mấy bước đã bước đến trước mặt cô.. Nhìn cái đầu nhỏ đang cúi nhẹ..

Anh cười khẽ nâng người cô lên, dành lấy vị trí của cô rồi đặt cô lên đùi.

Kha Nhi hét lên liền muốn nhảy xuống khỏi người anh..

- "Anh.. anh thả tôi.. tôi xuống đi.."

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp gần trong gan tấc. Lăng Siêu cảm thấy trái tim mình có gì đó quẹt nhẹ qua khó hiểu. Anh trầm giọng..

- "Ngồi yên nào.."

Kha Nhi đẩy ngực anh bối rối tìm lấy cái cớ..

- "Sợ dây không chịu nổi sức nặng.. Ngã.. ngã đấy.."

Lăng Siêu cười khẽ hôn lên gò má trắng hồng của cô..

- "Yên tâm dây này rất chắc. Nếu có ngã, Tôi cho em nằm trên em lo gì.."

Kha Nhi lấy tay che má, chớp chớp mi dài, thẹn đến đỏ mặt với lời đùa cợt của anh.. Lại nhìn nụ cười của anh mà tim đập thình thịch..

Nói sao nhỉ, anh chỉ cười nhẹ nhưng như thói miên người khác, vô cùng quyến rũ pha lẫn sự từng trải mạnh mẽ của người đàn ông lỗi đời..

Kha Nhi cúi đầu chẳng dám nhìn anh nữa. Nhưng cơ thể run lên. Vì Lăng Siêu đang biến thái vùi mặt vào vai vô men theo làn tóc đen mượt hít lấy hương vị thuộc về cô..

Anh nhắm nghiền mắt như rất hưởng thụ..

- "Đừng mà.."

Kha Nhi bắt đầu sợ hãi né tránh anh..

Lăng Siêu hít thở sâu, ôm lấy mặt cô nheo mắt lạnh giọng..

- "Em tập làm quen đi. Trước sau gì em cũng là của Tôi "

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nụ Hôn Đầu

Kha Nhi bị anh ôm chặt ép sát vào cơ thể cường tráng của anh khiến cô quăng bách liễn nước nờ..

- "Tôi..tôi chưa 18 tuổi mà..hức.."

- "Em đừng có lúc nào cũng đọc thần chú câu đó với Tôi.Chẳng có hiệu nghiệm gì với Tôi đâu.Tôi thương tiếc em cho em thêm thời gian.Em phải biết thân phận một chút.."

Anh lạnh giọng chẳng kiên nhẫn.

Kha Nhi cúi đầu run run, bàn tay nhỏ quệt lấy nước mắt.Nhìn rất đáng thương

....

Lăng Siêu nhìn một màn trước mắt, cảm thấy có chút không đành, thở dài nắm lấy tay cô hôn vài cái.Ôm lấy cô hạ giọng cau mày..

- "Mười tám thì mười tám.Em khóc cái gì...?"

Kha Nhi nằm trong ngực anh, hít hít mũi nhưng có chút không tin lời anh nói.Cô ngẩng khuôn mặt lấm lem nước mắt nhìn anh.

Lăng Siêu mở nhẹ lên môi cô, lau nước mắt cho cô lại nói.

- "Nhưng em phải ngoan.Còn nữa bỏ đi suy nghĩ muốn trở về nhà.Nếu tôi biết em lên lúc làm gì trái ý Tôi.Lời hứa này sẽ hủy bỏ"

Thật ra Kha Nhi ngây thơ, nên mới tin lời Lăng Siêu. Vì còn một tháng nữa sớm hay muộn, anh cũng sẽ chiếm hữu cô.Nếu cô phá luật anh cũng sẽ hưởng món lời này.Còn nếu không một tháng sau cô cũng sẽ thuộc về anh.

Còn Kha Nhi lại nghĩ tránh được lúc nào hay lúc đó.Nên lúc này cô mới thờ phào nhẹ nhõm mà không thấy được đôi mắt giảo hoạt của ai kia.

Mân mê bàn tay búp măng trắng muốt của cô,Lăng Siêu tâm trạng rất tốt trò chuyện với cô..

- "Nếu em muốn đi học tiếp.Tôi sẽ cho em học.Em muốn học ngành gì? "

Kha Nhi không ngờ anh lại có suy nghĩ này..

Ngại ngần nhìn anh mon tron lâu lâu lại hôn tay mình..Kha Nhi nhỏ giọng nói..

- "Tôi..học Quản Trị Kinh Doanh.."

Lăng Siêu nhú nhú mày..

- "Em thích ngành này sao?"

Kha Nhi mở to mắt, từ nhỏ chưa bao giờ ai hỏi cô thích gì hay không thích gì.Vì mọi chuyện từ học hành cho đến cuộc sống của cô đều do ba cô sắp đặt.Cô chỉ việc làm vui lòng ông là được.Dần rồi chẳng ai còn quan tâm cô cần gì muốn gì..

Hôm nay có người hỏi đến, Kha Nhi có chút không quen, nhẹ lắc đầu..

Đôi mắt sâu hút của anh khóa chặt khuôn mặt non nớt mang về cô đơn..

- "Thế tại sao học..?"

Kha Nhi chần chờ vài giây mới buồn buồn trả lời..

- "Vì ba Tôi muốn.."

Giống như nhìn ra được suy nghĩ của cô anh không có gì ngạc nhiên. Nhìn sâu vào mắt cô dịu giọng hỏi..

- "Vậy em thích học gì..?"

Giọng anh lúc này rất dịu dàng, ấm áp lạ thường..

Lòng Kha Nhi có chút run nhẹ, từ khi mẹ mất chưa bao giờ có ai quan tâm đến suy nghĩ của cô..

Cô nhìn anh chớp nhẹ hàng mi.

- "Tôi.. Tôi thích học Dương cầm Tôi.. tôi muốn là nghệ sĩ dương cầm chuyên nghiệp"

Nói đến ước mơ của mình hai mắt Kha Nhi sáng rực..

Lăng Siêu trầm tư nhìn cô, anh nắm bàn tay cô mon tròn..

- "Rất hợp với em. Bàn tay xinh đẹp này đúng là sinh ra để đánh đàn"

Anh vuốt tóc Kha Nhi đầy vẻ yêu chiều..

- "Vậy từ nay em cứ học những gì em thích đi. Thích làm gì thì làm"

Trái tim bé bỏng của Kha Nhi đập nhanh liên hồi.. Đối với ai đó chuyện được làm theo ý mình là điều bình thường. Nhưng đối với cô là cả một khao khát cả trong mơ cũng muốn thực hiện..

Nay người đàn ông này nói với cô tuy lời ngắn gọn nhưng cô lại thấy được sự trân trọng và yêu thương có phải cô điên rồi không, cô đang suy diễn lung tung gì thế..

Cô cắn môi hồng chẳng biết cảm xúc hỗn độn ra sao chỉ biết nhìn anh.

Lăng Siêu cười khê vuốt lấy hàng chân mày thang tú của cô..

- "Chỉ cần em ngoan ngoãn ở bên cạnh Tôi. Em muốn gì Tôi cũng cho"

Kha Nhi biết người đàn ông này vô cùng nguy hiểm. Cái tên Quách Long đáng sợ kia gặp anh còn phải cúi đầu.

Nhưng giây phút này ngoài việc bắt ép cô bên cạnh, anh lại cho cô cảm giác chân trọng, ấm áp khó nói nên lời..

Ngày trước Tần Vũ cũng từng chiều cô hết mực. Nhưng anh ta chưa bao giờ cho cô được sự ấm áp hay sự chở che như thế này..

Kha Nhi nhìn lên ánh nắng nhân nhật bên khe lá, tự nghĩ trời không quá nắng mà sao cô cảm thấy choáng váng, có phải cô bị bệnh rồi không.

Ấm áp sao? Thật kì lạ....

Qua mấy ngày sau, công việc Lăng Siêu cũng không ít đi hơn. Mỗi tối anh cũng về nhà rất trễ. Hôm nay cũng thế, cô lẩn qua lộn lại, lắng tai nghe ngóng tiếng xe dưới sảnh nhà. Thời gian này Kha Nhi thường rất khó chịu với bản thân mình. Cảm giác khó nói nên lời, mâu thuẫn đối lập khiến cảm xúc trở nên hỗn độn..

Qua một lúc lâu Kha Nhi nghe tiếng xe chạy vào cửa lớn. Cô hồi hộp chờ đợi bước chân sẽ tiến vào phòng mình. Đêm nay lạ thay, không thấy bóng dáng Lăng Siêu. Không hiểu vì sao trong trái tim có sự mất mát..

Suy nghĩ tràn trọc khiến Kha Nhi không thể nào yên lòng. Cô mang dép vào, muốn mở cửa ra ngoài hít thở không khí.

Ngoài dự liệu, cánh cửa vừa mở ra tiếng đàn Piano, tuy là những nốt cơ bản không phải là đoạn nhạc xen lẫn sự lộn xộn nhưng vẫn tạo ra âm vực ngân vang lọt vào tai cô..

Kha Nhi tròn tròn mắt, đi theo âm thanh phát ra, đứng giữa cầu thang ngoài ý muốn Cô thấy Lăng Siêu đang nghịch trên các nốt nhạc..

Hình ảnh người đàn ông cao lớn ngồi bên chiếc dương cầm. Tạo ra sự lãng mạn đặc biệt khó cưỡng..

Nghe tiếng bước chân Lăng Siêu ngẩng mặt nhìn thấy Kha Nhi hai mắt sáng rực chăm chú đặt trên cây đàn anh mới đem về, khát khao mãnh liệt cháy

bông trong đôi mắt xinh đẹp của cô. Làm anh cảm thấy thỏa mãn.

Lăng Siêu phát tay, Tường An cùng thuộc hạ liền lui ra. Lăng Siêu đưa tay ngoắc lấy cô.

" Lại đây. Xem có thích không?"

Kha Nhi có chút ngại ngùng nhưng không thể cưỡng lại được, cô bước xuống tiến về anh, Khi trực tiếp nhìn rõ cây dương cầm, hai mắt Kha Nhi tròn không thể tin được lắm lắm. Bàn tay búp măng vuốt ve từng chút từng chút như rất trân quý..

" Đây là Đàn Piano Crystal "

Lăng Siêu nhìn cô ngạc nhiên đến miệng chẳng khép lại được. Anh buồn cười kéo cô ngồi xuống bên cạnh, hôn lên gò má trắng hồng của cô, gật đầu nói.

" Đúng vậy. Em thích không? "

Anh phải bỏ rất nhiều công sức mới dành lấy được. Giờ nhìn biểu tình trên mặt cô nhóc, cảm thấy công sức bỏ ra vô cùng xứng đáng..

Kha Nhi bị anh làm cho mù mịt không thể tin được. Cô vui sướng đến mức muốn hét lên. Nếu ai yêu thích dương cầm. Điều sẽ biết rõ cây đàn nổi tiếng như thế nào trên thế giới này.

Đàn Piano Crystal được chế tạo bởi nhà sản xuất đàn người Canada ông Heintzman, một trong những nhà sản xuất đàn hàng đầu thế giới. Chiếc đàn được thiết kế bằng một loại vật liệu đặc biệt trong suốt và được trình diễn độc quyền ở các nhà hát lớn.

Nghệ sỹ đầu tiên chơi chiếc đàn này là bà Lang Lang. Một nghệ sỹ dương cầm nổi tiếng người Trung Quốc với bản Yellow River Cantata trong lễ khai mạc Olympic Bắc Kinh, năm 2008. Sau đó, Crystal được mang giá đấu giá với giá trần là 3,22 triệu USD. *(Sự thật ko hề chém gió nhé.)*

Biết bao nhiêu người khao khát được chạm đến. Không phải vì trị giá của nó mà còn phải có duyên nữa. Kha Nhi cảm thấy mình quá may mắn.

Cô hé miệng cười tươi, chăm chú sờ nhẹ lên cây đàn.

" Thích rất thích. Sao anh có được nó vậy? "

Ngẩng mặt nhìn anh, đôi mắt cong cong long lanh như sao ngoài trời, đẹp đến động lòng người. Làm trái tim Lăng Siêu lẫn tẩn rợn sóng.. Từ khi ép buộc cô bên cạnh, anh chưa bao giờ thấy cô cười. Vẫn biết cô rất xinh đẹp, nhưng khi cười cô càng rực rỡ có thể đoạt đi hồn phách của bất cứ người đàn ông nào khác..

Anh luôn tay vào mái tóc bóng mượt của cô, ngón cái mon trón gò má mịn màng như da em bé..

Kề sát khuôn mặt nam tính gần sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Kha Nhi. Hơi thở nóng hổi phả vào mặt làm da mặt Kha Nhi nóng ran. Cô vô tội nhìn anh đầy ngây thơ..

" Chỉ cần em thích là được. Em không cảm ơn Tôi sao?"

" Cảm ơn anh"

Lăng Siêu nhướn mày..

" Đơn giản vậy thôi à?"

Kha Nhi bối rối..

" Tôi..tôi..ừm..."

Cô tròn to mắt nhìn anh chiếm lấy môi mình. Thân thể nhỏ bé đang co vào trong lòng anh của Kha Nhi theo bản năng thiếu chút nữa đã nhảy lên nhưng lại bị cánh tay buộc chặt như sắt mạnh mẽ kéo ôm vào lòng.

Đã từng bị anh hôn qua, nhưng chỉ là hôn phớt. Đây là lần đầu cô bị anh hôn sâu như vậy..

" Đừng..Không..đừng mà.."

Trái tim Kha Nhi đập mạnh liên hồi, cô hốt hoảng hé miệng thở gấp lại thấy có gì đó ẩm ướt chui vào miệng mình. Chiếc lưỡi nóng hổi xâm nhập thẳng vào bờ môi của cô, ngăn chặn tiếng phản nản của cô, ngậm lấy rồi đảo quanh chiếc lưỡi ngọt ngào, không ngừng mút vào, thân thể trong ngực càng hôn càng mềm mại như sắp sửa hòa vào vòng tay của anh.. Lăng Siêu hít thở sâu, ngăn đi ý định muốn nuốt cô vào bụng.

Quá ngọt ngào, mềm mại kích thích dục vọng anh bùng nổ..

Cơ thể thiếu nữ lần đầu biết mùi vị nam nữ. Cô nức nở mềm mại dựa vào lòng anh..

Lăng Siêu yêu thương mút lấy môi cô, khàn giọng dụ dỗ..

"Ngoan nào.Để Tôi hôn sẽ cho em chơi đàn."

Kha Nhi mếu máo lắc đầu, Lăng Siêu nào cho cô được như ý.Anh bế cô lên đùi, tay Kha Nhi chống lên các phím đàn tạo lên âm thanh phát ra nghe chói tai.

Từ yếu ớt chống cự trở nên bất lực khuất phục sự cường hãm, ức hiếp của anh.

Hôn đến khi hơi thở anh hỗn loạn.Làn môi Kha Nhi sưng đỏ.Nhìn người trong lòng như hồ hóa thành nước mềm mại, mơ màng dựa vào thân dương cầm.Lăng Siêu cụng trán vào trán cô mỉm cười vuốt ve làn môi đỏ..

"Em còn sức chơi đàn không?"

Kha Nhi đáng thương bị anh hiếp đáp, cứ thế ngốc nghếch nhìn anh.Đôi má ửng đỏ, cô vẫn còn thờ hồn hể.Chưa thể lấy lại nhịp tim ổn định như bình thường..

Đến khi sau này, mỗi lần ngồi đánh đàn cô lại nhớ đến nụ hôn nóng bỏng đầu tiên của họ đã diễn ra ở đây.

Vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm!

Vote tích cực nào

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khách Đến

Đối với Kha Nhi, có dương cầm trong nhà như cá gặp nước.Cô say mê ngày đêm chỉ muốn ôm lấy mà đàn..

Lăng Siêu thuê hẳn cho cô một cô giáo dạy đánh đàn riêng cho cô thỏa thích học tập..

Ước mơ khao khát đạt được còn gì hạnh phúc hơn.Có lẽ nhờ thế, mà sắc thái cô trở nên rạng rỡ, không còn ủ rũ thiếu sức sống như những ngày trước..

Ngày đó ở nhà, dương cầm chỉ có thể là môn học năng khiếu của cô.Lúc đó cô khát khao được theo đuổi bộ môn này.Mỗi lần nghe tiếng đàn, tâm trí cô vô cùng thoải mái, không mệt mỏi, không áp lực.Chỉ là có khao khát cách mấy cũng không qua nỗi sự uy quyền của Ba cô.Nhưng bây giờ đây thứ cô ước mơ đã trở thành sự thật, bàn tay nhỏ nhắn lướt trên từng phím đàn.Tạo ra bài nhạc du dương trầm bổng.Cô giáo đứng bên cạnh gật gù khen không ngớt miệng.

Bà bị tài năng thiên bẩm của Kha Nhi làm cho bất ngờ khi lần đầu gặp mặt.Chỉ khi người ta đam mê thật sự thì tiếng đàn của người đó mới làm say lòng người.Mà cô bé này có đủ tài năng để trở thành một nghệ sĩ dương cầm tài ba trong tương lai.

Lăng Siêu dựa lưng ra ghế sofa, bộ dáng thong thả, ánh mắt thích thú ngắm nhìn Kha Nhi chơi đàn..

Cô mảnh mai trong chiếc đầm màu hồng phấn đáng yêu.Khuôn mặt xinh đẹp mơ màng thả hồn vào tiếng đàn.Đôi mắt lâu lâu khép nhẹ hàng mi dài rợp bóng phiêu cùng giai điệu du dương..

Thật là muốn đoạt hồn người khác mà.

"Được rồi.Cô về đây.Hôm nay em học rất tốt.Kha Nhi em rất có tố chất.Em cố gắng lên nhé.."

Cô giáo vỗ lấy vai cô mỉm cười khích lệ.Kha Nhi vui vẻ cười tươi..

"Dạ.Em biết rồi ạ.Cám ơn cô "

"Được rồi.Em vào trong đi.Cô về đây"

Sau khi đưa cô giáo ra cửa.Kha Nhi quay trở vào sảnh lớn đưa mắt nhìn Lăng Siêu đang hút thuốc..

"Lại đây.."

Hai tay Kha Nhi đưa ra sau nắm chặt lại với nhau.Bên môi là tiếng thở dài khe khẽ, không nhanh không chậm bước đến bên anh..

Lăng Siêu liền kéo cô vào lòng hôn lên trán cô..

" Có một không?"

Kha Nhi nhìn anh ngại ngùng lắc đầu..

Nhìn vẻ mặt lúng túng của cô làm anh càng yêu thích, hôn từng cái lên gò má trắng mịn..Bàn tay mềm mại vuốt tóc cô..

" Học cũng phải có giờ có giấc.Không được bỏ bữa.Em không nghe lời, sẽ không cho em chơi nữa biết không?"

Nghe Vú Lâm nói lại, không có anh ở nhà, cô vì đam mê tập đàn thường xuyên bỏ bữa..

Kha Nhi nhìn anh vài giây rất ngoan ngoãn gật đầu.Tim không tự giác đập thình thịch.Ngày xưa lúc cô ở nhà, ba cô bắt cô học rất nhiều chưa bao giờ hỏi cô có một không.Có những môn liên quan đến Kinh Doanh, cô chỉ cần xin nghỉ một ngày là sẽ bị mắng cho te tát..

Lăng Siêu như bị nghiện với hương thơm mùi sữa trên người Kha Nhi.Anh kéo cô lên đùi, rất không đành lòng vui sướng vào cổ cô men theo hôn hít..

Kha Nhi dù đã quá quen với hành động gần gũi của anh.Nhưng không tránh được run rẩy..Cô bị anh ôm chặt, thân người run nhẹ rụt cổ lại né tránh..

" Đừng..đừng..có..có người..."

Anh hôn lên bờ vai non mềm của cô, hàm răng trắng tinh còn cắn nhẹ một cái..Kha Nhi hô nhẹ ứa nước mắt nhìn anh..

" Đau.."

Giọng cô non nớt tố cáo việc làm biến thái của anh.Lăng Siêu lại hôn lên vết cắn rồi chuyển sang bờ môi non mềm ngon miệng trước mắt..

" Ai bảo em ngọt thế này..hửm "

Nói rồi bờ môi mềm của anh mút từng cái lấy đôi môi đỏ mọng hơi run nhẹ..Kha Nhi than nhẹ liền bị kỹ xảo hôn của anh làm cho mờ mịt.Cô nằm trong lòng anh ngẩn ngơ để anh tận tình hôn cho đã thích.Cô quá quen thuộc rồi với sự bá đạo của anh.Cô càng né tránh anh càng không bỏ qua.

Vậy thì tập làm quen và chấp nhận.Dần cô đã quen với hương vị của anh.Càng muốn thoát ra lại càng trầm luân.Cô rất sợ, rất sợ như thế này, rõ ràng sợ hãi lại không thể thoát ra.Trong tận trái tim những như nước khi được anh hôn và vuốt ve..

" Bảo bối à.Có thích không.Hửm "

Hôn đến khi môi cô sưng đỏ anh cạ vào môi cô dụ dỗ trên ghẹo cô..Kha Nhi xấu hổ cúi khuôn mặt đỏ bừng vào lòng anh, có chết cũng không trả lời..

Sự đáng yêu của cô làm Lăng Siêu cười to, đè cô xuống sofa hôn ngấu nghiến cho đã thèm.Cô gái của anh như vắt ra được nước.Cơ thể mềm mại không xương,thơm ngát, mỗi lần được anh hôn cứ chỉ ngây ngô tuy hoảng sợ nhưng làm sao qua mắt được anh khi cô ngày càng bị cuốn vào hố sâu ái.Anh sẽ dần dần khiến bé con ngây thơ này ngày sẽ trầm luân vào dục vọng do anh vẽ ra.Muốn thoát cũng thoát không được

Chỉ có thể bên cạnh anh, cùng anh chìm đắm vào tư vị ngọt ngào này..

Tường An từ ngoài đi vào thấy cảnh này.Anh ta cúi thấp đầu, vẫn giữ vẻ bình tĩnh như trước, trầm giọng..

" Anh Siêu.Có A Tứ đến..."

Lăng Siêu ôm lấy Kha Nhi, vẻ mặt trở nên lạnh lùng vốn có.Anh sửa lại quần áo cho cô..Vuốt nhẹ tóc cô..

" Em lên lầu trước đi.Tôi làm xong công việc sẽ ăn cơm cùng em.."

Kha Nhi ngoan ngoãn gật đầu, liếc mắt thấy ngoài cửa có vài người đàn ông Cô cúi thấp đầu ngại ngùng chạy nhanh lên lầu..Vừa khuất khỏi cầu thang cô lại nhớ đến sắc mặt Tường An vừa rồi không tốt lắm.Còn người đàn ông đứng kế bên anh ta nhìn cô rất kì quái.Kha Nhi dựa lưng vào vách tường thờ hờ hờ bên môi là hương vị của anh còn đọng lại..

A Tứ nheo mắt nhìn theo bóng lưng Kha Nhi khuất sau cầu thang.Rồi mới tiến đến sofa ngồi trước mặt Lăng Siêu..

" Anh Siêu.Anh khỏe không?"

A Tứ nhìn còn rất trẻ tằm tuổi với Tường An.Vóc dáng cao lớn, làn da ngăm đen mạnh mẽ..

Lăng Siêu dựa lưng vào ghế sofa cầm lấy ly trà Tường An rót cho uống một ngụm, cười như không cười nhìn A Tứ..

" Chú qua đây có việc gì à? "

A Tứ cười xòa, đã quá quen thuộc tính cách lạnh nhạt của Lăng Siêu..Trước mặt Lăng Siêu tốt nhất không nên quanh co.Anh ta có chút khó khăn mở

miệng.

"Anh Siêu.Lần này em sang đây là muốn gặp anh."

Lăng Siêu cảm lấy điều thuốc thông thả đặt lên miệng.Tường An nhanh chóng bật châm lửa..

Anh hít vào nhả ra làn khói trắng, đôi mắt đen hút khóa chặt A Tứ.Làm anh ta có chút áp bức..

"Nói đi chứ muốn gì..?"

Anh hất mặt đi thẳng vào trọng tâm.

A Tứ nhìn anh vài giây liếc nhẹ lên lầu, rồi nói..

"Anh Siêu.Cô gái vừa rồi có phải là người của Quách Long hay không.Em...."

"A Tứ.Đấy là người phụ nữ của Tôi."

Lời chưa nói xong, đã bị Lăng Siêu cắt đứt.

Tường An ngồi bên cạnh cảm thấy nộ khí rõ ràng toát ra từ anh..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Bảo Vệ

A Tứ có chút sùng người. Vẫn cố chấp lựa lời nói ra hết suy nghĩ của mình. Anh ta không muốn đi cả quãng đường xa lại về công cốc..

"Anh Siêu. Anh biết mà. Quách Long ngày càng ngang ngược. Nếu có bằng chứng hắc hoi. Bố già sẽ không còn tin tưởng...."

"Mẹ nó. Tôi nói gì Chú không hiểu à. Đó là người phụ nữ của Tôi. Không liên quan gì đến việc của các người. A Tứ! Chú từ khi nào mà trở nên ngu dốt thế hả. Chú nghĩ nếu Quách Long dám giao người cho Tôi. Hẳn chịu để yên chờ chết à"

A Tứ vô cùng bất ngờ với sự nóng giận của Lăng Siêu. Lúc đầu nghe người trong hội truyền tai nhau về việc cô gái kia. Anh ta định ninh trong lòng. Với tình nghĩa anh em bao nhiêu năm Lăng Siêu sẽ giúp anh ta hạ bệ Quách Long. Đợi mãi không thấy Lăng Siêu tìm đến hay giao người. Nên anh ta mới lặn lội sang Mỹ để thương lượng. Không ngờ sự thật Lăng Siêu muốn bảo vệ cô gái kia.

Không khí có vẻ căng thẳng, A Tứ cúi đầu tuy không cam lòng vẫn nặng nề nói..

"Em xin lỗi."

"A Tứ. Không phải Anh Siêu không muốn giúp Anh. Anh thử nghĩ mà xem dựa vào một cô gái có xem là bằng chứng thuyết phục hay không. Nếu Hắc nói anh mua chuộc hay nguy tạo chứng cớ. Thì anh nghĩ sao. Chẳng lẽ anh không rõ con người Quách Long. Nếu Hắc ngu ngốc như vậy, bao năm qua Anh đâu cần phí công.."

Tường An không muốn A Tứ ngu ngốc chọc giận Lăng Siêu. Tốt bụng đã thông đầu óc cho anh ta một chút. Dù sao bao năm cũng chỗ quen biết. Tường An không muốn A Tứ vì nôn nóng mà làm hỏng mối quan hệ này..

A Tứ im lặng ngẫm từng câu từng chữ của Tường An. Con người anh ta vốn nóng nảy không suy nghĩ trước sau..

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện có chút xấu hổ nhìn Lăng Siêu..

"Em xin lỗi. Vì em quá nôn nóng. Lần trước em nghe nói cả Anh mà thẳng khốn đó cũng dám giờ trò. Nên có chút sốt ruột..."

Lăng Siêu trầm tư nhìn anh ta, cũng không để bụng chuyện trước đó. Vì hơn ai hết anh hiểu rõ tính tình A Tứ. Chỉ là việc gì liên quan đến Kha Nhi, anh phải triệt ngay lập tức dù là trong tư tưởng. Rõ ràng mọi thứ thì cô gái của anh mới bình yên.

"Chú cứ như thế này, có ngày sẽ chết mà không hay. Muốn làm gì cũng phải cần một cái đầu lạnh..."

"Vâng. Em sẽ rút kinh nghiệm.."

Kha Nhi trượt dài thân người ngồi xuống vách tường, hai tay ôm đầu gối, cơ thể vẫn còn run rẩy. Lúc biết người kia mục tiêu đến đây là đem cô đi trái tim

bé nhỏ của Kha Nhi muốn nhảy ra ngoài.Cô không hiểu thế giới của bọn họ.Nghe nhắc đến tên Quách Long.Kha Nhi liền dự cảm không lành.

Không ngờ mọi thứ ngoài sức tưởng tượng của cô.Cô không biết tương lai cô sẽ ra sao.Nhưng một điều chắc chắn cô sẽ phải đối diện với nguy hiểm.Còn bọn người dưới kia nữa.Ai cũng đáng sợ..

Dù Lăng Siêu không đáp ứng yêu cầu của bọn họ.Nhưng sự việc hôm nay hù dọa và làm tinh thần Kha Nhi suy sụp hoàn toàn..

Chẳng biết lúc nào Lăng Siêu đã lên cầu thang..Nhìn thấy thân ảnh nhỏ nhắn ngồi bệt dưới thảm trông rất đáng thương.

Kha Nhi cũng cảm nhận được sự xuất hiện của anh.Cô xoay mặt nhìn anh, đôi mắt tràn đầy nước mắt..

Lăng Siêu không tiến đến đỡ cô..Anh đang tay nói khẽ..

-" Qua đây.."

Nhìn dáng người cao ngất, khuôn mặt đẹp đẽ như tạc tượng, ánh mắt sâu sắc chờ đợi cô..

Không biết vì sao lúc này, Kha Nhi cần anh ôm như thể được anh sưởi ấm cô vô cùng an lòng.

Kha Nhi chống tay lên vách tường, quệt lấy nước mắt chậm rãi bước đến cạnh anh..Nhẹ nhàng dựa vào bờ ngực rộng lớn của anh.

Vùi cả khuôn mặt vào lòng anh, ngửi lấy hương vị chỉ thuộc về anh.

Lăng Siêu thu tay lại ôm lấy cơ thể đang lạnh và run rẩy trong lòng..Cúi đầu hôn lên đỉnh đầu của cô.Không cần nghĩ anh cũng biết cô nhóc này bị những lời A Tử hù dọa..

Anh vuốt lấy tóc cô, nhẹ giọng lên tiếng..

-" Đừng sợ.Cuộc đời này của em là thuộc về Tôi.Không một ai có cơ hội xen vào.Em chỉ có thể bên cạnh Tôi dù là lên thiên đường hay xuống địa ngục.."

Lời nói anh lạnh lẽo không mang chút hơi ấm nào.Thế mà cô cảm thấy ấm áp lạ thường..

Chỉ một câu nói đơn giản nhưng đem sự sợ hãi của Kha Nhi quăng đi xa..

Cô ngẩng mặt nhìn anh, chăm chú nhìn vào đôi mắt nóng bỏng của anh..Môi hồng mím nhẹ, trái tim nặng nề giờ phút này chuyển sang nhảy múa lung tung..

Lăng Siêu mỉm cười, nhóc con này quá ngây thơ khi cảm động hay ngại ngùng điều viết rõ trên mặt.Tuy cô chẳng biết lấy lòng hay nói lời hoa mỹ.Chỉ cần trưng ra khuôn mặt non nớt xinh đẹp, đôi mắt to long lanh mơ màng nhìn anh.Đã khiến trái tim Lăng Siêu mềm mại như bông.Lăng Siêu rên nhẹ cúi đầu hôn lên đôi môi hơi hé mở.Tận tình yêu thương hút lấy sự ngọt ngào của cô..

Bàn tay Kha Nhi nắm lấy cổ áo anh, hàng mi dài run run rồi nhẹ nhàng khép lại..

Dưới hành lang, ánh sáng vàng nhạt chiếu rọi bóng dáng hai người quấn quýt trượt dài thành một thể..

Vote...vote

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Thất Vọng

Trời thu bắt đầu se lạnh, cây thay lá tro trọi cảnh vắng khiêu.Nước trong hồ trong veo phản chiếu bầu trời xanh ngắt.Khung cảnh mát mẻ khiến cho lòng người cũng vô cùng dễ chịu..

Nhìn bầu trời sẫm tối chuẩn bị kết thúc một ngày tươi đẹp.Kha Nhi sau khi luyện xong bài nhạc cuối cùng cô có chút mệt mỏi.Bước ra ngoài cửa hít thở khí trời.

Ánh mắt chợt đờm buồn, dù là ở nơi này Lăng Siêu đối xử với cô rất tốt, có phần cưng chiều cô nữa là khác.Dù vậy cô vẫn rất nhớ nhà, nhưng nào dám mở miệng nói với anh một chữ.

Cô biết anh không thích cô nhắc đến điều đó.Cô chỉ có thể gặm nhấm nỗi buồn một mình trốn vào nơi sâu thẳm trong lòng.

- " Á.."

Tiếng hét làm Kha Nhi hốt hoảng cô hướng mắt lên nơi phát ra tiếng kêu, không suy nghĩ nhiều cô vội chạy lên lầu, thấy thím Lâm bị té ngã, thau nước đổ ra tung tóe..Cô vội chạy đến đỡ lấy bà..

- " Thím à. Thím có sao không?"

- " Ui..Cám ơn cô.Tôi sợ ý quá.Đề Tôi lau dọn cái đã.."

Thím Lâm xấu hổ đứng dậy vồ vồ lấy cái lưng đau nhức.Lúc sáng bận bịu công việc, nên bây giờ bà mới vào phòng Lãng Siêu dọn dẹp.Không ngờ mới bưng thau nước lên đã trượt chân té ngã..

- " Không cần..không cần Thím để cháu lau cho ạ.Thím xuống nghỉ đi.."

- " Như vậy không tốt lắm.."

- " Không sao ạ.Chỉ lau một chút thôi.."

Cái lưng mới ngã có chút ê ẩm.Thím Lâm gật đầu cũng không từ chối nữa.Được Kha Nhi đỡ xuống phòng nghỉ ngơi, quên luôn chuyện phải khóa cửa lại..

Kha Nhi lau dọn sạch sẽ ngoài ý muốn nhìn cánh cửa phòng làm việc của Lãng Siêu hé mở.Hai mắt Kha Nhi lóe sáng. Phòng làm việc của Lãng Siêu luôn được đóng chặt.

Thím Lâm tuy có tất cả các chìa khóa của ngôi nhà này.Nhưng khi nào quét dọn xong bà sẽ khóa chặt lại.Kha Nhi chưa bao giờ có cơ hội được chiêm ngưỡng..

Bất giác trái tim Kha Nhi đập mạnh, cô nhìn dáo dác xung quanh, không tự chủ mở cửa đi vào.Căn phòng làm việc tuy rộng lớn nhưng được trang trí rất đơn giản.Một bàn làm việc, một tủ rượu đặt cạnh một tủ đựng sách ở một góc tường là một bộ sofa màu gỗ rất đẹp mắt..

Đơn giản mà tinh tế.

Kha Nhi nhìn xung quanh hai mắt lập tức dán lên chiếc laptop trên bàn làm việc.Tim cô đập thình thịch ngồ vào bàn làm việc nhanh chóng mở máy lên..

Hai tay Kha Nhi ứa mồ hôi lạnh, hai mắt to tròn khóa chặt vào màn hình đang khởi động..

Chưa bao giờ cô thấy thời gian trôi chậm như bây giờ.Từng giây từng phút trôi qua như bóp ngạt hơi thở của cô..

Đến khi màn hình hiện ra Kha Nhi nhủ thầm, không giấu nổi thất vọng.Laptop cài mật khẩu, cô phải làm sao đây..Kha Nhi vẫn cố chấp bám víu hi vọng cuối cùng, cô nhập tên Lãng Siêu vào, máy vẫn báo lỗi.

Biết là mình đang làm trò ngu ngốc chẳng qua đây là cơ hội ngàn năm có một, khó khăn mới có được cô thật sự không muốn bỏ lỡ..

Quá quảng bách cô nhập lung tung những mật khẩu mà người ta thường đặt.Đáng tiếc cô lại không biết số điện thoại và ngày sinh của Lãng Siêu..

- " Là ngày sinh của Em đấy.."

Tiếng nói người đàn ông nhàn nhạt vang lên trong phòng.Kha Nhi vì quá hốt hoảng nhảy dựng lên làm chiếc ghế ngã sàn gối tạo ra âm thanh chói tai..

Cơ thể cô run cầm cập, nhìn ra phía cửa chẳng biết lúc nào Lãng Siêu một thân đồ vest đen rất tao nhã đứng dựa vào thành cửa.Hai tay đút vào túi, bộ dáng mười phần ung dung.Anh nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt sâu hút không hề gợn sóng.Anh càng bình tĩnh, đứng dung càng khiến cô sợ hãi.

Cô nhạy cảm phát hiện,ẩn trong đó là một cơn sóng ngầm đang chuẩn bị dâng cao nuốt trọn lấy cô bất cứ lúc nào .

Kha Nhi bước chân thụt lùi ra phía sau.Cổ họng khô khốc muốn giải thích với anh nhưng miệng chẳng thốt nên lời.Cô muốn nói anh hiểu cô thật lòng muốn buông bỏ tất cả.Tận trong lòng cô không muốn làm anh thất vọng.Cô chỉ muốn nhắn tin báo bình an cho Ba cô yên tâm.Dù cô rất nhớ nhà,nhớ bạn bè nhớ mọi người.Nhưng cô cũng hiểu đây là điều cảm kích của Lãng Siêu.Cô vẫn còn nhớ lời hứa của hai người..

Lãng Siêu từng bước tiến đến, cả thờ Kha Nhi cũng quên đi..

- " Tôi..Anh...anh đừng hiểu lầm.."

Cô muốn giải thích nhưng bất ngờ nhìn sâu vào đôi mắt tràn đầy thất vọng lạnh lẽo của anh..Kha Nhi cảm thấy nơi trái tim nhói lên muốn giải bày lại chẳng biết dùng ngôn từ gì..

Lãng Siêu chẳng cần phí sức cũng giam cầm cơ thể cô vào cạnh cửa sổ..Anh nở nụ cười nhạt, nụ cười ấy làm cả sóng lưng của Kha Nhi lạnh toát,sắc mặt trắng bệch hai tay cô nắm chặt tà váy run rẩy..

Lăng Siêu hơi nghiêng người dùng bụng ngón tay trở vuốt nhẹ lên gò má tái nhợt của cô..

Anh phả hơi thở vào khuôn mặt nhỏ nhắn đầy hoảng sợ nhàn nhạt lên tiếng..

- "Tôi cho em thời gian.Nhưng em lại không biết quý trọng.Vậy thì Tôi sẽ chịu theo ý muốn của em.."

Kha Nhi run lấy bầy nước mắt lưng tròng lắc đầu nức nở..

- "Tôi..tôi chỉ muốn bảo bình an cho Ba Tôi..Tôi không có ý muốn trở về nhà..

Thật..thật đấy..anh..anh tin tôi đi mà.."

Lăng Siêu nở nụ cười lạnh lẽo, ngón tay lau nước mắt cho cô..

- "Tôi thương xót em, suy nghĩ cho em

.Nhưng em làm Tôi rất đau lòng bảo bối à.."

Nói xong anh bế bổng Kha Nhi lên, sắc mặt âm trầm, lạnh lẽo đi về phòng anh.

Kha Nhi hoảng sợ hết lớn.

- " Huhu..đừng..đừng mà..Xin..Xin anh.."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Muôn Đời Trăm Luân

Lăng Siêu lúc này không còn vẻ bốn cột vừa rồi, anh mặc kệ sự giẫy dụa của cô.

Vừa vào phòng anh dùng chân đóng lại cửa lại, tiếng cửa vang lên tiếng động lớn, trái tim Kha Nhi rơi vào tuyệt vọng.

Chân dài sây vài bước ném Kha Nhi xuống nệm..

- " Á.."

Kha Nhi bị ném đến đầu óc choáng váng.Cô gắng gượng lồm cồm bò dậy, chưa kịp xác định phương hướng..Hai chân bị kéo mạnh đã thấy Lăng Siêu ngồi vắt ngang trên người cô.

Anh cười như không cười cời áo ném xuống thảm..

Kha nhi há hốc miệng, lắc đầu khóc nức nở..

- "Đừng.. đừng..Cầu xin anh.."

Lăng Siêu thân người trần trụi sẵn chắc, làn da màu nâu đồng quuyền rũ đến chết người.

Anh dùng thân người nóng hổi của mình nằm đè lên cô, ma sát lấy cô, anh đem hai tay cô giam lên đỉnh đầu..

Hôn lên cái miệng nhỏ đang khóc nức nở..

- "Muộn rồi Bảo bối à.Do em đã phá hủy quy ước thì phải chịu phạt biết không.."

- "Hức..hức..Không..không phải..um "

Lăng Siêu ngấu nghiến lấy môi cô giờ phút này anh không muốn nghe, anh sợ mình lại nhẹ lòng mà buông tha cho cô , Kha Nhi lắc đầu lung tung, khuôn mặt ước đắm nước mắt..

- " Ừm.Ừm.."

Anh không còn dịu dàng như ngày thường, nụ hôn như gió táp mưa sa, muốn nhấn chìm Kha Nhi..

Bàn tay to lớn buông tay Kha Nhi, cô dùng sức lực yếu ớt đánh lên vai anh. Không khác gì như gãi ngứa cho Lăng Siêu. Anh hờn hển dùng sức xé nát chiếc váy của cô..

- " Á..Huhu..Lăng Siêu xin anh...huhu.."

Hai mắt Lăng Siêu tối sầm nhìn thân thể trắng muốt trước mắt. Tuy chỉ là thiếu nữ chưa phát triển hẳn nhưng nhìn mà xem, thân thể của cô đẹp đến nao lòng. Trắng hoàn mỹ, da thịt tinh tế đến nỗi có thể thấy được cả những mạch máu xanh nhạt, trắng nõn giống như một loại gấm thượng hạng.

Thuần khiết mà lại khiến cho người ta phải yêu thương, vừa tinh tế vừa xinh đẹp. Da thịt mượt mát lồi lõm rõ ràng. Anh đâu phải chưa gặp qua phụ nữ. Nhưng cô gái này dễ dàng khơi gợi dục vọng trong anh. Chỉ hận không thể một bước nuốt cô vào bụng.

- " Bảo bối à! ngoan nào.."

Anh nằm xuống ôm lấy cơ thể mềm mại không xương của Kha Nhi. Môi hôn từng cái lên trán lên mắt lên mũi lên môi cô. Áp sát bên tai cô phả hơi nóng, đầu lưỡi linh hoạt cong lên ngậm vành tai mượt mà của cô vào miệng.

- " Á..."

Kha Nhi run lên, đôi mắt long lanh đầy sợ hãi..

Bàn tay nhanh chóng cởi lấy chiếc áo lót nhìn bầu ngực trắng nõn đung đưa trước mắt. Lăng Siêu rên lên vui đầu vào cổ Kha Nhi liếm mát trượt dài xuống ngậm nơi mềm mại vào miệng mát chùn chụt như lưỡi khách chốn sa mạc khát nước quá lâu..

- " Á..Không..Huhu.."

Lần đầu nếm phải ân ái, cảm giác ẩm ướt trước ngực như dòng điện xẹt lên não. Kha Nhi hét lên đẩy đầu anh ra.. Uốn eo thân người chống cự. Nhưng sức cô chỉ như kiến lay cành cây.. Chẳng một chút lay động được Lăng Siêu.. Anh đè tay cô xuống nệm. Đôi chân dài cố định hai đùi của cô.. Anh tà ác liếm láp khiến ngực cô một mảng ướt nhẹp.

Âm thanh mát mẻ trên ngực thoát ra thiêu đốt gương mặt sạm đỏ lựng của Kha Nhi, cô mềm nhũn người. Miệng nhỏ không kiềm được bật lên tiếng rên rỉ nũng nịu..

- " Lăng Siêu..Lăng Siêu..huhu.."

Lăng Siêu trườn người mát chịt môi cô, đưa đầu lưỡi của anh thâm nhập khắp nơi, cảm giác khác hẳn mọi lần, giống như anh đang cố trút hết yêu thương và tức giận vào nụ hôn này. Lăng Siêu nâng thất lưng của cô, bộ phận đàn ông căng cứng bên dưới chen vào giữa hai đùi cô. Lăng Siêu thờ hờn hển nhưng vẫn hôn cô ngấu ngiến..

Cảm nhận được vật nóng như sắt ma sát vào nơi mẫn cảm phái nữ. Kha Nhi sợ hãi run lên bần bật. Không còn sức lực để vùng vẫy hai tay nắm chặt drap giường mặc anh dày vò cô..

Môi và lưỡi thay phiên nhau đồ dằm thân thể trắng sáng hơn ngọc để lại những dấu vết hồng hồng triền miên trên da thịt mịn màng. Tà ác kéo lấy quần lót màu trắng. Bàn tay nóng như lửa lần theo đường cong tuyệt đẹp đi xuống, lướt qua thất lưng, hông, đùi, lập tức giữ lấy đầu gối mượt mà của cô dùng một chút sức. Cặp đùi trắng nõn bị tách ra đến cực hạn, nơi nữ tính ẩn mật của cô giống như một đoá hoa hồng đỏ tươi nở rộ trước mắt anh. Dùng ngón tay thô ráp đưa vào nơi khít chặt..

- " U'..Hic..Đừng..đừng mà.."

Cô rùn mình, thân mình căng thẳng không tự chủ được run rẩy, dưới thân dâng lên một luồng khí nóng lạ lùng..

Chết tiệt! Cô quá chặt chẽ..

Ngón tay Lăng Siêu bị bao chặt lấy khó khăn bao nhiêu mà vẫn chưa vào được..Khiến anh không khỏi máu nóng dâng trào, cả người cứ như đang cháy sôi trào bùng bùng.

- " Chết tiệt. Anh sẽ chết vì em mất.."

Dù rất muốn nhanh chóng chiếm lấy cô nhưng anh biết cô gái của anh quá non nớt quá chặt chẽ. Lăng Siêu ngồi dậy, trước sự ngạc nhiên và xấu hổ của Kha Nhi. Anh dùng sức tách hai chân cô ra vui đầu vào nơi ẩm ướt.. Dùng lưỡi vỗ về nơi mẫn cảm mà non mềm của cô..

Kha Nhi hét lên cả thân người liền xui xẻo, thế giới trở nên trống rỗng, linh hồn nháy mắt rời khỏi thân thể. Hơi thở cũng trở nên khó khăn, cô nức nở, hòa vào tiếng ngâm nga khó chịu, bị anh đẩy vào cao trào lên xuống từng hồi..

- " U'...Lăng..Siêu..Hức...a..."

Nhìn cô nhùng ra như nước. Anh ngồi dậy ôm cô vào lòng, hôn lên khóe mắt cô yêu thương dịu dẽ..

- "Bảo bối à. Chịu đau một chút..."

Đôi mắt sâu thẳm đen lại nhìn chăm chăm nhan sắc đẹp kiều mỵ vừa qua cao trào kia của cô, lập tức tách cặp đùi non mềm của cô ra, hai tay nhanh chóng đỡ lấy cặp mông mềm mại rồi giữ chặt thắt lưng, mạnh mẽ đâm vào nơi nữ tính ẩm ướt..

- "A..."

Đau!

Kha cảm thấy chính mình như bị xé rách tới cực điểm, thân thể cảm thấy một cơn đau như xé đôi người, cô hét lên co người khóc nức nở, nhưng lại không trốn nổi đôi tay to lớn đang chặt chẽ giữ lấy cô kia.

- "Kha Nhi ngoan. Thả lỏng cho anh vào."

Chỉ mới đi vào một chút đã ngừng động tác, chống nửa người lên trên người cô hỗn hển. Cô còn non mềm chặt chẽ vô cùng, tinh tế, tuyệt vời hơn cả mong đợi của anh. Quả thật là muốn đòi mạng anh mà. Gân xanh trên trán nổi lên cuộn cuộn, toát ra mồ hôi ẩn nấp..

- "Hức.. đau.. đau lắm..."

Kha Nhi lắc đầu nào chịu nghe.. Lăng Siêu khom người mút lấy môi cô cố nhịn an ủi.

- "Em thả lỏng sẽ không đau nữa. Em buộc chặt anh không vào được bảo bối à.."

Anh chưa bao giờ biết dụ dỗ phụ nữ trên giường. Cái gì tự làm tự chịu. Cô nhóc này bị anh cung chịu hư rồi. Anh khổ sở như vậy nhưng không nỡ nổi nóng với cô lại sợ cô đau.. Nhưng nói thì nói vậy khi tình trùng lên não thì anh không còn nhẫn nại chờ đợi cô nữa... ôm lấy cô, kiên quyết không buông tha, một tay nắm chặt vòng eo của cô, một tay nâng gáy cô lên, anh cắn vào làn môi mềm của cô, hút hết vị ngọt của cô..

Bên dưới cắn răng khó khăn đi vào. Cảm giác sung sướng chưa bao giờ có. Giờ phút này anh biết mình đã nhặt được bảo vật thật rồi..

- "Ư.. Lăng.. Siêu..."

Kha Nhi bật tiếng khóc khe khẽ gọi tên anh. Cảm giác không còn đau như lúc đầu nhưng dị vật bên trong khiến cô rầm rức chẳng biết làm sao..

- "Anh đây.. Ôm anh nào bảo bối.."

Bây giờ thì anh thật sự không còn lí trí để nhẫn nhịn được nữa.. Tiếng gọi yêu kiều của cô nháy mắt xoá bỏ mọi thứ, thân dưới cứng rắn chậm rãi đâm sâu vào, hết một cái lại một cái, tốc độ càng lúc càng nhanh.

- "Ư... Xin anh.. xin anh mà..."

- "Bảo bối à. Xin anh cái gì hửm?"

Lăng Siêu liếm láp khuôn mặt non nớt, giờ phút này cô quyến rũ vô cùng xinh đẹp, hận đến mức chỉ muốn hòa cô vào cơ thể anh làm một thể mà thôi. Anh rên rỉ, cắn chặt răng, lại lần nữa thực hiện luật động với tiết tấu nhanh hơn, đâm vào càng thêm mạnh mẽ.

- "Huhu... Đừng.. đừng mà..."

Đôi môi đỏ tươi khẽ phát ra những tiếng cầu xin, cả người cơ thể như cánh cung bị kéo căng ra ...

- "Chỉ mới bắt đầu thôi mà bảo bối..."

Mồ hôi đầm đìa, lửa nóng bùng cháy. Anh hôn môi cô, hai tay tách đùi cô ra, áp vào trên giường để mình có thể càng thâm nhập vào sâu hơn vào nơi mê hồn hồn kia. Anh giống như con dã thú đói khát, lại lần nữa tăng tốc độ nhanh hơn, không ngừng đem chính mình xâm nhập vào đến nơi sâu nhất của cô.

Buông thả dục vọng, ôm lấy thân thể xinh đẹp không xương một lần lại một lần ức hiếp cô, khi ánh trăng giấu mình qua đám mây đen. Tiếng rên rỉ nức nở cùng tiếng thờ đóc vẫn chưa chấm dứt..

Muốn đòi chỉ khát khao trăm lần chẳng muốn tách rời..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Quấn Quýt Không Rời

Tường An đi vào cửa về mặt có chút thâm trầm, anh phát tay ý bảo hai người thuộc hạ ra ngoài còn mình đi đến sô pha ngồi xuống.

Thím Lâm bước ra nhìn Tường An, bà đem một đĩa trái cây đặt xuống bàn dè dặt lên tiếng.

"Cậu có muốn ăn một chút gì không. Tôi nghĩ chắc đợi sẽ hơi lâu..."

Đây là bà có ý tốt thật sự, chỉ sợ cậu ta ngồi đợi quá lâu sẽ đói bụng. Tường An cười nhẹ lắc đầu nhân nhặt trả lời.

"Cám ơn Thím Tôi không đói. Thím đi nghỉ trước đi. Khi nào cần Tôi sẽ gọi..."

Thím Lâm cười cười không nói nữa. Thờ dài tuổi trẻ bây giờ chẳng biết tiết chế gì cả. Nghĩ mà thương cho cô bé kia, ấy da tuổi còn nhỏ thế kia mà. Chỉ sợ bị cậu chủ nhà bà dày vò quá mức, thân thể mảnh mai thế kia biết có chịu nổi hay không. Thôi thì bà phải đi nấu một số thức ăn để tâm bổ cho cô mới được.

Tường An hướng mắt nhìn lên lầu. Cả một tuần lễ nay, muốn gặp mặt Lăng Siêu vô cùng khó khăn. Anh ta lại không có gan phá đám, không ngu dốt mà gọi điện quấy rầy đại ca của mình. Từ khi là anh ta muốn tìm cái chết...

Hôm nay vì có chuyện gấp nên từ sáng đã đến đây chờ đợi. Cả buổi sáng và bây giờ là chập tối. Vẫn không thấy bóng dáng Lăng Siêu.

Thôi thì ngồi đây đọc tạp chí để giết thời gian, có công mài sắc có ngày nên kim. Anh cũng nhẹ nhàng nhắn cho Lăng Siêu một cái tin. Mong rằng sau khi vài phút giải lao

, Lăng Siêu sẽ nhìn thấy tin nhắn của anh ta..

Cầu mong là thế..!

Hiện tại trong căn phòng, màn xanh phủ dày che cả ánh đèn ngoài cửa.

Ánh đèn trong phòng vẫn sáng rực, chiếu rọi vào hình ảnh kích thích khiến người ta phải che mắt đỏ mặt..

Tiếng người con gái nũng nịu nức nở..

"Ui...đừng..đừng sâu quá..hic.."

"Bảo bối à. Do em cần nuốt anh mà.."

Trên tấm drap giường trắng tinh bị nhàu nhĩ không ít. Hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau.

Thân người đàn ông cường tráng, cơ bắp săn chắc nổi đầy gân xanh, tấm lưng màu đồng lấm tấm mồ hôi, tư thế mạnh mẽ nhấp nhô lên xuống, hai tay ôm trọn người con gái vào lòng. Đôi chân thon dài của cô vắt gọn trên cánh tay săn chắc của anh..

Người đàn ông quá mạnh mẽ, như dã thú hung mãnh, môi nuốt lấy môi, lưỡi quấn lấy lưỡi, chẳng thể phân biệt đâu là nước bọt của ai, đâu là mồ hôi, hơi thở hương vị của ai. Như hòa làm một..

Kha Nhi mắt khép hờ, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp bị anh hôn dòn dập, muốn hé miệng để thở cũng vô cùng khó khăn..

"U...ừmm.."

Tiếng rên rỉ còn không rõ ràng. Lăng Siêu dày vò cái miệng nhỏ đến khi sưng đỏ lại say mê dọc theo xương quai xanh gặm nhấm phần cổ thon thả, há miệng cắn mút đôi núm căng tròn. Bao nhiêu cũng không thỏa mãn, cô quá ngọt ngào, anh chỉ hận mình không thể nuốt cô vào bụng. Yêu thương, mút mát, cao trào bao nhiêu cũng không thấy đủ..

"Bảo bối à. Sao mồ hôi của em mà cũng thơm thế hả?"

Anh hôn lên gò má hồng hồng của cô, khuôn mặt nhiễm sắc tình mang lại, càng thêm mê người..

"Đừng..đừng mà..em mệt..hic mệt lắm.."

Tiếng nói ngọt ngào, nũng nịu từ chối hơi khàn giọng nhưng vẫn câu hồn Lăng Siêu..

Anh cười khê ầu yếm hôn lên cái miệng nhỏ không ngừng dụ dỗ..

"Ngoan nào, một chút nữa thôi. Ngồi lên người anh nè.."

An kéo cô ngồi dậy, Kha Nhi như một con búp bê mặc anh ôm lấy xoay nhiều tư thế..

Cô mệt mỏi dựa lên vai anh, hai tay buông lỏng ôm lấy vòng eo anh..Bờ mông tròn lẳn bị anh dùng tay cố định bắt ép lên xuống.

- " Hic..Nhẹ..nhẹ thôi.."

Tư thế này càng khiến anh thúc sâu vào trong hơn.Kha Nhi khóc khe khẽ vùi mặt vào cổ anh van xin..

- "Nhẹ như thế này hà bảo bối.."

Anh tà ác cắn lấy gáy tai bé xinh của cô ép cô phải chấp nhận mình, không thể trốn tránh, không thể quay đầu.Đó là quy tắc của Lăng Siêu.Một tuần nay anh dùng tình dục mà uốn nắn cô gái của anh.Anh muốn cô hiểu rằng không phải mình anh khát khao điều này.Anh muốn cô phải cam tâm khuất phục, chấp nhận những ân ái mãnh liệt đôi bên mang lại cho nhau.Anh may mắn vì là người đàn ông đầu tiên của cô, cô như tờ giấy trắng học hỏi những gì anh chỉ dẫn, thuần phục với sự đòi hỏi của anh.Học cách thăm dò thân thể của anh, ý muốn và sự khiêu khích ở anh..Còn có bản năng phụ nữ được anh khai phá, cô ngày càng quyến rũ đến chết người.Nhất là nơi mê hồn đó, không phải người phụ nữ nào cũng có được khít chặt đến kinh ngạc, non mềm ẩm ướt.Chỉ cần là đàn ông nếu một lần may mắn có được cô, tất cả những người phụ nữ khác chân chính trở thành vô hình.Anh muốn dùng dục tình nuôi dưỡng lấy cô, cho cô quen thuộc đắm chìm cùng anh.Muốn đòi cũng đừng mong thuộc khỏi.Vĩnh viễn chỉ có thể bên cạnh hưởng lấy sự cưng chiều mà anh mang lại..

Qua mấy giờ ân ái đến không còn một tý sức, Kha Nhi mặc kệ sự đòi ôm lấy chần chạo khao khát đi tìm chu công..

Vào phòng tắm bị Lăng Siêu đụng tay đụng chân mà cô cũng chẳng còn sức phản nản.

Chỉ biết ôm anh mong anh thương xót mà bỏ qua cho cô.Nhưng cô đã quá ngây thơ không biết đàn ông một khi tình trùng lên não thì chẳng còn biết suy nghĩ gì hơn..

Nhẹ nhàng đặt cô nằm qua bên cạnh, hôn lên khuôn mặt ửng hồng..Kéo chăn lên cho cô, khoác chiếc áo ngủ lên mình che đi thân hình trần trụi màu đồng sắt chắc..Lăng lặng rời khỏi phòng..

Trong phòng làm việc, Lăng Siêu nhắm nhĩ ly rượu hương mát nhìn Tường An..

- " Có chuyện gì?"

Tường An đặt ly rượu xuống, ánh mắt có chút hơi lạnh..

- " A Tử bị phục kích.Nghe nói bị thương không nhẹ.."

Ánh mắt Lăng Siêu nhìn vào ánh đèn sáng sá, không tỏ ra cảm xúc gì.Màu đỏ phản chiếu vào mắt anh.Tạo ra cảm giác khát máu lạnh lẽo..

- " Bên A Trí có thu hoạch gì không?"

- " Nghe nói sắp tới Quách Long sẽ có một chuyến hàng mới.."

Lăng Siêu gật đầu, ngón tay trở gờ nhẹ lên bàn lại nói..

- " Bảo cậu ta cẩn thận một chút.Tôi không muốn kiếm củi ba năm đốt trong một giờ"

- " Anh yên tâm.Bên Trưởng phòng Lâm cũng cho người bảo vệ cậu ấy."

Sau khi ngầm hiểu chuyện A Tử đã thảo luận xong Tường An lại có chút suy nghĩ, ánh mắt do dự qua vài giây mới lên tiếng.

- " Anh Siêu.Em thấy trên một số diễn đàn.Có người đăng tin tìm kiếm Kha Nhi.."

Lăng Siêu nghiêng mặt nhìn cậu ta, ánh mắt lóe lên tia lạnh khác thường..

- " Điều tra là ai chưa..?"

Trầm ổn hỏi vào trọng tâm

Tường An nhẹ gật đầu..

- " Người này tên là Tần Vũ.Từng là vị hôn phu của Kha Nhi.."

Tường An dùng từ " Từng là " đơn giản đó là chuyện trong quá khứ.Hiện tại Kha Nhi là người phụ nữ của Lăng Siêu.Vị hôn phu gì đó chỉ nên ném vào thùng rác mà thôi..

Lăng Siêu nhếch môi cười lạnh.Nốc lấy phần rượu còn lại cũng không mấy quan tâm danh hiệu vớ vẩn đó..

Cô gái của anh xinh đẹp đến động lòng người, vị hôn phu thì cũng là chuyện bình thường.Đàn ông gặp cô ai mà không khao khát.Chỉ là kiếp nào mới có được cô bọn họ cần phải tích đức dài dài..

Anh nhướn mày cười với Tường An..

- "Không phải Kha Nhi đang ở Campuchia sao..?"

Ánh mắt Tường An co rút rồi lại phát sáng.

Nhanh chóng hiểu ra vấn đề, nhếch môi cười theo..

- "Vâng.Em sẽ cho hấn ta đi vòng quanh thế giới.Anh yên tâm."

Lăng Siêu ánh mắt thâm trầm, làn môi nhếch nhẹ...Xoay ghế nhìn ra bầu trời đầy sao ngoài kia..

Thế giới này sao mà mệnh mông, bao la quá nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Âm Lòng

Lăng Siêu là loại người một khi đã xác định chuyện gì rồi là vô cùng cố chấp.Như anh chấp niệm phần tình cảm của mình cho Kha Nhi.Trong suy nghĩ lẫn con tim điều khư khư khẳng định rằng Kha Nhi bây giờ là người phụ nữ của anh.Không phải là vị hôn thê của một ai khác.

Anh không ngại làm kẻ xấu mà cũng chưa bao giờ nghĩ mình là người tốt.Sẵn sàng ra tay triệt tiêu đường hi vọng của ai mộng tưởng muốn cướp đi cô gái của anh.

Trước đây anh luôn nghĩ phụ nữ bên cạnh rất phiền phức.Không tiền tài thì cũng dục vọng.

Nhưng từ lúc gặp Kha Nhi rồi anh mới biết, cô gái của anh không thể đánh đồng cùng với bọn họ.Bảo bối của anh đặc biệt vô cùng, thử nghĩ xã hội bây giờ thật khó để tìm ra một cô gái thuần khiết như vậy.Nhiều đêm ôm cô vào lòng, trầm ổn ngắm cô nằm trong vòng tay của mình anh lại cảm thấy may mắn chiếm lấy được cô.

Anh chưa bao giờ quan trọng việc phải gắn bó với một người phụ nữ trong cuộc sống.

Thế mà bây giờ anh khao khát muốn giữ cô bên cạnh, nghĩ đến việc hàng đêm ôm thân thể cô vào lòng cùng nhau hoan ái.Được nghe cô nũng nịu gọi hai tiếng "Lăng Siêu".Thì trái tim anh dù làm bằng sắt cũng phải nhũn ra như nước.

Tham lam vốn là bản chất của con người.

Anh là loại người biết vừa đủ để dừng.

Nhưng với người Kha Nhi, anh chưa bao giờ biết đủ thỏa mãn là gì, anh chẳng những muốn thể xác mà lẫn trái tim của cô.Rồi yên ổn giữ chặt cô bên cạnh đến suốt cuộc đời.

Nghĩ đến thôi đã hạnh phúc rồi..!

Kha Nhi ôm cuốn sách ngồi trong vườn hoa, mắt đẹp chăm chú, ngay cả người phía sau tiến lại gần cũng không hay..

Mấy tháng liền cô quá quen với sự chung đụng của Lăng Siêu..Đợi khi nào anh vắng nhà , Kha Nhi mới được ngắm ánh sáng mặt trời.Một ngày đẹp trời như vậy mà bị lấn qua lấn lại trên giường thật là phí phạm.

Toàn thân cô mi miếu sáng rực dưới ánh nắng, thuần khiết trong trẻo hơn cả thời tiết mùa thu.Sự xinh đẹp thuần khiết được Lăng Siêu dùng ân ái nam nữ gột rửa.Cô gái của anh chỉ mới thời gian ngắn như đã lột xác, từ trong thân thể xinh đẹp khiến người khác không thể rời mắt, giờ đây toát ra sự quyến rũ khiến đàn ông mê mị bất chấp muốn nhún nhường.

- "A...."

Kha Nhi hốt hoảng khi cả cơ thể lọt thỏm vào vòng ôm của ai đó..Lăng Siêu cười khê đặt cô lên đùi, cẩn nhẹ lên chóp mũi xinh xắn..

- "Làm gì mà anh về cũng không hay hả..?"

Kha Nhi cắn môi, bàn tay nhỏ xoa lấy mũi..Anh lúc nào cũng thế, mỗi lần gặp cô liền phải ức hiếp cô anh mới vừa lòng..

Cử chỉ thân mật gần gũi này, dù đã quen thuộc nhưng Kha Nhi vốn da mặt mỏng không khỏi đỏ mặt..

Cô bấu môi cầm cuốn sách đưa lên..

- " Em chỉ đọc sách mà thôi "

Giọng cô ngọt ngào, lúc nào cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Càng làm anh thương yêu chỉ muốn chiều chuộng. Hận không thể đem cả thế giới khiến cô vui vẻ..

Đặt cuốn sách của cô xuống bàn, nắm tay cô đặt lên vai mình. Kéo sát thân thể mềm mại của cô sát vào người mình. Cạ trán vào trán cô, nhỏ to tâm sự..

- " Có nhớ anh không? Hừm..? "

Bị hơi thở của anh phả vào mặt, có chút ngứa ngáy, tim bất giác đập mạnh, lại nhớ từng chuyện hai người quán quýt trải qua.

Kha Nhi to mắt nhìn anh.

Qua một lúc cô đỏ mặt khẽ gật đầu. Lại nhớ ngày xưa Tần Vũ thường hỏi cô những câu như vậy, lúc đó ngoài cảm giác trốn tránh cô chẳng có cảm giác gì cả. Còn người đàn ông này tuy anh vô cùng bá đạo, bắt ép cô mọi thứ nhưng cũng lại nâng niu cưng chiều cô hết mức. Dù cô muốn trốn cũng không thể nào trốn được, ánh mắt anh như hồ nước không đáy hút lấy linh hồn cô vào đó. Càng gần dựa càng bị nhấn chìm.

Mỗi lần tiếp xúc da thịt kề nhau, tóc mây vấn vít thì trái tim bé bỏng của cô đập nhanh không thở nổi. Máu thuần nhất mỗi tối được anh ôm cô lại ngủ rất ngon giấc, không còn giấc ác mộng như mọi lần..

Kha Nhi thờ dài khe khẽ, cô bị làm sao rồi đây là cô đang tự mình chui đầu vào rọ rồi sao..

Lăng Siêu cuối nhìn người trong lòng, hàng mi dài nhìn xuống chớp nhẹ như cánh quạt làm lòng anh nhộn nhạo..

Anh nâng mặt cô lên hôn lên môi hồng đang hé mở, lưỡi đưa vào trong quán quýt lấy lưỡi nhỏ. Kéo ra mút vào, khiến Kha Nhi tê dại..

- " Ừm.. "

Sao lại như thế rồi , cô đâu làm gì đâu..

Ngoan ngoãn im lặng ngồi yên mà sao cũng bị hôn..

- " Kha Nhi. Bây giờ thế giới của em chỉ có anh. Không được mất tập trung.. "

Lăng Siêu âu yếm cạ môi vào môi cô nhưng ánh mắt đầy kiên định không cho từ chối.

Thì ra là vậy! người đàn ông này tính chiếm hữu quá mãnh liệt. Cô chỉ có chút mơ hồ đã bị anh chinh thế này..

- " Kha Nhi. Anh không cho mình là người tốt. Nhưng riêng em, chỉ cần em ngoan ngoãn, anh sẽ đối xử tốt với em. Em hiểu không? "

Lòng Kha Nhi lâng lâng cảm xúc lạ kì. Cô tìm tìm vui mặt vào ngực anh gật đầu.. Lăng Siêu thấy cô nghe lời anh cũng cười hôn lên đỉnh đầu cô..

- " Tối nay em nghỉ cho tốt. Mai chúng Ta sẽ sang Pháp.. "

Từ trong lòng anh Kha Nhi lập tức chui ra, hai mắt sáng long lanh không giấu nổi vui mừng nhìn anh..

- " Đi Pháp sao.. anh nói thật à..? "

Lăng Siêu cười khẽ, nhéo má cô..

- " Không phải lần trước em xem tạp chí, đã muốn đến đó à. Nơi đó là nơi có rất nhiều loại nhạc cụ tha hồ em vui chơi.. "

Hai mắt Kha Nhi bắt đầu cay cay, lúc vào trung học cô đã muốn sang Pháp du học. Vì nơi đó là xứ sở âm nhạc.. Nhưng sao này bị ba cô bắt ép học kinh doanh. Nếu không gặp sự cố này cô sẽ sang Nhật du học bốn năm..

Một lần anh từ phòng tắm bước ra thấy cô xem tạp chí, có một trang giới thiệu khu triển lãm các loại nhạc cụ xem đến xem lui. Vậy mà anh lại đặt trong lòng, chịu theo ý muốn của cô.

Anh cứ như vậy làm sao cô không rung động được đây..

Kha Nhi hít hít mũi, chủ động vòng tay sang eo anh, nhỏ giọng..

- " Cảm ơn anh.. "

Biết cô nhóc cảm động, thật ra cô quá đơn thuần chỉ cần chú ý một chút, quan sát một chút anh có thể nắm được suy nghĩ của cô. Việc lấy trái tim của cô anh nắm chắc trong tay. Anh kéo cô ôm chặt vào lòng..

- "Đứa ngốc. Có gì mà cảm ơn. Anh đã nói chỉ cần em nghe lời. Muốn gì anh cũng cho.."

Kha Nhi nằm trong lòng anh cảm thấy ấm áp vây quanh. Mím môi cười nhẹ, mắt nhắm lại hưởng lấy sự bình yên anh mang lại cho cô..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Suy Sụp

Bình minh chiếu rọi mọi nơi nhưng không phải ai cũng điều may mắn cảm nhận được, Tần Vũ ngồi im lặng trong phòng làm việc chỉ cách mới mấy tháng mà ai cũng thấy rõ sự tiêu tụy trong anh.. Một nét thư sinh vẫn còn đó, chỉ là đôi mắt u buồn không hề che giấu..

Nhìn xuống đường phố muôn màu, anh nốc từng dòng rượu chua chát, chỉ có dùng rượu rồi rửa anh mới cảm thấy rằng mình còn được sống.. Kha Nhi mất tích hơn sáu tháng rồi, nơi nào anh cũng lật tung tìm kiếm Campuchia, Nhật Bản, Thái Lan..

Chỉ cần nghe ai nói qua nơi đó có xuất hiện bóng dáng của cô, anh liền bỏ mặc mọi thứ dù là trong đêm tối hay hoàn cảnh nào đi nữa, anh sẽ tìm mọi cách đến nơi đó lập tức.

Nhưng ông trời vô cùng tàn nhẫn, gieo hi vọng cho anh rồi đập tắt không hề xót thương..

Người ta nói cô đã bị những bọn buôn người đưa vào nhà chứa.. Anh không ngại xông vào từng nơi để tìm kiếm bóng dáng của cô. Anh tự nói với lòng dù cô có ra sao. Có bị vấy đục chẳng nữa, anh cũng sẽ không buông tay.

Thế mà mọi thứ điều vô vọng, cầu cũng chẳng được, muốn cũng chẳng xong.

Kha Nhi! Kha Nhi em đang ở đâu..!

Đôi mắt Tần Vũ đỏ hoe, ánh sáng đèn đường hắt vào cảng khiến sắc mặt anh ảm đạm ưu thương..

"Cạch"

Tiếng cửa phòng không hề báo trước bất ngờ mở ra..

Tần Kiên nhìn hình ảnh gục ngã của con trai mà thở dài..

Ông cầm sấp hồ sơ đập mạnh lên bàn. Tần Vũ quay ghế nhìn thấy ông cũng không ngạc nhiên lắm.

- "Ba.."

- "Con nhìn con xem. Còn ra thể thống gì nữa. Hợp đồng lần này con đảm nhiệm lại xảy ra sơ sót. Bên khách hàng trả về. Con muốn ba tức chết phải không?"

Tần Kiên tức giận hỗn hển mắng. Ông biết Tần Vũ đang lâm vào tình cảnh gì. Nhưng sự thật vẫn là sự thật. Chuyện của Kha Nhi không thể cứu vãn, dù ông cũng rất thương con bé. Nhưng đây vốn là số phận, đành phải chấp nhận mà thôi.. Nhìn thấy con trai mình hàng ngày vì chuyện này mà cố hành hạ bản thân. Việc công ty không lo, bỏ hết tâm trí đi kiếm Kha Nhi. Hi vọng rồi lại thất vọng bây giờ trở thành bộ dáng như thế này. Ông vừa tức lại vừa thương.

- "Con xin lỗi. Con sẽ sửa ngay.."

Tần Vũ cầm lấy hồ sơ, bộ dáng mệt mỏi, mặc kệ sự đòi của anh làm Ông churóng mắt..

- "Xin lỗi. Xin lỗi. Con chỉ biết nói hai tiếng này thôi sao. Kha Nhi con bé đã hoàn toàn mất tích. Nó giống như bốc hơi khỏi thế gian. Con nên chấp nhận bỏ cuộc. Tiếp tục sống lại đảng hoàng cho ba.."

Hai mắt Tần Vũ đỏ ngầu, anh lạnh giọng phản bác..

- "Không. Con sẽ tìm kiếm cô ấy. Một năm không được thì mười năm. Mười năm không ra thì cả đời.."

- "Con.. con điên rồi.. Con tỉnh lại cho ba. Con có từng nghĩ đến bây giờ nó đang hành nghề trong một nhà chứa nào đó. Nếu có trở về, có chết ba cũng không chấp nhận loại người đó bước vào Tần gia.."

Hai tay Tần Vũ nắm chặt, gân xan nổi đầy trên trán. Anh mím môi, hít thở sâu gắng giọng từng tiếng.

- " Con mặc kệ. Dù có ra sao con cũng sẽ lấy cô ấy làm vợ."

- " Cả mẹ con, con cũng không quan tâm sao. Bà ấy mang căn bệnh tim. Con muốn mẹ con chết con mới vừa lòng đúng không.?"

Nhắc đến mẹ mình hai mắt Tần Vũ bắt đầu ảm đạm. Đúng vậy đây là nhược điểm trí mạng của anh. Mẹ anh và cả Kha Nhi là hai người phụ nữ mà anh không bao giờ bỏ mặc được. Tần Vũ cúi đầu không nói nên lời.

Tần Kiên lại thờ dài bước đến muốn an ủi vài câu. Bên ngoài lúc này có người bước vào..

Kha Ngọc bộ dáng xinh đẹp, khuôn mặt trang điểm kỹ càng, tay cầm một túi thức ăn. Không ngờ lại gặp Tần Kiên, cô ta lễ phép có chút xấu hổ mỉm cười.

- " Bác Tần. Cháu không biết hai người đang nói chuyện. Cháu.. cháu ra ngoài trước ạ.."

Tần Kiên xua tay lắc đầu, tin mắt liếc nhìn túi thức ăn, ôn hòa nói..

- " Không sao. Bác có việc phải đi. Cháu cứ ở lại đi.."

Nói rồi quay sang nhìn Tần Vũ, rồi lại quay sang nhìn về ngai vàng của Kha Ngọc. Ông cười cười rồi khỏi phòng..

Kha Ngọc đóng cửa lại, đôi mắt da diết nhìn qua Tần Vũ. Uyên chuyển tiến về phía anh. Rất tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện..

- " Em biết anh tăng ca. Có mua một chút thức ăn. Anh ăn nhanh kéo nguội.."

Tần Vũ trở lại bộ dáng bình thường, giờ hồ sơ ra nhàn nhạt trả lời..

- " Anh không đói. Em mang về đi.."

Bàn tay Kha Ngọc để dưới bàn nắm chặt. Bên môi vẫn nở nụ cười..

- " Anh đừng hành hạ bản thân mình như vậy mà. Em biết anh buồn chuyện của Kha Nhi. Em cũng rất đau lòng, nhưng sức khỏe là trên hết. Anh ăn một chút đi có được không?"

Tần Vũ không trả lời, đầu cũng chẳng ngẩng lên..

- " Anh còn chút việc phải làm. Em về trước đi.."

Ra lệnh đuổi khách, thời gian này ngày nào Kha Ngọc cũng ngọt ngào lui đến chăm sóc ân cần cho anh. Nhưng tâm trí anh bây giờ điều bị Kha Nhi lấp đầy đâu còn khoảng trống nào dành cho ai nữa..

Kha Ngọc mỉm môi dạn lòng là phải kiên nhẫn. Cô ta đứng dậy nhẹ giọng nói..

- " Thôi được rồi. Em về trước, thức ăn em để đây. Khi nào anh đói hãy dùng. Em về đây.."

Tần Vũ thờ dài ngẩng mặt nhìn cô ta, gạt đầu nhẹ..

Kha Ngọc mỉm cười cầm lấy túi xách rồi đi.

Vừa quay lưng đôi mắt dịu dàng liền ánh lên đầy lửa hận. Mẹ cô ta bảo, đối với đàn ông phải dịu dàng hiểu chuyện. Dù tận tâm can cô muốn nổi bão. Chỉ hận không thể cầu cho Kha Nhi chết mất xác vĩnh viễn không thể trở về. Dựa vào cánh cửa phòng, Kha Ngọc nở nụ cười lạnh.

Vote ! Nha

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Mỹ Nhân Kế

Bầu trời vào hạ trời trong xanh, thời tiết ở Pháp không hề oi bức. Không khí vô cùng mát mẻ.

Ngôi nhà cổ nơi Lăng Siêu mua thuộc vùng Aquitanien, Tây Pháp. Được coi là một trong những ngôi làng đẹp bậc nhất nước Pháp, thậm chí thế giới. Nơi đây đẹp và thanh bình đến ngất ngây, bởi đâu đâu cũng phủ một màu xanh tươi của cây cối, núi đồi và bầu trời thì cao trong vợi vợi.

Kha Nhi đưa hai mắt tròn xoe trông ngóng nhìn xa xăm.Đến khi ngoài con đường mơn ngập đầy hoa, chiếc xe màu đen bóng loáng quen thuộc, chậm rãi chạy vào cánh cổng làm bằng đá cũi cổ kính quần đầy dây leo..

Kha Nhi khẽ cười, nhanh chóng xuống ghế, hai tay nắm tà váy dài, hào hứng chạy xuống cầu thang đón người..

Lăng Siêu vừa xuống xe đã bắt gặp hình ảnh cô gái của anh, xinh đẹp như một thiên thần, thướt tha trong chiếc đầm trắng dài chấm đất, mái tóc đen dài qua vai tung ra phía sau, tôn lên khuôn mặt thanh tú, hai má ửng hồng bên lên dừng lại ngay trước cửa nhìn về phía anh..

Lăng Siêu ánh mắt không giấu nổi dịu dàng. Anh đưa cặp tóc cho tài xế, chân dài rất nhanh bước đến. Hai tay vòng ra sau ôm cô vào lòng, hôn lên gò má trắng mịn cảm nhận sự mềm mại của cơ thể đang nằm trong lòng. Anh cười khẽ vuốt lấy tóc cô đầy yêu chiều..

- " Gặp anh vui thế à.? Hay có ý đồ gì khác. Hửm? "

Cô da mặt rất mỏng, anh luôn chủ động bắt ép thì cô mới phối hợp. Hôm nay tận tâm ra đón anh đi về. Dừng khuôn mặt xinh đẹp này để móc tim anh đây mà. Ngặt nỗi anh lại không có sức vùng vẫy..

Biết là trước mặt người đàn ông này. Chưa bao giờ cô trót qua mặt anh được chuyện gì dù vô cùng nhỏ nhặt. Ở bên cạnh anh đã hơn một năm. Từ hai người đến Pháp cô cứ ngỡ chỉ là đi du lịch. Không ngờ anh lại chọn nơi đây để hai người định cư. Cuộc sống thanh bình đến ngưỡng mộ, đúng với cuộc sống Kha Nhi mơ ước. Bình yên thơ mộng, nhẹ nhàng tươi mát lòng người.

Cách đây một năm cô cứ ngỡ cuộc đời mình hoàn toàn chấm dứt, sống không bằng địa ngục. Nhờ có anh mà cô có cuộc sống ngoài mong đợi. Đến năm mơ cũng không ngờ đến.

Anh không nhẹ nhàng hay lãng mạn, biết nói lời hoa mỹ. Nhưng anh chưa bao giờ cho cô chịu sự áp lực. Giống như rằng ngoài cánh cửa kia dù là bão tố ra sao. Anh vẫn che chở bảo vệ, nâng niu cô trong vòng tay.

Từng chút một, không một dấu vết chiếm lấy trái tim bé nhỏ của cô. Giờ đây cô vô cùng hạnh phúc với cuộc sống này. Nếu không còn vườn ươm quá khứ, có lẽ đây sẽ là cuộc sống hoàn hảo nhất..

Kha Nhi cười khẽ bị anh bắt được tâm cơ của mình. Cô trở tay nắm tay anh dặt vào trong nhà. Nhìn bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy tay anh đi về phía trước. Lăng Siêu nhếch môi yên lặng đi theo sau. Kha Nhi nắm tay anh lên phòng. Vừa vào phòng Lăng Siêu nhướn mày nhìn quần áo chuẩn bị sẵn trên giường.

Anh đứng yên xem cô nhóc này muốn làm gì. Kha Nhi quay người bước gần đến anh, hơi thở thơm tho phả vào mặt anh làm nơi phía dưới nhanh chóng có phản ứng.

Anh cố hít thở sâu kiềm nén xem cô hôm nay giờ trò gì..

Kha Nhi thả bàn chân nhỏ dậm lên chân anh. Hai tay ôm lấy cổ anh, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp có chút xấu hổ hôn lên cằm anh, nhỏ giọng ní non..

- " Hôm nay em sẽ tắm cho anh nha " "

Ừ hử một ý tưởng thật là táo bạo! Tốt! anh lại rất thích..

Nói xong hai má cô đỏ bừng..

- " Hửm..? "

Lăng Siêu rất hưởng thụ sự ngọt ngào này, dù biết phía sau sẽ là thuốc độc anh cũng muốn đắm chìm..

Bàn tay anh từ eo mơn trớn đến mông tròn vỗ nhẹ áp sát vào nơi mạnh mẽ của đàn ông, trầm ấm nhếch môi hỏi.

- " Rồi sau đó? "

Làn môi ẩm ướt ngậm lấy vành tai xinh xắn của cô, Kha Nhi hít thở sâu, ngả mặt ra để anh mơn trớn từ vành tai đến xương quai xanh rồi vùi mặt vào cổ cô liếm mát..

- " Siêu... Khoan.. khoan đã.. em.. em sẽ nói mà " "

Cô như hệt hơi né tránh những nụ hôn sắc tình của anh..

Hai mắt Lăng Siêu bắt đầu tối xuống. Làn môi ẩm ướt mát lấy môi cô rồi thả ra lại mát vào lại thả ra, trêu chọc cô không biết chán.. Vừa hôn vừa nói..

- " Nói đi. Em muốn gì bảo bối..? "

Vô cùng dịu dàng..

Kha Nhi hai chân bần rần, cánh tay tuyết trắng quàng vào cổ anh thở hổn hển..

- "Em.em..Hai ngày nữa có một biểu diễn dương cầm tại nhà hát Opera Garnier.Cô giáo cho em thư mời.Anh..Anh cho em đi xem nha.."

Cô rất khó khăn mới nói xong mong muốn của mình.Lăng Siêu nghe xong khuôn mặt đẹp trai vui trên cổ cô ngẩng lên.Đôi mắt đen sâu hút khóa chặt khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đang hồi hộp chờ mong anh..

Thì ra là chuyện này mới muốn lấy lòng anh.Mà có ai lại dùng vẻ mặt đáng yêu này để quyến rũ đàn ông như cô thế này không nhỉ?

Anh cười khê, ôm lấy mặt cô ngón trỏ vuốt ve gò má hồng hồng.

- " Hai ngày nữa anh bận rồi bảo bố à.."

Ánh mắt không che giấu nổi thất vọng, nhủ mài suy nghĩ một chút, đặt bàn tay xinh đẹp ôm nắm lấy tay anh thương lượng..

- " Có cô giáo đi cùng em.Sẽ không sao đâu.Em sẽ ngoan.Còn nữa nếu anh vẫn không yên tâm, có thể cho người đi theo em.Có được... được không?"

Cần thận, dè dặt, dịu dàng lấy lòng anh.

Cô rất muốn đi xem nha! Đây là một cơ hội hiếm có.

Thấy gương mặt nhỏ chỉ sợ anh không cho đi mà gấp đến độ ửng đỏ.Thật là đáng thương.Suy nghĩ một chút, một năm qua quả thật cô chưa bao giờ làm trái ý anh điều gì.Rất hiểu chuyện và nghe lời.Ồ Pháp cũng rất an toàn, nhìn về mặt cô mong chờ như vậy, làm sao anh nỡ từ chối..Mút mạnh lấy môi cô, thờ dài thỏa hiệp..

- " Được rồi.Cho em đi.Nhớ phải ngoan biết không?"

Kha Nhi hạnh phúc đến muốn hét lên cô nhoen miệng cười tươi rói..Hôn chụt vào môi anh..

- " Dạ.."

Nhìn nụ cười cô xinh đẹp đến lóa mắt.Lăng Siêu dang tay bế bổng cô lên, cẩn nhẹ lên vành tai thì thầm..

- " Bây giờ anh muốn tắm.."

Kha Nhi khê gật đầu, lời đã nói đâu thể rút lại, mà có chạy trốn cũng không thể.Cô ngại ngùng vui mặt vào ngực anh.Trong đầu mờ ảo hiện ra những cảnh kích tình sắp sửa xảy ra, không khỏi xấu hổ mà....

P/s chap sau có gì..??????

Nên chuẩn bị tâm lí nha!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Tình Cảnh Bất Ngờ

Trong làn hơi nước mờ ảo, Lăng Siêu thân người cao lớn trần trụi nằm trong bồn tắm sa hoa..

Kha Nhi ngồi ở bên ngoài.Sắc mặt ửng hồng thoa sữa tắm khắp người anh, bàn tay cô mềm mại không xương, vỗ về lấy cơ thể mạnh mẽ của người đàn ông..Còn một nơi nữa là xong, Kha Nhi đỏ mặt chần chờ chẳng biết làm sao..

Ánh mắt nóng bỏng của Lăng Siêu chưa một giây nào rời khỏi cô.Nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng các mạch máu chỉ chưa vỡ ra nửa thôi..

Nhưng anh lại không có ý giúp cô.Lăng Siêu kéo tay cô cố ý hỏi thúc..

- " Kha Nhi.Nước sắp lạnh rồi "

Anh rất tốt bụng nhắc nhở cô nha..!

Kha Nhi về mặt tội nghiệp cúi đầu lấp bắp..

- " Chỗ đó..chỗ đó..Anh tự làm đi.."

Cô đây mới không làm..

Lăng siêu bật cười ngồi dậy, khi Kha Nhi chưa kịp hiểu chuyện gì, đã thấy thân người bị anh ôm lấy nhấc bổng lên, rơi tùm vào bồn nước..

Nước và xà phòng văng lên tung tóe cả mặt Kha Nhi cũng bị dính lấy..Cô chu môi đánh vào vai anh..

Lăng Siêu bật cười ha hả, dốc nước lên rửa mặt cho cô, miệng còn trêu chọc..

- " Mặt mèo rồi nè..Đề anh rửa cho em "

- " Cay mắt em rồi.. "

Kha Nhi híp mắt nũng nịu trách hờn..Lăng Siêu ngồi thẳng người sấn tới..

- " Ngoan nào..để anh rửa sẽ không cay nữa.. "

Kha Nhi híp híp mắt chẳng dám mở ra, nghe lời anh ngồi yên..Một lúc sau,cô cảm nhận làn môi lạnh lạnh hôn mí mắt, sóng mũi, phớt hờ qua môi cô, rồi có gì đó ẩm ướt mát lấy cổ cô.

Kha Nhi mở mắt ra thấy ai đó mới còn rửa mặt cho cô giờ đây đầu vùi vào cổ cô làm chuyện đại sự..Dây áo rất nhanh chóng bị kéo lấy, hiện ra nửa bầu ngực trắng mịn bị anh xoa nắn..

Kha Nhi ngã đầu ra phía sau..

- " Siêu..Ừm..um.. "

Tiếng phản nản liền bị anh nuốt vào miệng..

Hơi nóng ngày càng lan nhanh, cảnh kích tình ướt át chỉ mới bắt đầu.Tiếng thở dốc cùng với tiếng rên rì hòa vào tiếng bành bạch của nước vang vọng khắp phòng.

Trong cơn mê mẩn Kha Nhi âm thầm thở dài, cô thật có ý tưởng tốt quá đi..Bây giờ tự làm tự chịu mà..

Buổi sáng tỉnh mơ khí hậu ôn hòa, Lăng Siêu mở mắt ra nhìn thiên hạ ngủ trong lòng.Bờ môi mông nõ nụ cười yêu chiều.Anh cúi đầu hôn lên bờ vai thon thả..Rất không tình nguyện rời giường vào phòng tắm.Hôm nay anh có một buổi họp quan trọng.Không thể đến muộn..

Từ phòng tắm bước ra Lăng Siêu một thân đồ vest chỉnh tề.

Anh ngồi lên giường ôm cả người và chôn vào lòng.Hôn lại hôn từng cái lên khuôn mặt đang ngái ngủ..

- " Kha Nhi "

Trầm ấm gọi tên cô..

Kha Nhi lem nhem hé mắt nhìn anh, dụi dụi vào ngực anh ậm ờ..

- " Dạ.. "

Biết mấy ngày qua đêm nào cô cũng m bị anh giày vò quá mức, nên nhóc con vẫn còn mệt..

Anh vuốt lấy những sợi tóc rơi trên mặt cô..Béo má cô dãn dờ.

- " Anh đi đây.Nhớ phải ngoan.Nhà hát rất lớn không được chạy lung tung.Biết không? "

Kha Nhi rất tự giác, ngẩng mặt hôn nhẹ lên môi anh, cười nói

- " Em biết rồi.Anh yên tâm.. "

Lăng Siêu ôm chặt lấy cô mát mát làn môi đỏ mọng, hôn đến khi hơi thở anh dồn dập.Khuôn mặt Kha Nhi đỏ bừng, anh cười khê mới chịu thả cô ra kéo chăn lại cho cô.Rồi mới chịu rời đi.

Hôm nay anh không biết mình bị làm sao.Ra đến cửa phòng quay đầu nhìn cô một lần nữa..Kha Nhi xòe tay tạm biệt anh nở nụ cười ngây thơ, đáng yêu..

Lăng Siêu thở dài do anh quá đặt nặng cô trong lòng nên lúc nào cũng quyến luyến không muốn xa..

Nhìn cánh cửa phòng đóng lại, Kha Nhi vùi cả khuôn mặt vào chăn cười tùm tùm hạnh phúc.Nhìn lên đồng hồ thời gian còn khá sớm.Cô tranh thủ chọn

mất một chút mới được..

Buổi hòa nhạc tổ chức rất long trọng.Các hàng ghế đều chật kín người xem.Kha Nhi và cô giáo của mình ngồi hàng ghế đầu.

Kha Nhi xinh đẹp trong một thiết kế váy WIGGLE lụa trắng tay loe.Phần eo và hông được cắt may ôm sát, nhưng chiếc váy trắng của Roksanda Margot lại mang nét duyên dáng, nữ tính hơn. Đây là chi tiết được lấy cảm hứng từ kiểu áo của giới quý tộc Anh thời xưa.

Mái tóc dài đen mượt buông nhẹ sau gáy.

Nhìn cô vô cùng kiều diễm không khác gì một cô nàng quý tộc sang trọng..

Khuôn mặt xinh đẹp lúc này đang chìm đắm trong khúc nhạc du dương do nghệ sĩ nổi tiếng thế giới mang lại.Richard Clayderman là nghệ sĩ piano nổi tiếng nhất thế giới.

Sự lãng mạn, bay bổng, sự dung hòa hoàn hảo giữa cổ điển và hiện đại, mặc dù đã ở tuổi 60, nhưng Richard vẫn cháy hết mình, cống hiến hết mình cho âm nhạc.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn khích rạng rỡ.Lần đầu cô được gặp ông thật sự ngoài đời.Nhìn bàn tay điêu luyện như có như không lướt trên phím đàn.Kha Nhi vừa hâm mộ vừa thích thú..

Buổi hòa nhạc rất nhanh đã kết thúc.Cô giáo biết cô yêu mến vị nghệ sĩ tài ba này.Bà đã cố chen chân xin được chữ kí của ông dành cho Kha Nhi.Ôm lấy cuốn sổ nhỏ trên tay Kha Nhi cười đến vui vẻ.Chỉ muốn nhanh chóng về nhà khoe với Lăng Siêu mà thôi.

Khi mọi người nán lại vẫn còn muốn giao lưu với Richard Clayderman.Kha Nhi sợ Lăng Siêu sẽ chờ cô ở nhà, cô lễ phép chào cô giáo và một số người ở đó ra về trước.

Vừa ra khỏi sảnh nhà hát cô bất ngờ bị một bé trai đáng yêu cầm một cây kem đâm sầm vào người cô, cây kem socola vẩy bắn lên chiếc váy trắng một mảng lớn.Kha Nhi theo quán tính ôm lấy bé trai, hai tên vệ sĩ nhanh chạy đến về mặt đen sầm dọa cậu bé không ít.Kha Nhi lắc đầu nhìn bọn họ, lại vỗ vỗ vai cậu bé trấn an..

- " Không sao.Không sao.Em Đừng sợ.."

Một người phụ nữ người Pháp hót hải chạy đến ôm lấy con trai, liên tục nói xin lỗi Kha Nhi.Liếc mắt nhìn hai tên vệ sĩ, bà ta sợ sệt liền ôm con trai rồi đi..

Kha Nhi nhìn váy trắng bị bẩn, cô hướng mắt về hai người vệ sĩ..

- " Hai người chờ Tôi một chút.Tôi vào xử lý sẽ ra ngay.."

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, rồi gật đầu.Kha Nhi thấy thế quay người đi nhanh ra khu vực dành cho nhà vệ sinh nữ.Quay đầu thấy hai người họ đi theo sau.Nhưng đến khúc cua yên phận đứng đó chờ đợi..

Kha Nhi tiến vào trong vừa đi vừa mò túi xách lấy khăn giấy..Bất ngờ cánh tay bị một lực mạnh kéo lấy, cô hét hoảng muốn hét lên, miệng đã bị bịt lấy.Hai mắt cô tròn tròn nhìn người đang kéo mình vào ngõ cụt phía sau..

Tần Vũ nhìn dáo dác xem đã an toàn mới thả cô ra.

Kha Nhi chớp mắt khẽ gọi..

- " Tần Vũ.."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Lựa Chọn Đau Lòng

Kha Nhi có chút ngạc nhiên lẫn vui mừng khi gặp lại Tần Vũ..

- " Kha Nhi..Kha Nhi..Đúng là em rồi..Kha Nhi "

Anh dùng sức rất mạnh kéo vô vào lòng, đầu anh vùi vào cổ cô..Kha Nhi cảm giác nơi cổ có gì đó lạnh lạnh.

Tần Vũ anh khóc sao?

Muốn đẩy anh ra lại thấy cơ thể anh run rẩy, cô có chút không đành lòng, vỗ vỗ lấy vai anh thay lời an ủi..

Tần Vũ không ngờ lại gặp được Kha Nhi ở đây. Anh ta đi khắp nơi, bỏ ra biết bao nhiêu công sức và thời gian vẫn không tìm thấy cô. Khi anh nghĩ đời này mãi mãi sẽ không thể gặp được cô. Thì Kha Nhi của anh lại xuất hiện ngay tầm mắt.

Anh sang Pháp công tác, sau khi xong việc bạn anh có gửi cho anh một thư mời buổi biểu diễn hôm nay. Đúng ra anh không có tâm tư để đi xem, nhưng nhớ đến Kha Nhi rất thích dương cầm, mà xui quý khiến thế nào anh mới đến đây..

Khi buổi lễ kết thúc vừa xoay người anh thấy bóng dáng xinh đẹp hòa vào dòng người tìm anh có chút run lên. Nhưng nghĩ có lẽ vì anh quá nhớ cô nên mới sinh ra ảo giác. Ra khỏi sảnh nhà hát một tình huống khiến ai cũng ngoài đầu, cô bị một đứa bé đâm sầm vào. Tiếng nói cô cất lên trấn an đứa bé, là tiếng nói mà cả đời này anh không thể nào quên được.

Anh xoay người liền bắt gặp khuôn mặt chỉ trong mơ anh mới thấy được, vẫn khuôn mặt xinh đẹp đến nao lòng đó nhưng giờ cô rất khác, đẹp hơn, thành thực hơn nhưng vẻ thuần khiết chưa bao giờ mất đi. Anh muốn tiến lại ôm trầm lấy cô lại phát hiện bên cạnh cô có hai vệ sĩ. Anh nói với mình phải nhẫn nại đợi chờ tìm cơ hội tiếp xúc với cô. Bây giờ anh đã làm được rồi.

Kha Nhi không được tự nhiên đẩy anh ra, ngoài Lăng Siêu cô không thích tiếp xúc thân mật với ai cả. Lúc này cảm nhận hơi thở, mùi hương này vô cùng xa lạ Kha Nhi thật lùi bước chân..

Tần Vũ cũng không để tâm, anh nắm chặt tay Kha Nhi, chỉ sợ buông ra cô sẽ biến mất..

- "Kha Nhi. Thời gian qua em đi đâu. Em có biết anh và ba em rất lo lắng cho em không."

- "Em không sao, anh đừng lo.."

Cô muốn hỏi thăm ba cô có khỏe không Tần Vũ lại nhìn cô từ trên xuống dưới gấp gáp hỏi tiếp..

- "Kha Nhi. Nói anh nghe thời gian qua em sống thế nào. Hai người đàn ông đi bên cạnh em là ai. Tại sao họ phải canh giữ em."

Anh nhìn ra thời gian qua Kha Nhi có cuộc sống vô cùng tốt. Nhìn da dẻ vô hồng hào mịn màng hơn xưa. Khí sắc tươi rói, quần áo mặc trên người toàn hàng hiệu. Nói không ngoa cô còn có cuộc sống sung túc hơn ở nhà.

Đôi mắt ngày nào mang vẻ dịu dàng nhưng lúc nào cũng có nỗi buồn u uất, hôm nay lại trong veo long lanh chẳng có chút gì là bị áp bức hay ngược đãi.

Rốt cuộc thời gian qua cô có cuộc sống như thế nào. Tại sao lại không quay trở về..

Thấy cô im lặng suy nghĩ Tần Vũ có chút nóng nảy..

- "Kha Nhi. Nói anh biết được không. Bây giờ có anh rồi. Em đừng sợ gì hết"

- "Em rất tốt...Anh đừng lo lắng."

Cô chỉ có thể trả lời đơn giản vậy thôi. Cô biết Lăng Siêu không phải loại người dễ chọc vào. Nếu nói ra sự thật một năm qua Lăng Siêu ngang tàn không cho cô liên hệ với gia đình. Sự Tần Vũ nông nổi chọc vào chỉ sợ anh ta thiệt thân. Mà giờ phút này cũng không phải cơ hội để nói ra mọi chuyện..

Tần Vũ nhạy bén phát hiện mọi thứ không đơn giản. Anh cũng biết thời gian giới hạn đây không phải thời cơ làm rõ mọi chuyện. Anh kéo tay Kha Nhi.

- "Đi. Chúng ta đi thôi."

Kha Nhi níu tay anh ta hốt hoảng hỏi..

- "Anh..anh đưa em đi đâu..?"

Tần Vũ quay đầu nhìn sâu vào mắt cô..

- "Về nhà, em không nhớ ba của em và mọi người sao..?"

Nghe đến ba mình Kha Nhi kéo lấy tay anh ta..

- "Đúng rồi. Ba em có khỏe không."

Hai mắt Tần Vũ nghiền ngẫm cô vài giây, ánh mắt anh ta lóe lên che giấu rất nhanh. Giọng nói mang vẻ kiềm chế tâm trạng..

- "Không tốt.. Từ ngày em mất tích Ba của em suy sụp tinh thần kéo theo bệnh tình rất nghiêm trọng. Kha Nhi em phải về thăm ba em. Hay em muốn ba em ra đi trong nỗi nhớ mong."

Hai mắt Kha Nhi nhòe nước mắt, ba cô là người vô cùng mạnh mẽ và cứng lòng, thế mà bây giờ vì cô lại ra nông nỗi như thế này.

Nhưng nếu bây giờ cô quay về xin Lãng Siêu chắc chắn anh sẽ không để cô đi đâu..

Cô phải làm sao đây?

- "Kha Nhi.Em sao vậy.Em không muốn biết ba em ra sao à.Em không thương ba em sao?"

Tần Vũ đánh mạnh vào tâm lý của cô..Kha Nhi chân chờ rồi tung rồi mù cô hít mũi..

- "Nhưng..nhưng.."

- "Kha Nhi anh không biết em còn khuất mắc chuyện gì.Nhưng quay về thăm ba em là việc em cần làm ngay bây giờ.Em quyết định nhanh đi.Để hai người kia vào sẽ không đi kịp.."

Bây giờ Kha Nhi mới nhớ đến hai người vệ sĩ ngoài kia..Cô cần môi đầu óc rồi rầm chẳng biết làm sao.Qua một lúc cô nhìn Tần Vũ khẽ gật đầu.Tần Vũ vui mừng nở nụ cười..

Lãng Siêu! Lãng Siêu em xin lỗi.

Sẽ rất nhanh, rất nhanh thôi, em sẽ trở lại tìm anh..!Hãy chờ em.

Vote đi nha nha..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vết Thương Chồng Chết

Căn phòng làm việc chìm trong bóng tối, nhờ có ánh đèn đường hắt vào. Thật sự khó nhận ra phía sau bàn làm việc có người đang ngồi..

Tường An bước vào cửa nhìn hai người vệ sĩ khuôn mặt bầm dập vết thương tím đỏ.Tay điều bị gãy băng bó vài trắng..

Anh ta sắc mặt trầm trọng đi thẳng lên lầu.Nhẹ nhàng mở cánh cửa phòng ra.Nhìn người đàn ông xoay lưng ra cánh cửa sổ.

Trầm ổn, yên lặng đến hơi thở cũng khó nghe thấy.

Nhưng đâu ai biết rằng hôm qua, sau khi nghe tin Kha Nhi mất tích.Một người luôn bình tĩnh như Lãng Siêu lại phát điên, tuy anh không gào thét giận dữ, chỉ là bàn tay nắm chặt đập mạnh vào chiếc bàn kính.Máu đỏ chảy ra ướt đầm bàn tay rồi nhỏ giọt rơi xuống thảm.Nhìn cảnh đó các thuộc hạ điều khiển vía.

Dĩ nhiên hai người vệ sĩ không thoát khỏi tội.Lãng Siêu ra tay như một cơn gió mạnh mẽ tàn bạo.Mọi động tác như muốn lấy mạng người khác.Chỉ là anh vẫn còn đủ tỉnh táo nên mới tha chết cho bọn họ..

Hả giận xong xuôi, mặc kệ bàn tay đầm đìa máu me, lạnh lùng quay lưng lên lầu.Cái gì cũng không nói..

Tường An biết Lãng Siêu là đang tức giận.

Sau khi quan sát camera, Kha Nhi không phải bị bắt cóc mà có người đưa đi.Xác định diện mạo không ai khác chính là Tần Vũ, vị hôn phu của Kha Nhi.

Tần Vũ tính ra cũng không vô dụng lắm.Hắn ta có một người bạn làm trong lãnh sự quán ở Pháp.Rất nhanh tìm cách đưa Kha Nhi về nước.Nhưng để tìm được họ không quá khó.

Khi Tường An đuổi đến sân bay, bất ngờ nhận cuộc gọi của Lãng Siêu.Ngạc nhiên là anh lạnh nhạt ra lệnh bảo bọn họ quay trở về..

Tường An cắn răng không tình nguyện quay về theo ý của Lãng Siêu..

Mẹ nó! Anh ta mà bắt được sẽ cho tên đó một trận như tử..

Trong bóng tối tiếng Tường An có chút dè dặt vang lên..

- " Cô ấy đi rồi.. "

Tiếng nói Tường An vừa dứt, anh ta hốt hoảng nhìn tình cảnh trước mắt.

Dựa theo ánh đèn mập mờ chỉ thấy ly rượu trong tay Lăng Siêu bị bóp nát, mảnh vỡ thủy tinh tất cả đều đâm vào trong lòng bàn tay, nhìn thấy ghê người.

Tường An nhanh chóng bật đèn lên. Nhìn vết thương mới chồng chất lên vết thương cũ..

Tường An không kìm chế được cảm xúc, tức giận nắm đấm nện xuống bàn gỗ..

- " Tại sao anh không để em bắt hai người họ về.. "

Hành động của Lăng Siêu, Tường An không hiểu. Anh tức giận nhưng không cho bọn họ làm tổn thương đến Kha Nhi..

Lăng Siêu xoay người, thông thả rút từng mảnh thủy tinh đang cắm vào da thịt mình ra.. Không một cái nhíu mày như rằng người bị thương không phải là anh..

Tường An mở tủ y tế đưa tới bông cầm máu..

Lăng Siêu không từ chối cầm lấy lau vết máu, một lúc Tường An mới nghe anh lên tiếng..

- " Có nhieu chuyện ép buộc không phải là cách hay... "

Anh đã thử nghiệm một năm rồi. Người tin ý như anh làm sao không nhận ra. Trong lòng Kha Nhi luôn có khuất mắc. Cô vẫn lẩn tránh chuyện của quá khứ. Và trong tâm trí muốn trở về..

Lần này xem như là sự lựa chọn. Chỉ đáng tiếc cô không chọn anh mà thôi..

Lăng Siêu nở nụ cười chua chát. Phất tay ý bảo Tường An ra ngoài..

Tường An nhìn vết thương của anh không ngừng chảy máu..

- " Anh Siêu. Vết thương của anh.. "

- " Không chết được. Cậu ra ngoài đi.. "

Hiểu rõ tính khí của anh, Tường An gạt đầu. Thở dài mở cửa định bước ra lại nghe tiếng Lăng Siêu vang lên ở sau lưng..

- " Nhớ lấy cô ấy là chị dâu của cậu.. "

Tường An quay đầu nhìn anh, như nhìn ra được điều gì đó. Anh ta nhanh chóng gạt đầu. Rồi rời đi..

Lăng Siêu kéo mở hộc tủ, lấy ra tấm ảnh người con gái ngồi bên chiếc dương cầm. Vóc dáng mong manh kiều mị, khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp đến nao lòng..

Ngón trở lèm nhèm máu đỏ vuốt lấy khuôn mặt cô gái trong hình, vết máu dính lên tấm kính thủy tinh.. Ánh mắt sâu hút khóa chặt gương mặt xinh đẹp ấy, môi mỏng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo..

- " Em gọi lắm! Kha Nhi "

Em đủ bản lĩnh khiến tôi đau lòng đến tê liệt.

Em dám xem nhẹ lời nói của tôi. Còn có, ngang nhiên bỏ trốn theo người đàn ông khác..

Ánh sao ngoài trời lấp lánh, Lăng Siêu yên lặng ngắm nhìn tấm hình cho đến khi sắc trời hừng đông..

Chuyến bay đã quá giang lần thứ hai, Kha Nhi nằm thiếp đi trên ghế, giấc ngủ cô không yên giấc. Mơ màng tỉnh tỉnh mê mê, bên tai như vọng tiếng nói của ai đó..

Không hiểu vì sao nơi ngực trái co rút, nhói lên từng hồi..

Giọt nước mắt lẳng lặng rơi nhẹ trên mi..

Tần Vũ ngồi bên quan sát, thấy cô hết nhíu mày là nói mớ gì đó. Anh muốn đến gần nghe rõ lại phát hiện cô đang khóc..

Tần Vũ hốt hoảng kéo cô vào lòng.

- "Kha Nhi, Kha Nhi..Em sao vậy..Kha Nhi?"

Kha Nhi mở choàng mắt thấy mình bị Tần Vũ ôm chặt, cô vội vàng đẩy anh ra, chui vào một góc. Cảm thấy mặt mình ẩm ướt cô mới biết mình khóc. Thấy sắc mặt Tần Vũ khó coi, cô hít mũi gượng gạo..

- "Em..em không sao..Chỉ là mơ thôi..Em..em vào nhà vệ sinh một chút.."

Bàn tay vẫn còn hơi ấm của cô, Anh ta mất mát rút tay lại, nhẹ gật đầu..Nhường đường cho cô đi ra..

Nhìn bóng lưng mang về cô đơn như cô chạy trốn, trái tim Tần Vũ thất lại..Từ lúc gặp cô anh đã phát hiện thái độ cô rất khác lạ..

Cô không cho anh chạm vào người cô, luôn tìm cách để trốn tránh..

Kha Nhi em đang có bí mật gì..Thời gian qua rốt cuộc em đã sống ra sao?

" Cạch"

Cánh cửa nhà vệ sinh vừa đóng lại, Kha Nhi dựa vào thân cửa bắt lực ngồi xuống ôm lấy thân mình, bật khóc nức nở..Miệng thì thảo..

- " Lãng Siêu..Lãng Siêu.."

Từ lúc theo Tần Vũ lên máy bay..Trái tim cô như bị ai đó lấy dao đâm thủng..Vô cùng đau đớn, đau đến từng tế bào..Cả thờ cũng rất khó khăn..Trong giấc ngủ cô cũng không ngon giấc, hình ảnh ngọt ngào của cô và Lãng Siêu không ngừng quấy phá, bóp nghẹt hơi thở của cô..

Làm sao đây..làm sao đây..Cô rất nhớ anh!

Nhớ vote

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trở Về

Chuyến bay của Kha Nhi đáp xuống lúc khoảng hơn bảy giờ tối..Do bay đường xa gặp tâm trạng không được tốt..Kha Nhi có chút mệt mỏi, ngồi lên xe cô chỉ im lặng nhìn đường phố ngoài cửa kính..

Đây là nơi mà cô sinh ra và lớn lên, bây giờ với cô hoàn toàn lạ lẫm..

Nơi đây xô bồ quá không nhẹ nhàng hay bình yên như ở Pháp.

Ánh mắt Kha Nhi bị ánh đèn chiếu vào càng thêm mông lung cũng chẳng biết suy nghĩ trôi dạt về phương nào..

Tần Vũ ngồi bên cạnh, ngắm nhìn cô từng chút một..Bây giờ cô đang ở cạnh anh, rõ ràng là hiện hữu trước mặt anh..Nhưng anh lại cảm giác cô ở rất xa, đưa tay với tới vẫn không chạm được trái tim của cô..

Tần Vũ thở dài, lại nghĩ đến vấn đề gì đó khuôn mặt anh trở nên ưu thương khó diễn tả..

Xe nhanh chóng chạy vào khu biệt thự của Tô gia..Kha Nhi đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh vẫn không có gì thay đổi.

Tần Vũ xuống xe đi vòng qua hướng khác mở cửa cho cô..

- " Cảm ơn "

Kha Nhi cư xử vô cùng khách xáo, nụ cười trên môi Tần Vũ nhạt dần..Anh thở dài vuốt tóc cô..

- " Vào nhà thôi..Mọi người sẽ rất vui khi thấy em trở về "

Kha Nhi gật đầu đi theo sau Tần Vũ..Trải qua một thời gian dài rốt cuộc cô cũng đã trở về nhà..

Đúng ra cô phải hào hứng vui mừng mới đúng..Sao cô chẳng có một chút tâm trạng hay cảm xúc bồi hồi gì thế này..

Lúc này trên dưới Tô Gia đang dùng cơm tối.Thím Lan vừa gặp Tần Vũ vào cửa bà đã mỉm cười chào hỏi.

- "Thiếu gia cậu mới về "

Tần Vũ cười nhẹ, bất ngờ quay đầu như chờ đợi ai đó.Lúc này Kha Nhi mới bước vào cửa.Hai mắt Thím Lan như rớt ra ngoài, bà còn tưởng mình đang nằm mộng..Mắt đỏ hoe tiếp đó bật khóc nức nở chạy đến bên cạnh Kha Nhi..

- " Tiểu thư...Tiểu thư là cô..Cô đã về..Trời ơi..Lão gia ơi..Tiểu Thư về rồi.."

Bị Thím Lan ôm lấy khóc lớn còn vui mừng gọi Tô Hạo Bình..

Kha Nhi ôm lấy bà dỗ dành..

- " Thím à.Cháu đã về rồi.Cháu rất nhớ Thím và mọi người."

- " Chuyện gì vậy..?"

Tiếng nói uy nghiêm bước ra từ phòng ăn rồi lại im bật..Tô Hạo Bình nghe thím Lan khóc lóc om sòm, ông cùng Đường Lâm và Kha Ngọc hốt hải bước ra..

Nhưng giờ đây chẳng ai thốt được tiếng nào..

Sự kinh hải trong mắt hai mẹ con Đường Lâm thể hiện rõ ràng..Miệng há hốc, mắt nháy liên tục vì bị hù dọa quá mức...

Kha Ngọc bước lên một bước kéo lấy áo Tần vũ..

- " Kha Nhi..Kha Nhi sao lại ở đây..?"

Cô ta còn không biết mình đang hỏi ngớ ngẩn gì..Chỉ là sự thật này khó chấp nhận quá rồi..

Tô Hạo Bình bước đến, lúc này khuôn mặt Kha Nhi đã nước mắt đầm đìa, cô nức nở nhào vào lòng Tô Hạo Bình..

- " Ba..ba "

- " Kha Nhi..Kha Nhi..là con sao..Trời ơi..Con đã về thật sao..?"

Ông vui mừng khôn siết, đúng là giấc mơ thật mà..

Sự trùng phùng này làm cho những người có mặt không ngừng xúc động.Chỉ riêng mẹ con Đường Lâm vì quá hốt hoảng, ngoài sự hải hùng không còn cảm xúc gì khác..

- " Ba à.Con nghe nói ba bệnh..Bây giờ ba sao rồi..?"

Kha Nhi lau khôe mắt nhìn quan trên dưới quan tâm bệnh tình của ông..

Tô Hạo Bình nén nước mắt có chút ngạc nhiên, tuy ông ngày đêm thương nhớ Kha Nhi nhưng sự nghiệp Tô Gia còn phải chờ ông.Làm sao ông để mình suy sụp tinh thần được..Tô Hạo Bình vuốt tóc Kha Nhi..

- " Ba rất khỏe.Đâu có bệnh gì.Nào để ba xem, Kha Nhi của ba bây giờ khác quá rồi.."

Kha Nhi quan sát ông, sắc mặt hồng hào, nhuận khí cường tráng nào có giống người bị bệnh nặng không qua khỏi..

Nghĩ thế Kha Nhi quay người dùng đôi mắt lạnh lùng quét qua Tần Vũ..

Tần Vũ biết cô đang nghĩ gì, anh cười khỏ không nói tiếng nào..

Thấy Kha Ngọc mặt bình tĩnh dờ dẩn cả người.Đường Lâm hít thở sâu, kéo lấy tay Kha Ngọc.Ba ta bước đến dịu dàng ôm lấy vai Kha Nhi..

- " Kha Nhi à.Rất cuộc con đã về.Con có biết mọi người ai cũng mong tung tích của con hay không?"

- " Đúng vậy đó.Mọi người ai cũng nhớ em.."

Kha Ngọc bị Bảo Lan liếc xéo, cô ta cười cười bước đến thể hiện thái độ quan tâm..

Kha Nhi mỉm cười nhìn hai người họ, khẽ nói..

- " Con cũng rất nhớ mọi người.."

Tô Hạo Bình nhìn Kha Nhi không rời mắt, đưa con gái mà ông cứ tưởng cả đời sẽ không thể tìm thấy, rốt cuộc đã trở về..

Nhìn vẻ vui mừng không che giấu của Tô Hạo Bình hai tay Đường Lâm nắm chặt vào nhau..

Bà nghiêng rặng nghĩ thầm Tại sao con nhỏ này lại có thể bình an trở về..Bà quay đầu nhìn Tần Vũ..

- " Tần Vũ con và Kha Nhi gặp nhau ở đâu thế..?"

- " Chẳng lẽ là ở chỗ đó..ui..chị không có ý gì đâu.."

Tần Vũ chưa trả lời, Kha Ngọc nghĩ gì đó, nói giữa chừng lại lấy tay che miệng như mình lỡ lời.

Tần Vũ liếc qua cô ta, sắc mặt Tô Hạo Bình vừa vui mừng giờ trở nên tối sầm..Ông cau mày quan sát Kha Nhi..

Tần Vũ bước đến một bước..

- " Ba! Con gặp Kha Nhi ở Pháp..Tại nhà hát nơi biểu diễn dương cầm.."

- " Là thật.."

Ông không hỏi Tần Vũ mà là hỏi Kha Nhi..Ông luôn tin tưởng Kha Nhi..Cô sẽ không bao giờ nói dối ông..

Chân mày Kha Nhi hơi nhíu lại vì tiếng ba của Tần Vũ cô ngược mắt nhìn anh..Trong mắt Tần Vũ hiện lên tia đau lòng..

Lại nghe Tô Hạo Bình hỏi..Cô có chút chần chừ nhưng vẫn gật đầu..

Sự do dự của Kha Nhi làm sắc mặt Tô Hạo Bình khó coi hơn..Ông nắm chặt vai Kha Nhi, nhìn thẳng vào mắt cô gắng hỏi..

- " Kha Nhi..Con có gì giấu diếm ba đúng không..Một năm qua con đi đâu..Chẳng lẽ sự thật như Kha Ngọc nói..Con.."

Nhìn sắc mặt lạnh tanh của ông, Kha Nhi chưa chát trong lòng, ầm ập chưa được bao lâu thì giờ cô cũng hiểu..Với một Tô Hạo Bình danh dự luôn là trên hết..

Bây giờ cái gì cô cũng không thể nói, với ba cô một người xem trọng lễ giáo gia phong..

Làm sao chấp nhận việc cô chung sống với đàn ông trước hôn nhân..Trong mắt ông cô có khác gì hạng rẻ tiền như suy nghĩ của ông bây giờ..Còn nữa nói cô nói ra tất cả, cô không muốn ảnh hưởng đến Lăng Siêu..Mọi thứ sẽ trở nên rắc rối..

- " Kha Nhi..Con im lặng là sao..Chẳng lẽ..."

- " Ba..Kha Nhi mới về, ba để em ấy nghỉ ngơi trước đã.."

Biết mình có phần xúc động, nghe lời Tần Vũ ông cắn răng buông Kha Nhi ra, thái độ có chút hờ hợt..

- " Được rồi..Con lên phòng nghỉ ngơi đi..Rồi cha con ta sẽ nói chuyện sau.."

Kha Nhi cúi đầu cười khô, lòng lạnh lẽo không ít, nói với ông một tiếng rồi lẳng lặng lên lầu..

Nhìn bóng dáng cô khuất sau cầu thang..Tô Hạo Bình mãi cau chặt ngồi xuống so pha..

- " Tần Vũ..Con nói con gặp Kha Nhi ở Pháp là sự thật à..?"

Tần Vũ khẽ gật đầu, gót một ly trà đưa cho ông..

- " Là thật..Lúc đó con còn nghĩ mình gặp ảo giác"

- " Nhưng rõ ràng con bé đang che giấu một điều gì đó..Rõ ràng đó là Kha Nhi nhưng nó không giống như ngày xưa.."

Tô Hạo Bình cau mày lẩm bẩm..

Đường Lâm và Kha Ngọc đưa mắt nhìn nhau..

- " Ba..Chắc là một năm qua trải qua nhiều chuyện..Ba cứ để cho em ấy nghỉ ngơi một thời gian đi..Kha Nhi vốn hiểu chuyện sẽ không làm Ba thất vọng đâu.."

Cũng đành vậy thôi..Tô Hạo Bình gật đầu lại nhìn Tần Vũ có chút mệt mỏi..

- " Ủ..Hôm nay hai đứa ở lại đi..Mai hãy về.."

Tần Vũ sắc mặt liền âm ảm, suy nghĩ một chút nhẹ gật đầu, kéo lấy vali của mình..

"Con lên phòng nghỉ trước đây.."

Kha Ngọc nhìn bóng lưng Tần Vũ, cô ta cười tủm tỉm nói với ba mẹ của mình..

"Con cũng lên trước ă.."

Nhanh chân chạy theo sau Tần Vũ..

Đường Lâm liếc mắt khinh thường con gái.Ngồi xuống bên cạnh Tô Hạo Bình..

"Ông đừng quá lo lắng.Tôi nói ra ông đừng mắng tôi.Nhưng nếu thật sự một năm qua Kha Nhi thật sự bị rơi vào tình cảnh nhục nhã kia.Chẳng lẽ ông định từ mặt con bé à.Mà tôi nói nha, nếu là tôi, tôi cũng chẳng dám khai thật.."

Ánh mắt Tô Hạo Bình nhìn bà rồi lại như có điều nghiền ngẫm.Sắc mặt ông ta khó coi vô cùng..

Đường Lâm nâng ly uống một ngụm trà, bên khóe môi nhếch nhẹ..Ánh mắt lóe lên tia ác độc không cam lòng..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Em Thật Sự Không Đau Lòng?

Buổi tối Kha Nhi nằm trên giường lăn qua lộn lại thế nào cũng không chợp mắt được..

Rõ ràng đây là chiếc giường đã gắn bó với cô mười mấy năm qua.Thế mà giờ nằm đây cô lại không có cảm giác quen thuộc, cảm giác thiếu gì đó không thể diễn tả bằng lời..

Cô muốn gọi điện cho Lăng Siêu nói với anh lời xin lỗi còn có tận trong lòng muốn anh đến đưa cô đi..

Có phải cô bị điên rồi không? sao lại có suy nghĩ nông nổi như vậy.Nhưng cô không kiềm chế được bản thân rằng cô nhớ anh da diết, nhớ sự chịu đựng của anh, nhớ vòng ôm, nhớ nụ hôn và còn có tiếng nói trầm ấm của anh.

Nơi đây đối với cô bỗng quá xa lạ, lạnh lẽo và còn có áp lực.Càng lạnh lẽo càng cô đơn nỗi nhớ anh càng nhiều hơn..

Bây giờ cô mới hiểu, cô quá dừng đọng với tình cảm và sự nuông chiều của anh rồi.

Có cứ ung dung nằm trong vòng tay anh cái gì cũng không quan tâm, bây giờ ngẫm lại cái gì cô cũng không có, số điện thoại của anh cô cũng không biết..Làm sao liên hệ với anh đây..

Cô biết rằng mình không ngủ được là do không có anh bên cạnh sưởi ấm, không có vòng tay vững trãi của anh ôm lấy..

Chắc giờ này anh đang tức giận vì hành động bốc đồng của cô..

Lăng Siêu anh có đi tìm em không.Có tha thứ cho sự ra đi không nói một lời với anh không..?

Kha Nhi càng suy nghĩ càng rối rắm.Lòng cô day dứt không yên..Qua ngày mai cô phải làm sao đối diện với đôi mắt sắc bén của ba cô đây..

Do ngủ không được lại khát nước, Kha Nhi xuống giường, mang dép xuống lầu.

Cô cầm cái ly của mình thần thờ bước từng bước rất nhẹ, chỉ sợ đánh thức mọi người đang ngủ..

Trong đêm tối im ắng, cô nghe loáng thoáng tiếng cọt cọt rồi tiếng nước nở của người con gái.Kha Nhi lắng tai bước xuống, tiếng nói càng thêm rõ ràng..

"Tần Vũ thái độ của anh vậy là sao? Anh đừng tưởng tôi không biết trong đầu anh nghĩ cái gì.Anh thấy Kha Nhi trở về.Anh đang đau lòng, luyến tiếc đúng không, bây giờ anh là chồng của tôi.Là anh rể của nó.

Anh đừng mơ tưởng.Tôi không cho phép, không cho phép anh hiểu không?.."

"....."

Kha Nhi nương theo ánh đèn nghe không sót một lời. Có vẻ Kha Nhộc càng tức giận hơn khi Tần Vũ không phản bác.

Anh ta đứng dựa vào thành bếp trên tay cũng cầm ly nước. Kha Ngọc đứng đối diện, cô ta mặc chiếc áo ngủ mỏng manh.

Kha Nhi nhú nhú môi thì ra bọn họ đã kết hôn. Không lạ gì lúc tối Tần Vũ gọi Tô Hạo Bình là ba.

Kha Nhi cũng không thấy có gì đó không đúng. Lúc khi còn ở nhà, cô có ngốc cách mấy cũng nhìn ra Kha Ngọc rất thích Tần Vũ.

Thời gian trôi qua ai rồi cũng sẽ thay đổi.

Cũng giống như cô mà thôi.

Chỉ hơn một năm cô cũng đã phản bội hôn ước, trở thành người phụ nữ của Lăng Siêu.

Như vậy cũng tốt, như thế cô sẽ không còn thấy tội lỗi nữa. Hay mất nợ anh ta điều gì nữa.

- "Tần Vũ. Tại sao anh không trả lời. Em là vợ anh mà. Tại sao anh luôn đặt tâm trí cho nó. Tần Vũ."

Tiếng nước nở của Kha Ngọc làm Kha Nhi có chút lúng túng, cô muốn nhẹ bước lui về phòng. Lúc này bất chợt Kha Ngọc nhào đến ôm hôn Tần Vũ ngấu nghiến.

Tần Vũ rất nhanh né tránh, nắm lấy hai vai cô ta đẩy mạnh. Kha Ngọc không giữ nổi thăng bằng ngã ngồi trên thảm, lưng cô ta va vào ghế, Kha Ngọc hét lên đau đớn.

Kha Nhi hốt hoảng cũng hét lên, cô nhanh chóng bịt miệng lại. Nhưng Tần Vũ lúc này đã phát hiện ra cô.

Anh bật sáng đèn, hai má Kha Nhi hơi ửng đỏ, bị bật gặp nghe lén cô có chút xấu hổ.

- "Em. em xin lỗi. Em chỉ muốn đi lấy nước. Em. em về phòng nhanh thôi..."

Tần Vũ không quan tâm Kha Ngọc đau đớn ra sao. Thấy Kha Nhi quay lưng vội đi. Anh ta liền sải bước đuổi theo kéo lấy tay cô.

- "Kha Nhi. Chờ anh. Nghe anh giải thích."

Hành động của Tần Vũ hoàn toàn chọc giận Kha Ngọc, từ dưới thảm đứng dậy. Cô ta hét lớn giận dữ.

- "Tần Vũ. Anh đứng lại cho Tôi. Anh đang cố chọc điên tôi phải không."

Tiếng hét của Kha Ngọc làm kinh động những người trong phòng.

Đèn sảnh bật sáng, Tô Hạo Bình cùng Đường Lâm nhanh chóng khoác áo ngủ ra khỏi phòng.

Đứng từ trên nhìn xuống, nhìn sơ tình cảnh trước mắt Tô Hạo Bình có chút nhức đầu.

- "Khuya rồi. Mà còn ôm sòm cái gì hả?"

Kha Nhi nhanh chóng đứng cách xa Tần Vũ, Kha Ngọc vừa gặp Tô Hạo Bình và Đường Lâm xuất hiện. Cô ta không thể kiềm chế được òa khóc lên.

- "Ba... mẹ... Con không muốn sống nữa..."

Đường Lâm hốt hoảng đi xuống lầu ôm lấy con gái.

- "Con nói năng bậy bạ gì vậy. Hai đứa rốt cuộc có chuyện gì...?"

Tần Vũ ánh mắt vẫn nhìn Kha Nhi chưa rời một giây.

Kha Nhi chỉ biết cúi đầu chẳng nói một lời, đây vốn đâu phải chuyện của cô.

Tô Hạo Bình quét qua Kha Ngọc.

- "Con đừng ồn ào nữa. Ăn mặc như vậy mà dám ra khỏi phòng. Đi về phòng thay đồ nhanh."

Lại nhìn sang Tần Vũ và Kha Nhi.

- "Hai đứa lên thư phòng gặp ba..."

Kha Nhi nhìn qua Tần Vũ cũng không chậm trễ nổi bước theo ông.

Kha Ngọc tức tối dậm chân, Đường Lâm đưa cô ta về phòng hỏi qua câu chuyện..

Còn mấy bước nữa đến thư phòng Tần Vũ kéo lấy tay Kha Nhi..

Cô muốn rút ra nhưng anh ta nắm rất chặt..Kha Nhi nhúu mày..

"Ba đang đợi chúng ta.."

Cô cố ý nhắc nhở anh ta..

Tần Vũ vốn không quan tâm, anh cúi đầu nhìn cô..

"Em thật chẳng quan tâm mối quan hệ của anh và Kha Ngọc sao..?"

Kha Nhi thở dài nhỏ giọng nói..

"Em không trách anh.Ai rồi cũng sẽ thay đổi.."

Tần Vũ kéo cô sát lại mình, nóng nảy muốn giải thích..

"Anh có nổi khỗ.Anh không phản bội em Kha Nhi.Tình yêu anh dành cho em trước sau vẫn như vậy.."

"Tần Vũ.Anh đừng nói nữa.Bây giờ anh là anh rể của em.Nói những lời này không hay đâu.Ba đang đợi, em vào trước đây.."

Trái tim Tần Vũ đau đốn, nhìn bóng lưng cô lạnh lùng, anh nói vọng phía sau..

"Em thật sự không một chút nào đau lòng nào hay sao?"

Kha Nhi chẳng quay đầu lại hay dừng bước chân, cứ thế biến mất sau cánh cửa..

Tần Vũ cười chua chát, thì ra từ xưa đến giờ, anh không hề quan trọng với cô, một chút cũng không có..

Tô Hạo Bình ngồi trước bàn làm việc, ông đem một số sự việc nói ra với Kha Nhi.

Thì ra vào ngày sinh nhật của ông, Tần Vũ do quá chén đã xảy ra mối quan hệ với Kha Ngọc.Dù theo tình hay lý Tần Vũ không thể trốn tránh trách nhiệm.Hai nhà nhanh chóng tổ chức hôn lễ cho Tần Vũ và Kha Ngọc để không ai mất mặt.Mà Tần Gia vốn rất vừa mắt Kha Ngọc.Dĩ nhiên đồng ý ngay..

"Kha Nhi.Con cũng biết tất cả rồi.Con cũng đừng nên trách Tần Vũ..Xem như hai đứa không duyên phận.Từ nay hai đứa phải rõ ràng quan hệ, đừng để đôi bên khó xử.."

Kha Nhi ngoan ngoãn gật đầu..

"Con biết rồi ạ.."

Cô vẫn hiểu chuyện như ngày nào, sự nhu thuận của cô như bóp nát trái tim Tần Vũ.

Cô thật sự tin lí do mà Tô Hạo Bình nói ra, không hề nghi ngờ hay chất vấn hoặc nổi giận.

Dù sao anh cũng từng là chồng chưa cưới của cô mà.

Kha Nhi! Em thật tàn nhẫn..

Tô Hạo Bình làm sao không nhìn ra đôi mắt chứa chan tình yêu sâu sắc của Tần Vũ dành cho Kha Nhi.

Ông thờ dài nói..

"Tần Vũ.Kha Nhi bây giờ là em vợ của con.Con phải tỉnh táo để biết mình đang làm gì.Đừng để chị em nó phải rạn nứt tình cảm.."

Tần Vũ không trả lời chỉ khẽ gật đầu..

Tô Hạo Bình cũng không tiện nói nhiều..Ông quay sang Kha Nhi..

"Con yên tâm ba sẽ tìm người khác phù hợp với con.Chuyện con mất tích ngoài Tần gia, ai cũng nghĩ con đi du học.Nên hôn nhân của con sẽ không có vấn đề gì."

Ông cố ý nói trước mặt Tần Vũ cắt đứt đi tâm niệm của anh ta..Lại suy nghĩ phải kiếm người gả Kha Nhi đi càng nhanh càng tốt, với mối quan hệ này kéo dài sẽ không hay ho gì..

Sắc mặt Tần Vũ khó coi vô cùng.

Kha Nhi cũng thế cô cười gượng gạo liền từ chối.

"Ba.Không cần đâu.Con chưa muốn kết hôn.Cứ để thêm thời gian nữa đi ạ."

Tô Hạo Bình nào chịu, ông lớn tiếng.

"Không được cãi.Mọi thứ con phải nghe theo ba."

Kha Nhi buồn phiền không thôi, cô muốn lên tiếng cãi lại..Bỗng đường ruột quặn từng cơn, con ợ chưa dâng lên làm Kha Nhi trở tay không kịp, cô bùm miệng chưa kịp nói với Tô Hạo Bình câu nào đã tung cửa chạy ra ngoài.

"Con bé sao vậy..?"

Tô Hạo Bình bị hành động của cô hù dọa..

Tần Vũ cũng tái mặt đuổi theo lo lắng.

"Kha Nhi.Kha Nhi..em sao vậy..?"

Kha Nhi vừa tung cửa ra liền va trúng phải mẹ con Đường Lâm.

Cô không có thời gian để nán ná chỉ biết ôm miệng chạy vào nhà vệ sinh gần đó..

Kha Ngọc đưa mắt nhìn Đường Lâm.Chân mải bà ta nhúu lại sau đó đôi mắt lóe sáng..Bà bước đến kéo lấy tay Tô Hạo Bình đang muốn đuổi theo Kha Nhi..

"Hạo Bình..Chẳng lẽ Kha Nhi có thai."

Âm

Lời bà ta nói như quả mìn nổ thật lớn.Sắc mặt Tô Hạo Bình tái mét, Tần Vũ dùng bước chân, thân thể cứng đờ chẳng thể nhúc nhích..

Kha Ngọc nghe mẹ mình nói cũng hơi bất ngờ sau đó nở nụ cười lạnh lẽo pha lẫn vui mừng hướng mắt nhìn về mặt khó coi đến đỉnh điểm của hai người đàn ông.

Vote nha..Lượt view quá nhiều mà lượt vote quá ít..Tích cực lên nào.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cái Tát

Tô Hạo Bình mất trọng tâm cảm thấy đầu óc như ai lấy búa đập vào , cũng chẳng màn Kha Nhi đang nôn tháo dữ dội trong phòng tắm.Ông đập cửa ầm ầm.Gầm hét in ỏi..

"Kha Nhi.Con ra đây, ra đây cho ba.."

Ông nóng nảy muốn xông vào, Tần Vũ lấy lại bình tĩnh kịp phản ứng ngăn ông ta lại.

"Ba.Ba đừng nóng.Có khi Kha Nhi chỉ là ăn gì đó không tiêu hóa.."

Tô Hạo Bình đưa đôi mắt giận dữ nhìn anh ta, ngừng lại động tác đập cửa.Ông rồi bởi suy nghĩ đúng vậy, có khi nào con bé chỉ là bị bệnh dạ dày hay không...?

Đường Lâm bước đến kéo lấy tay ông.

"Đúng vậy..đúng vậy.. là do tôi không suy nghĩ đã nói bừa.Hay là chúng ta gọi bác sĩ khám cho con bé..Cứ để nôn mửa như vậy không phải cách.."

Tần Vũ lạnh nhạt nhìn qua Đường Lâm, trái tim anh ta lộp bộp một cái muốn ngăn cản cũng không được..

Tô Hạo Bình về mặt trầm trọng phát tay..

- "Gọi bác sĩ, gọi bác sĩ cho Tôi.Nhanh lên.."

Kha Ngọc cười thâm vội vàng nói..

- "Để con gọi cho.."

Kha Nhi sau khi nôn thốc những gì có trong bụng ra hết.Cô thờ hồn hên, sắc mặt trắng bệch.Khó khăn rửa mặt, dựa vào vách tường lấy lại hơi thở mới mở cửa ra ngoài..

Cánh cửa vừa mở đập vào mắt cô là sắc mặt khó coi của Tô Hạo Bình, còn có cả Tần Vũ..

Kha Nhi ngơ ngác chưa kịp hiểu chuyện gì đã bị Tô Hạo Bình nắm tay lôi đi..

- "Ba..Ba à có chuyện gì vậy.?"

- "Đi theo ba.Để bác sĩ khám xem con bị gì.."

Tần Vũ nhìn Kha Nhi bị kéo đi mà đau lòng, anh ta đi theo phía sau, lên tiếng nhắc nhở Tô Hạo Bình..

- "Ba.Ba nhẹ tay thôi.Kha Nhi mới nôn, sức khỏe không tốt cho lắm.."

Hàng chân mãi Tô Hạo Bình cau lại, vẫn không buông tay, ông nóng lòng muốn biết kết quả.Cũng không mản đến nặng nhẹ..

Kha Nhi bị đưa về phòng, cô hướng mắt ngơ ngác nhìn Tần Vũ, thật lòng cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tại sao ba cô lại có vẻ tức giận như vậy..

Nửa tiếng sau, bác sĩ đã có mặt, mọi người ra điều xuống phòng khách chờ đợi..

Nhìn đồng hồ quả lắc kêu tích tắc mà hai tay Tần Vũ túa mồ hôi..

Cạch

Cánh cửa phòng mở ra Tô Hạo Bình nhanh chóng đứng bật dậy, nóng nảy nhìn bác sĩ đang xuống lầu , bước đến hỏi ngay..

- "Con bé bị gì..?"

Về mặt vị bác sĩ có chút dè dặt..

- "Cô ấy mang thai hơn một tháng rồi.Ba tháng đầu nôn nghén là điều không tránh khỏi.."

Những lời sau đó Tô Hạo Bình nghe không vào nữa..Trước mắt ông tối sầm, cả cơ thể chao đảo, Tần Vũ nhanh chân đỡ lấy..

- "Ba.Ba hãy bình tĩnh .."

Ông bóp chặt lấy tay Tần Vũ mới có thể đứng vững, mắt nhắm lại chấn chỉnh lại mở ra.Lạnh lẽo lên tiếng..

- "Phá..phá ngay lập tức.Không thể để nó sinh ra đứa nghiệp chủng này.."

Vị bác sĩ lắc đầu..

- "Xin lỗi.Đứa bé đã hơn một tháng rồi.Nếu ông muốn chỉ có thể đến bệnh viện.Chứ tôi không dám cho thuốc uống.."

Hai mắt Tô Hạo Bình đỏ ngầu, ông không nói không rằng hất tay Tần Vũ ra tiến lên phòng Kha Nhi..

Tần Vũ hốt hoảng gọi Thím Lan tiến bác sĩ về, còn anh đuổi theo Tô Hạo Bình..

Kha Ngọc và Đường Lâm nhìn nhau cười như được mùa cũng đuổi theo xem kịch vui..

Kha Nhi nằm trên giường, mắt thấy Tô Hạo Bình với bộ mặt sát khí tiến lại phía cô..

Kha Nhi chỉ kịp ngồi dậy gọi tiếng..

- "Ba "

Bóp

Rồi lãnh trọn một cái tát như trời đánh, Kha Nhi ngã sấp trên giường, ôm lấy một bên má, chết lặng cùng tiếng chửi rủa của Tô Hạo Bình.

"Khốn kiếp.Tao không có đứa con như mày.."

Tần Vũ vừa kịp chạy vào thấy cảnh này, anh chạy đến bên giường đỡ lấy Kha Nhi, đau lòng xoa lấy mặt cô..

"Đau lắm hả em..?"

Kha Nhi không trả lời, cô tránh né bàn tay anh ta, nước mắt lưng tròng nhìn ba mình..

"Có phải con nên biết lí do mình bị đánh không?"

Cô thật lòng không hiểu vì sao mình lại bị đối xử như vậy.

Tô Hạo Bình kéo lấy tay cô bóp chặt, Kha Nhi đau đến tái mặt, cảm thấy dường như ông muốn bóp nát xương cô thì mới vừa lòng.

"Mày còn hỏi tao.Mày lằng lộn với thằng nào.Bây giờ đem bụng lớn về đây.Mày bảo tao mặt mũi nào nhìn mặt người khác. Mày nói đi ai là cha của đứa nghiệp chủng này.."

Con tức giận của ông lên đến đỉnh điểm, không còn quan tâm đến lời nói mình khó nghe đến mức nào..

Đây không phải là đau lòng mà còn thất vọng.Làm sao có thể chứ? Đứa con gái ngoan hiền mà ông luôn đặt mọi hi vọng làm sao có thể gây ra chuyện như vậy..

Con bé chỉ mới mười chín tuổi thôi, chưa lập gia đình làm sao có con cho được..Không thể đây là chuyện bôi tro trát trấu vào mặt vào mặt ông.Là nỗi sỉ nhục cho Tô gia.Về sau ông còn dám nhìn mặt ai..

Kha Nhi vì lời nói của ông mà như bị điểm huyết.Cô đưa tay xoa lấy bụng mình, cô có thai sao.Đây là con của cô và Lăng Siêu.

Là cốt nhục của anh không phải là nghiệp chủng..

Trong nước mắt là niềm vui mừng khó tả.

Tô Hạo Bình nhìn cô thơ thẩn con giận càng sôi sục, ông kéo lấy tay cô..

"Đến bệnh viện bỏ ngay cho tao.."

Kha Nhi loạng choạng cũng may có Tần Vũ bên cạnh đỡ lấy..Nghe ông nói muốn bỏ đứa bé..Kha Nhi hốt hoảng, quyết chết cũng không đi theo.

"Ba.Con không đi.Đây là con của con.Con sẽ không bỏ nó.."

"Mày nói gì.Mày dám cãi lời tao à..Mày muốn sinh nó ra từ khi tao chết.Mày có nghe rõ không..?"

Ông vừa nói vừa lời vừa kéo, Kha Nhi sợ hãi ngồi bệt dưới đất khóc nức nở....

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Bảo Vệ Cốt Nhục

Kha Nhi nấc nghẹn, lắc đầu trong nước mắt..

"Không Con xin ba.Con sẽ không giết con mình đâu.Nó vô tội mà....."

"Tao không thể nào chấp nhận đứa con hoang này.Mày không được cãi.."

Tần Vũ đau lòng chạy đến bên cạnh Tô Hạo Bình ngăn cản ông..

"Ba.Ba bình tĩnh đi.Ba cho Kha Nhi thời gian suy nghĩ.."

"Tần Vũ chuyện này con đừng nói giúp cho nó.Phải giải quyết ngay.Đem dài lắm mồm.

Đợi mấy tháng nữa bụng to lên cho thì phải làm sao..."

Kha Nhi nức nở khóc òa lên, cô rất sợ, sợ mình sẽ không bảo vệ được máu thịt của mình và anh...Cô quỳ rạp xuống van xin..

"Ba..ba oi..Ba đừng làm vậy với con mà..Con xin ba..Con không thể nghe lời ba được..Có chết con cũng không bỏ đứa bé..."

Tô Hạo Bình mắt đỏ hoe, ông ngồi xuống kìm nén lấy sự run rẩy nắm lấy tay cô dịu giọng..

"Kha Nhi.Bây giờ thì con khó chấp nhận.

Nhưng chỉ một giấc ngủ thôi.Mọi chuyện sẽ bình thường trở lại.Nghe lời ba.."

Kha Nhi nước mắt dần dần lắc đầu nghẹn ngào..

"Không..không..Con không thể làm được.."

Tô Hạo Bình hất tay cô ra chỉ vào mặt cô gằn từng tiếng..

"Tao đã hết lời với mày.Mày vẫn không hiểu.Mày muốn tao chết phải không?"

Tần Vũ xót xa chỉ muốn ôm lấy Kha Nhi vào lòng..

Anh cố gắng thuyết phục Tô Hạo Bình..

"Ba.Bây giờ đã khuya.Ba cứ để ngày mai hãy tính tiếp có được không.."

Đường Lâm cũng bước đến vuốt vuốt lấy ngực ông..

"Ông xem này.Ông bớt giận đi.Tần Vũ nói đúng.Chẳng lẽ ông muốn làm om sòm cả hàng xóm cũng biết.Ông để tôi và Kha Ngọc khuyên con bé có được không?"

Tô Hạo Bình biết bây giờ không thể thuyết phục Kha Nhi.Ông hất tay Kha Nhi ra, cô yếu ớt khụy người xuống thảm..

"Được.Ba cho con hai ngày suy nghĩ.Đến lúc đó con muốn hay không cũng phải bỏ đứa nghiệp chướng này.."

Kha Nhi chết lặng nhìn ông rồi đi..Đường Lâm cũng vội đi theo.Tần Vũ muốn tiến đến đỡ lấy cô, Kha Ngọc sấn đến chắn ngang nhìn anh..

"Khuya rồi.Anh về phòng trước đi.Để em nói chuyện với Kha Nhi.."

Tần Vũ không trả lời, nhìn qua Kha Nhi rồi không đành lòng ra khỏi phòng..

Kha Ngọc tốt bụng đỡ Kha Nhi lên giường..

Kéo chăn lại cho cô, môi đỏ nhếch lên, nắm tay lạnh ngắt của Kha Nhi thờ dài..

"Chị biết bây giờ lòng em rất khó chịu.Có người mẹ nào lại muốn bỏ con mình.Nếu là chị, chị cũng sẽ làm vậy thôi.."

Kha Nhi ngẩng mặt nhìn Kha Ngọc.Cô ta cười nói..

"Chị biết ba chỉ là nóng giận nhất thời mà thôi.Ông vốn rất thương em."

Cô ta hơi cúi đầu Kha Nhi không thấy được cảm xúc của cô ta.

Cô ta lúc này ngẩng mặt nói tiếp..

"Chị sẽ giúp em thuyết phục ba giữ lại đứa bé này.Em đừng suy nghĩ nhiều.."

Kha Nhi nhìn cô ta vài giây, không thể hiện cảm xúc gì, chậm rãi nói..

"Cảm ơn chị.."

"Khờ quá chúng ta là chị em mà..Thôi được rồi, em nghỉ ngơi đi.."

Kha Nhi gật đầu, nằm xuống nhắm mắt lại..

Kha Ngọc kéo lấy chăn cho cô rồi lặng lặng mở cửa..Nắm lấy tay cầm cửa, xoay lưng nhìn Kha Nhi đang khép chặt mắt, nở nụ cười lạnh.Rồi mới ra khỏi phòng..

Cánh cửa vừa đóng, Kha Nhi mở choàng mắt, hai hàng nước mắt chảy dài, cuộn lấy chân vào người. Bàn tay nhỏ nhắn xoa nhẹ phần bụng..

Thật lạ kì nơi đây có con của cô và anh..

Nếu giờ này cô còn bên cạnh anh, nghe được tin này chắc hẳn anh sẽ rất vui.

Kha Ngọc khoác áo đứng trên sân thượng.

Đường Lâm nhìn dáo dác rồi mới đi lên..

"Con điên à. Giờ này còn gọi mẹ lên đây làm gì.."

Kha Ngọc quay lưng cười nói..

"Có nhiều chuyện hay quá làm con phấn khích không ngủ được.."

Đường Lâm lườm lấy cô, xoa xoa tay hơi ấm, hơi thúc..

"Có chuyện gì nói mau. Ba con chưa ngủ đâu.."

Kha Ngọc thu lại nụ cười, nghiêm túc nói..

"Mẹ còn giữ số điện thoại của bọn A Lục không "

Sắc mặt Đường Lâm tái lại, quát nhẹ..

"Con bị thần kinh à. Con muốn liên hệ với hắn làm gì..?"

Kha Ngọc hai mắt lạnh lẽo..

"Con muốn Kha Nhi và con cô ta biến mất. Lần này chắc hẳn không trở về được nữa.."

Đường Lâm nhíu mày..

"Không được rất nguy hiểm. Lần này không trốn thoát chúng ta sẽ khó thoát. Còn chưa nói đến ba con bây giờ canh giữ con nhỏ đó rất chặt. Hay cứ để ba con đưa nó đi phá thai đi. Rồi chúng ta tính sau.."

Kha Ngọc lắc đầu sắc mặt đau lòng chưa chút..

"Rồi sau đó. Ba cũng sẽ trở lại thương yêu nó. Tài sản tất cả cũng sẽ thuộc về nó.

Còn nữa con không thể chịu nổi ánh mắt thương yêu Tần Vũ luôn dành cho nó. Mẹ có biết anh ấy yêu nó thế nào không. Nếu cả đời này Kha Nhi không biến mất con sẽ không thể có trái tim của anh ấy. Mẹ.. mẹ phải giúp con.."

Nếu nói lúc trước cô ta chỉ là ganh ghét với Kha Nhi. Nhưng từ khi Kha Nhi trở về, nhìn tình yêu của Tần Vũ dành cho Kha Nhi sâu sắc. Nỗi hận đó trở nên càng đậm.

Đường Lâm đau xót lau nước mắt cho Kha Ngọc

"Nhưng chỉ sợ bọn chúng biết con nhỏ đó đang có thai, không chịu làm thôi.."

Kha Ngọc cười lạnh..

"Chúng ta đừng nói. Cứ để bọn chúng chiến đấu đẫm máu đi. Đỡ tốn công thuê bác sĩ mà cũng khiến mẹ con nó biến mất.."

Hai mắt cô ta hừng hực lửa hận. Chỉ như vậy mới bù đắp được những tổn thương mà cô ta đang gánh chịu..

Đường Lâm nhìn con gái vừa đau lòng lại xót xa. Chẳng thốt nên lời, bà không ngại chuyện làm cho Kha Nhi biến mất. Bà chỉ sợ bị bại lộ mà thôi, kì này phải khéo léo cẩn thận gấp bội so với lần trước mới được..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Buổi Đầu Giá

Qua ngày hôm sau khi Kha Nhi tỉnh giấc, cửa phòng đã bị khóa chặt. Cô biết Tô Hạo Bình chính thức giam cầm cô lại.

Thì ra đó không phải là quyết định xúc động. Mà ông thật lòng muốn giết cháu của mình.

Ông sợ sẽ xấu hổ với bạn bè, lại không cần quan tâm đến cảm xúc của cô.

Kha Nhi không còn sức để chống cự cô mệt mỏi lê bước vui mặt xuống giường, vỗ về lấy phần bụng bằng phẳng của mình, dịu dàng mỉm cười.

"Bảo bối à. Con yên tâm đi, mẹ sẽ bảo vệ con mà."

Một người yếu đuối như cô chưa bao giờ có khả năng bảo vệ một ai, kể cả chính mình.

Nhưng giờ phút này cô cảm thấy mình vô cùng mạnh mẽ. Đây đúng là bản năng của một người làm mẹ.

Thím Lan bụng lấy thức ăn định bước lên lầu, thấy tài xế Ngô lấp la, lấp ló trước cửa, mắt hướng lên cầu thang mải cau chặt.

Bà tiến đến khó hiểu hỏi nhỏ.

"Này cậu có chuyện gì à..?"

Tài xế Ngô cười khan.

"À. Không có. Tôi chỉ lo lắng cho tiểu thư thôi"

Thím Lan nghe nhắc đến Kha Nhi, bà cúi người thương cảm.

"Đúng là đứa bé đáng thương mà. Thôi tôi đem thức ăn lên cho cô ấy đây.."

"Được rồi. Thím chăm sóc cho cô ấy tốt vào. Mà nè. Ông chủ định nhốt cô ấy đến lúc nào..?"

Thím Lan nhìn xung quanh nhà một chút, khẽ khàn nói nhỏ.

"Khi nào Cô Kha Nhi chấp nhận bỏ đứa nhỏ. Thôi..thôi tôi không nói với cậu nữa. Để cô ấy đói không tốt..."

Sắc mặt tài xế Ngô có chút dăm chiêu, cũng quay về làm chuyện của mình.

Rất lạ là cô cũng không quá ghen, trong một ngày ở trong phòng, cô chỉ có ăn rồi ngủ. Cố lấy lại sức, có thể hôm qua cô quá mệt mỏi nên mới bị buồn nôn chẳng.

So với một cô gái làm mẹ khi tuổi đời còn quá trẻ, lại không có mẹ bên cạnh chỉ dẫn. Dĩ nhiên cái gì cô cũng không hề biết. Ngặt nổi trong phòng cô máy tính hay điện thoại điều không có. Mà nếu có Tô Hạo Bình cũng sẽ tịch thu mà thôi.

Nhìn tấm ảnh nằm trên tủ, Kha Nhi ngồi xuống cầm lấy khung hình thỏ thẻ.

"Mẹ à! Mẹ phải bảo vệ cho con và cháu của mẹ nhé.."

Cạch..

Cánh cửa phòng mở ra, Tô Hạo Bình vẫn sắc mặt lạnh tanh như hôm qua, đi theo ông còn có Đường Lâm.

Kha Nhi hơi run rẩy cô cúi đầu chẳng nói gì.

Tô Hạo Bình cầm lấy cái hộp trên tay Đường Lâm.

"Tôi nay đi theo ba đến dự một buổi tiệc. Thay vào.."

Kha Nhi ngẩng đầu chẳng hiểu ý ông.

Tô Hạo Bình cũng không giấu diếm ý định của mình.

"Việc đứa bé con còn một ngày nữa để chuẩn bị tâm lý. Tôi nay cứ việc đi theo ba. Ba sẽ tìm người tốt gả con đi càng sớm càng tốt."

"Ba..."

"Im miệng. Bây giờ con không có quyền lên tiếng. Đây là cơ hội tốt. Cho con một tiếng để chuẩn bị."

Lời phản kháng đã bị ông cắt ngang. Nói xong ông không hề cho cô cơ hội để từ chối..

Lạnh lùng rời đi còn tàn nhẫn khóa cửa phòng lại nữa..

Kha Nhi ngẩng mặt lên trời ngăn không cho nước mắt chảy xuống..

Buổi tiệc từ thiện được tổ chức vô cùng sang trọng, khách mời toàn là những người có địa vị không hề nhỏ trong xã hội..

Kha Nhi mặc chiếc đầm màu hồng lệch vai bằng lụa, ôm theo vóc dáng yêu kiều. Mái tóc được búi gọn phía sau, lộ ra khuôn mặt thanh tú được trang điểm đơn giản nhưng vô cùng xinh đẹp và thoát tục..

Từ lúc cô bước vào biết bao ánh mắt của những người đàn ông đều say mê ngắm nhìn..

Tần Vũ bị Kha Ngọc ôm tay, cô ta mặc chiếc váy màu đen, ôm lấy đường cong nóng bỏng..

Móng tay sơn đỏ vấu vào áo Tần Vũ, hận anh ta đến mức chỉ muốn làm mọi cách cho Kha Nhi biến mất..

Từ lúc ở nhà cho đến nơi đây chưa một giây phút nào, ánh mắt anh ta rời khỏi Kha Nhi..

Kha Nhi đi theo phía sau Tô Hạo Bình và Đường Lâm. Ai cũng trầm trồ khen lấy cô và ngó ý muốn được kết thông gia.. Làm Tô Hạo Bình nở mày nở mặt không thôi..

Kha Nhi cúi đầu mỉm cười cho có lệ, cảm thấy trong lòng chua chát vô cùng.. Trong bụng cô đang mang thai. Thế mà ba cô đang làm gì thế, ông lấy vải thưa che mắt thế gian chỉ muốn gạt người khác để gả bán cô đi..

Cả đời ông chỉ có danh dự là trên hết, chẳng lẽ một chút lòng trắc ẩn thương cảm nghĩ cho cô cũng chẳng có..

Rất nhiều chàng trai đến mời Kha Nhi khiêu vũ. Kha Nhi điều lý do chân đau không thể tiếp..

Ánh mắt sắc bén của Tô Hạo Bình như muốn đâm thủng lấy cô làm cảnh cáo.. Kha Nhi mệt mỏi lui về một góc cầm lấy ly nước trái cây thả suy nghĩ theo gió bay..

Tô Hạo Bình cũng không bắt buộc cô theo ông. Ông đứng cách đó không xa ánh mắt chưa lúc nào rời khỏi cô. Chỉ sợ cô thừa cơ bỏ trốn..

Cả đại sảnh người ra người vào náo nhiệt vô cùng. Xung quanh toàn trâm anh thế phiệt.

Một số người đàn ông không ngại bị từ chối từng người đến bắt chuyện với Kha Nhi..

Cô cũng chỉ mỉm cười rồi nói qua loa..

Kha Nhi vốn rất xinh đẹp chỉ đứng một góc, cũng thu hút sự tập trung của mọi người.

Tần Vũ nhìn một màn này chỉ hận không thể tiến đến kéo cô ra khỏi nơi đây..

Lúc này có một người thanh niên tuổi tầm ba mươi, vóc dáng cao ráo, khuôn mặt đậm nét thư sinh tuấn tú..

Anh ta bước đến bắt chuyện với Kha Nhi.

Hỏi ra mới biết người này là Lâm Duẫn con trai của Lâm Khánh Chủ tịch của Lâm Thị..

Hai mắt Tô Hạo Bình sáng ngời, dùng ánh mắt cảnh cáo với Kha Nhi..

- "Ông xem hai đứa nhỏ thật đẹp đôi.."

Lâm Khánh đứng kế bên nâng rượu thích thú nói với Tô Hạo Bình.. Tô Hạo Bình gật gù..

- "Đúng vậy.. đúng vậy.."

Lâm Duẫn dùng ánh mắt chiêm ngưỡng nhìn sắc đẹp của Kha Nhi có chút mê mị.

Chỉ là cô gái này tạo khoảng cách cho người ta rất rõ ràng.

- "Hình như em có chuyện không vui..?"

Kha Nhi cúi đầu..

- "Tôi chỉ hơi mệt.. Xin lỗi anh.."

- "Không sao. Trên kia có phòng vip. Em có muốn lên nghỉ không. Tôi sẽ cho người đưa em đi."

Kha Nhi vội lắc đầu..

- "Không cần đâu.. Một chút nữa sẽ không sao..."

Nói với nhau vài câu, cũng may buổi tiệc bắt đầu có người đến gọi anh ta đi. Kha Nhi liền thở phào nhẹ nhõm..

Khi buổi tiệc chính thức bắt đầu. Người chủ trì buổi tiệc hôm nay là Lâm Khánh Chủ tịch của Lâm Thị..

Mọi người thay phiên nhau đấu giá rất sôi nổi.

Lúc mọi người đang yên vị chỗ đứng, bỗng thấy Lâm Khánh có chút vội vàng chen chân ra phía cửa lớn không biết đón tiếp vị khách nào đến muộn. Lại đích thân ông ta phải ra tận cửa đón thế này. Chỉ là sảnh lớn quá đông người. Nên những người đứng ở xa không thấy rõ..

Kha Nhi nghĩ thầm chắc là khách quý nào đó...

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Món Quà Đau Lòng

Từng vật phẩm lần lượt tìm được chủ nhân của chúng.

Đến khi đấu giá vật phẩm cuối cùng, là sợi dây chuyền được đính viên kim cương có tên gọi là "Pink Star" (Ngôi sao màu hồng) vừa ra mắt tại Hong Kong. Viên kim cương hoàn mỹ này nặng 59,60 carat hình bầu dục.

Mức giá khởi điểm kỷ lục của viên kim cương "Ngôi sao màu hồng" này là khoảng 60 triệu USD.

Phải nói là quá đẹp ai nấy đều khao khát có được. Chỉ là giá quá đắt cả Tô Hạo Bình cũng không dám giờ bằng..

Đường Lâm và Kha Ngọc chỉ hận không thể cướp về làm của riêng. Phàm là phụ nữ không ai mà không bị kiệt tác này hút hồn..

- "70 rồi ạ..Ồ 80 triệu USD...Nào còn ai nữa không..1..2..3..."

Phía dưới có người giờ bằng lên..Người dẫn chương trình liền hô to.

- "Ồ! vị khách này trả 100 triệu USD..Còn ai có giá khác không nào...1..2..3.."

Cạch..

Thành giá..

Tiếng chốt giá vang lên hòa vào tiếng vỗ tay in ỏi của khách mời. Vậy là viên kim cương ấy đã có chủ nhân..

Buổi lễ cũng kết thúc thành công ngoài mong đợi..

Khi Kha Nhi và đám người Tô Hạo Bình vừa muốn duy chuyển ra cửa. Bất ngờ Lâm Khánh cùng con trai mình Lâm Duẫn đi đến..

Tô Hạo Bình mừng thầm biết chắc Lâm Duẫn đã có ý gì với Kha Nhi..Nên chắc là muốn mời bọn họ bữa khác dùng cơm hay ngộ ý gì đây..

Nhưng Kha Nhi tin ý phát hiện Lâm Duẫn không còn nhìn cô với ánh mắt cửa cẩm hay nhiệt tình như lúc vừa rồi. Mà là dè dặt khó hiểu. Kha Nhi cũng không mấy quan tâm.

Khi mọi người còn đang suy nghĩ. Lâm Khánh lấy một hộp nhung hình vuông vô cùng đẹp mắt từ tay con trai mình, bước đến gần Kha Nhi đưa cho cô, ánh mắt ông có chút khác thường..

- "Tô tiểu thư, đây là sợi dây chuyền kim cương ngôi sao màu hồng do vị khách vừa rồi đấu giá được. Anh ta nhờ tôi tặng lại cho cô.."

- "Tôi..tôi sao.."

Kha Nhi mắt mở to miệng hé mở, lắp bắp tưởng mình nghe lầm..

Lâm Khánh chỉ cười rồi gật đầu đưa hộp đồ cho cô.

Mẹ con Đường Lâm trở mắt nhìn nhau.

Tô Hạo Bình vẫn giữ sự bình tĩnh nhưng lòng ông ta đã dậy sóng. Đây là món quà không hề nhỏ chút nào. Chẳng lẽ là người đàn ông nào đó ngưỡng mộ Kha Nhi tặng quà muốn làm quen. Nhưng cũng đâu cần vùng tiền quá trán thế này...

Tần Vũ cau mày nhìn hộp đồ..

Kha Nhi nhìn đáo dác xung quanh, bỗng tim cô run lên cô có chút gấp gấp hỏi.

- "Người đó đâu..?"

- "À. Anh ta mới ra về rồi."

Lâm Khánh đưa tay chỉ ra cửa. Cũng không tiện nói gì hơn..

Kha Nhi nhìn ra hướng cửa dòng người tấp nập, Tô Hạo Bình chưa kịp hiểu chuyện gì đã thấy Kha Nhi hốt hải bỏ chạy đi.

- "Kha Nhi."

Tần Vũ thấy cô phản ứng lạ kì, anh ta gọi theo nhưng cô không nghe thấy cứ thế lẫn vào đám người..

- "Kha Nhi. Kha Nhi. Con bé này không biết hôm nay bị làm sao. Xin phép chúng tôi đi trước.. Thật ngại quá.."

Tô Hạo Bình muốn đuổi theo nhưng lại ngại Lâm Khánh có mặt ở đây. Ông cười xấu hổ nói vài tiếng..

Tần Vũ vừa ra khỏi cửa đã bị Kha Ngọc kéo lại..

- "Anh đi đâu..?"

- "Buông ra.."

Tần Vũ đẩy cô ta ra cố đuổi theo Kha Nhi.

Kha Nhi loạng choạng vì mạng giày cao gót.

Cô khom người cúi bỏ, cảm giày trên tay, mắt cô đỏ hoe nhìn đáo dác xung quanh..

Linh cảm cô cảm nhận được Lăng Siêu đang ở đâu đây..

Nhìn dòng người ồ ạt ra về. Kha Nhi chân trần dậm lên sỏi trắng. Cô cất tiếng gọi tên anh.

- "Lăng Siêu.. Lăng Siêu em biết là anh mà.. Anh đang ở đâu.."

Nhưng không ai trả lời cô, đôi lại nhiều ánh mắt nhìn cô tò mò khó hiểu..

Kha Nhi quệt lấy nước mắt thần thờ tìm kiếm bóng dáng quen thuộc..

Khi cô nghĩ đã vô vọng, thì xuất hiện trước mắt là người mà cô mong nhớ ngày đêm. Dù là nhìn từ phía sau nhưng cô biết chắc đó là anh.

- "Lăng Siêu.."

Kha Nhi vui mừng gọi tên anh, người ấy quả nhiên dừng bước chân..

Nhưng mà lúc này trái tim Kha Nhi thất lại vì bên cạnh anh còn có một cô gái. Tay cô ta ôm lấy tay anh vô cùng thân thiết..

Cô gái quay người nhìn cô, cô ta rất xinh đẹp và nóng bỏng, Kha Nhi còn thấy cô ta nở nụ cười khiêu khích với cô..

Nhưng nỗi đau lớn nhất là Lăng Siêu không hề quay người nhìn cô, chỉ dừng lại chưa đầy một giây rồi anh cứ thế mà bước tiếp rồi đi cùng cô gái kia.

Kha Nhi nước mắt đầm đìa. Trái tim như chết lặng..

Là anh mà. Sao anh không quay lại nhìn cô.. Kha Nhi nức nở gọi theo..

- "Lăng Siêu.. Lăng Siêu.. Anh đừng đi.. đừng đi mà.. huhu Lăng Siêu đừng bỏ mặc em mà.."

Kha Nhi muốn đuổi theo bắt ngờ một bóng đen từ đâu đi ra đưa tay cản cô lại..

- "Tường An.."

Kha Nhi níu lấy tay anh ta nghẹn ngào trong nước mắt

- "Người đó là Lăng Siêu đúng không.. Tại sao.. Tại sao anh ấy không chịu gặp tôi.. hức.."

Anh tránh ra tôi muốn gặp anh ấy..."

Muốn nói với anh ấy rằng cô đã mang thai con của anh rồi.

Còn có cô rất nhớ anh.. Còn có ba cô muốn giết chết con của bọn họ.. Muốn nói Anh hãy đưa mẹ con cô rời đi.. Cô còn có rất nhiều chuyện muốn nói với anh mà..

Tại sao anh lại quay lưng mà đi.. Tại sao anh không quay lại nhìn cô..

Sắc mặt Tường An vẫn lạnh lùng như trước.

Anh ta nhìn ra phía sau thấy Tần Vũ đang đuổi đến..

Nhét thứ gì đó vào tay Kha Nhi nói nhanh..

- "Đây là điện thoại, cô mau cất đi.. Tôi sẽ tìm cách liên hệ với cô.."

Nói rồi anh ta sai bước rời đi.. Khi Tần Vũ chạy đến chỉ thấy bóng lưng của Tường An..

Kha Nhi nhanh chóng giấu điện thoại vào chiếc bóp đính đá của mình.. Cúi đầu lau lấy nước mắt..

- "Kha Nhi.. Em có sao không.. Em đang tìm kiếm ai..?"

Kha Nhi ngẩng mặt lắc đầu, cũng chẳng biết nói gì.. giải thích như thế nào cứ thế trầm mặc..

Tô Hạo Bình đi ra tức giận mắng cho cô một trận.. Kha Nhi chỉ biết cúi đầu chẳng nói chẳng rằng..

Bây giờ cô không có tâm trạng nghe ông nói hay mắng chửi gì nữa.. Đầu óc cả trái tim của cô bây giờ rất đau đớn nó sắp vỡ vụn hết rồi..

Lăng Siêu tại sao anh không gặp em.. Chẳng lẽ anh muốn bỏ mặc em thật sao..

Người con gái bên cạnh anh là ai.. Có phải vì cô ta anh mới không cần em..

Kha Nhi càng nghĩ càng đau lòng, môi cắn mạnh chẳng dám bật khóc..

P/s Vote tích cực nha... Cuối tuần vui vẻ ☐

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Tin nhắn

Chiếc xe Rolls-Royce Sweptail chậm rãi chuẩn bị tiến vào cổng lớn ngôi biệt thự..

- "Ngừng lại.."

Bất ngờ tiếng nói lạnh lùng cất lên, tài xế nhanh chóng phanh xe..

Lăng Siêu lúc này ngả lưng ra ghế, mắt nhắm lại.. Mọi người trên xe đều ngạc nhiên với chỉ thị của anh.. Tường An quay đầu nhìn anh, ắt hẳn Lăng Siêu có lí do mới bảo ngừng xe.. Quả nhiên chưa đầy một giây, Lăng Siêu nhàn nhạt ra lệnh..

- "Đưa Sa Tử xuống xe.. Không cho vào cửa.."

Tường An liếc qua cô gái đang ngồi bên cạnh Lăng Siêu.. Khuôn mặt cô ta thể hiện sự không thể tin được..

Tường An có chút thương cảm. Anh ta rất nhanh nhận lệnh..

- " Vâng "

Cô gái tên Sa Từ đang chưa hiểu chuyện gì, quay đầu hét lớn..

- " Này..Này.. Lãng Siêu anh không thể làm vậy với em.. "

Lãng Siêu không trả lời, mắt vẫn nhắm lại như không nghe tiếng phẫn nộ của cô ta..

Nhưng tiếng ồn ngày một xa. Sa Từ bị Tường An lôi xuống khỏi xe, nhìn chiếc xe mất hút sau cánh cổng.. Cửa rào khóa chặt, cô ta tức giận dậm chân..

- " Rốt cuộc em đã làm gì sai chứ? "

Tường An cười cười..

- " Ai bảo em dám khiến Chị dâu đau lòng.. "

Cô gái đưa đôi mắt to xinh đẹp. Toàn thân áo váy lộng lẫy nhưng chẳng hợp với vẻ ngơ ngác của cô ta lúc này..

- " Em làm gì chứ. Rõ ràng người làm cô gái kia khóc là anh ấy mà. Sau lại đổ trách nhiệm cho người khác.. "

Chẳng lẽ Lãng Siêu có mắt mọc sau lưng.

Biết cô ta thêm dầu vào lửa..

Nhìn vẻ giảo hoạt của cô gái. Tường An lắc đầu khinh thường..

- " Em làm gì thì tự biết.. "

Sa Từ chu môi đá đá chân..

- " Em chỉ có cười với cô ta có một cái thôi, chẳng lẽ cũng không được.. "

Con bà nó, bảo hộ như vậy sao còn làm con gái người ta khóc.

Sa Từ âm thầm nói thêm trong lòng.

Chỉ cười thôi sao. Nụ cười như thế nào mới là quan trọng. Ai cũng biết Sa Từ vốn nghịch ngợm. Nhưng hôm nay cô nghịch không đúng chỗ rồi..

Sa Từ nắm tay Tường An lắc lắc..

- " Nhưng nói gì thì nói. Anh ấy cũng không thể tuyệt tình đuổi em ra khỏi nhà chứ. Em biết ngủ ở đâu.. Hức.. hức em phải gọi điện mách với ông em.. "

Tường An nhếch môi.

- " Bố Già chẳng xử được đâu. Coi chừng người bị mắng còn là em đấy. Anh sẽ cho người đưa em về khách sạn.. "

Sa Từ buồn bực cào tóc.. Biết là ông của cô lúc nào cũng thương và bênh vực Lãng Siêu. Chuyện này mà đến tai ông, chắc chắn cô ta lại bị mắng cho một trận..

- " Em vốn chỉ muốn xem người phụ nữ của Anh ấy là thần thánh phương nào thôi.. "

Nên mới sống chết hôm nay đòi đi cùng..

Thần thánh nơi nào mà làm Lãng Siêu phải đau lòng. Làm lòng cô ta cũng đau theo..

Nhưng khi gặp rồi cô ta mới hiểu, Lãng Siêu bị như vậy là đáng..

Ai bảo ngày xưa không chấp nhận cô ta..

Ừ! thì cô gái kia có gì hơn cô ta đâu, tuổi còn nhỏ hơn cả cô ta..

Chỉ được có cái đẹp hơn cô ta. Mẹ kiếp còn dịu dàng hơn cô ta nữa chứ..

Cái gì mà yếu ớt nhìn thấy đã muốn hiếp đáp rồi..

Lúc này xe từ trong biệt thự chạy ra. Tường An kéo lấy Sa Từ đang suy nghĩ nhét vào xe..

Sa Từ đưa mặt ra ngoài cửa xe..

"Anh đừng học việc ức hiếp phụ nữ của Lãng Siêu.Mà thật sự là không đưa em về khách sạn "

Tường An phát tay ý bảo tài xế chạy.Rồi nhìn Sa Từ nói..

"Ngủ ngon.."

Sa Từ hừ mạnh bật cửa kính chẳng thèm nhìn anh ta..Rồi lại âm ỉ..

Mẹ nó! khi nào cười cũng là cái tội vậy! Lãng Siêu khôn khiếp..

Tường An vào trong thấy Lãng Siêu đắm chiêu cầm chiếc điện thoại có hình dáng nhỏ nhắn màu đen cùng kiểu với cái anh ta đưa cho Kha Nhi lúc vừa rồi.Chỉ khác là của Kha Nhi màu trắng mà thôi..

Nghe tiếng bước chân Lãng Siêu không ngừng mặt nhìn anh ta, ánh mắt vẫn chăm chú khóa chặt chiếc điện thoại..Một lúc sau Tường An mới nghe anh hỏi..

"Cô ấy khóc nhiều không?"

Tường An biết anh đang hỏi đến ai.Thành thật gạt đầu..

"Rất nhiều.."

Bàn tay nắm điện thoại của Lãng Siêu chặt hơn..

Lại nghe anh hỏi tiếp..

"Cô ấy có gầy đi không..?"

Tính luôn thời gian bay về nước thì cũng mới bốn ngày thôi mà.Anh ta cũng không xác định được Kha Nhi là mập đi hay ốm hơn..Suy nghĩ một chút hăng giọng..

"Có chút hóc hác.."

"Ừ.."

Lãng Siêu không hỏi nữa, qua một lúc anh mới đứng dậy, lặng lặng lên phòng ngủ..

Kha Nhi sau khi về phòng tuy tâm trạng không ổn định nhưng cô vẫn nhớ đến chiếc điện thoại Tường An đưa cho.

Cô vội vã khóa cửa phòng, mở bốp lấy điện thoại ra xem, danh bạ trống rỗng không một tên ai.Âm lượng còn đặc biệt cái mức thấp nhất cũng quá cần thận đi..

Kha Nhi có chút thất vọng, cô nhanh chóng ôm đồ đi tắm cũng đem cả điện thoại đi theo.Chiếc điện thoại này có chút nhỏ nhắn dễ giấu đi cũng rất dễ dàng.Nhưng Kha Nhi lại không yên tâm như lần đầu làm chuyện gì xấu vậy..

Trái tim luôn không ổn định phải đem theo vào cả phòng tắm.Trước mắt cô, cô mới thật sự an tâm

Đây là vật duy nhất để cô có thể biết được tung tích của anh.Nếu để mất đi cô thật sự không biết phải làm sao..

Khi mọi thứ xong xuôi, Kha Nhi tắt đèn nhanh chóng chui vào chăn, ôm lấy điện thoại trong tay.Hai mắt mở to chẳng dám chợp mắt..

Từ lúc mang thai Kha Nhi rất dễ ngủ, cô chỉ sợ để lỡ tin nhắn hoặc cuộc gọi của Tường An..

Đến khi hai mí mắt đánh vào nhau, hàng mi dài từ từ khép lại, khuôn mặt mơ màng muốn chìm vào giấc ngủ..

Điện thoại lúc đang nằm trong tay run lên bần bật.Kha Nhi hốt hoảng mở choàng mắt, tỉnh cả ngủ..

Có tin nhắn..

Cô nhanh chóng mở ra xem..

"Cô ngủ chưa..?"

Là Tường An sao?

Trái tim Kha Nhi trùng xuống, có chút tủi thân, nước mắt cứ thế ứa ra lã lã lẫn dài trên khuôn mặt trắng mịn..

Lăng Siêu anh thật sự không cần em nữa sao.?

Cô có nên nói cho Tường An biết rằng cô đang mang thai không. Phản ứng của Lăng Siêu sẽ như thế nào. Anh có nghĩ cô dùng đứa bé để néo kéo tình cảm của anh hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Tâm sự

Kha Nhi quệt lấy nước mắt hít hít mũi nhận tin trả lời cho Tường An..

-" Tôi chưa ngủ. Anh ấy thật không muốn quan tâm đến Tôi nữa sao?"

Nếu anh ấy không còn quan tâm đến cô. Thì việc đứa bé nói ra chỉ làm anh ấy thêm phiền lòng..

Tin nhắn rất nhanh trả lời lại..

-" Để Tôi hỏi giúp cô. Nhưng có lẽ cô khiến anh ấy đau lòng.. "

Ánh sáng của màn hình hắt vào khuôn mặt xinh đẹp mà ưu thương của Kha Nhi..

Cô cảm môi, lòng vô cùng đau đớn. Sự ra đi của cô đã gây tổn thương cho Lăng Siêu. Cô có tư cách gì trách hờn khi anh ấy không cần cô đây.

Khi cô chưa biết trả lời làm sao, tin nhắn lại đến..

-" Anh ấy nghĩ một năm qua đối với cô không là gì cả. Cô thật sự rất vô tâm, chẳng lẽ cô không dành một chút tình cảm nào cho anh ấy sao..?"

Hức..

Kha Nhi cố nén tiếng khóc đau nhói ở tim, hàm răng cắn mạnh vào tay để ngăn tiếng nức nở của mình..

Cô thật sự sai rồi, tầm nhìn nhòe đi vì nước mắt, trái tim cô thất lại đọc từng chữ một mới thấy mình thật sự quá vô tâm..

Lau lấy nước mắt, Kha Nhi cảm xúc hỗn độn, cô chỉ muốn nói ra những gì mình nghĩ.

Rằng cô thật sự rất yêu anh. Cô không hề vô tâm. Cô vô cùng quý trọng và luyến tiếc những gì đã xảy ra trong một năm qua..

Kha Nhi khóc như một đứa trẻ bị ức hiếp, cô vừa nức nở, tay nhấn nút không ngừng..

-" Không phải. Không phải. Một năm qua đó là thời gian hạnh phúc nhất của cuộc đời Tôi. Tôi thật lòng rất nhớ anh ấy, rồi xa rồi Tôi mới hiểu anh ấy đối với tôi quan trọng đến mức nào. Là tôi ngu ngốc không nhận ra tình cảm của mình thôi..."

Cứ thế nhấn nút gửi đi. Cô vốn là cô gái bền lễn hay ngại ngùng, nhưng giờ lại sợ mình không nói ra sẽ đánh mất Lăng Siêu.

Cô không biết Tường An có đưa cho anh xem hay không. Nhưng cô thật lòng rất nhớ anh. Muốn cho anh hiểu anh vô cùng quan trọng đối với cô.

Có lẽ lúc đầu là sự ép buộc theo thời gian sự yêu thương cung chịu của anh, cứ dần lớn lên thành tình yêu lúc nào cô cũng không hay nữa. Chỉ khi rời xa anh cô mới xác định được lòng mình. Là cô thật sự đã yêu anh. Yêu bằng cả trái tim..

Tin nhắn lần này rất lâu mới hồi đáp..

Bây giờ bình tĩnh lại một chút, Kha Nhi cảm thấy ân hận và xấu hổ. Sau lại nói những lời này cho Tường An biết..

Khi Kha Nhi nghĩ Tường An sẽ không trả lời. Thì tin nhắn lại gửi đến..

Chỉ những dòng ngắn thôi. Nhưng trong bóng đêm lại khiến Kha Nhi nở nụ cười hạnh phúc..

Nhìn nội dung tin nhắn Kha Nhi lại rome nước mắt..

- " Cô cũng rất quan trọng đối với anh ấy."

Thật sao.Là thật sao...?

Vậy sao lúc tối anh không quay lại nhìn cô..

Còn cô gái bên cạnh anh nữa là ai?

Nhưng Kha Nhi không có can đảm để nhắn tin để hỏi Tường An.

Chỉ cần biết anh vẫn còn quan tâm đến cô.Cô đã vui lắm rồi..

Tin nhắn lại đến

- " Nghe Tôi nói.Trong Tô Gia không được tin tưởng bất cứ ai.Từ nay ba cô hoặc Kha Ngọc còn có Đường Lâm nói gì với cô.Cô điều phải nói với Tôi.Có hiểu không?"

Kha Nhi có chút mờ mịt, Tin nhắn của Tường An là có ý gì?

Tùy cũng lớn lên nhưng cô vốn xa cách không thích gần gũi với Kha Ngọc.Vẫn biết chị ta không thích cô như vẻ bề ngoài thể hiện..Nhưng cũng không nghĩ sẽ làm hại gì đến cô.Bây giờ Tường An dặn dò như thế chắc chắn phải có lí do.

Cô vẫn còn nhớ lí thuyết Tăng Bãng của anh ta.

Bỗng Kha Nhi rùn người một cái, có sự cảnh giác càng thêm cao độ..

- " Tôi biết rồi.Cám ơn anh.."

- " Cô ngủ đi.Khuya rồi.Hãy bình tĩnh trong mọi tình huống.Đừng sợ hãi."

Kha Nhi để mặt cười hình tạm biệt, nhấn nút khóa màn hình rồi giấu dưới nệm.

So với lúc tối bây giờ tâm trạng cô tốt hơn không ít.Nằm suy nghĩ vu vơ một lúc, rất nhanh Kha Nhi đã chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau

Đường Lâm mặc chiếc váy ngủ bên ngoài khoác chiếc áo mỏng.Ngồi vào bàn trang điểm thuần thục chăm sóc nhan sắc..

Kha Ngọc bên ngoài mở cửa đi vào, khuôn mặt cau có đặt túi xách xuống bàn.Không vui vẻ gì ngồi xuống sofa, trưng ra bộ mặt chán đời.

Nhìn qua gương Đường Lâm thờ dài..

- " Hai đứa lại cãi nhau..?"

Kha Ngọc sắc mặt âm trầm.

- " Cãi nhau thì còn tốt.."

Chỉ một mình cô ta nói, cô ta khóc.Tàn Vũ như khúc gỗ lấy im lặng để bóp chết trái tim cô ta từng ngày..

Anh ta tàn nhẫn đến mức mặc kệ cô ta nổi điên đập đồ, la hét.Giống như anh ta chẳng hề thấy chẳng hề nghe..

Đêm hôm qua nhìn thấy Kha Nhi bỏ chạy, Kha Nhi khóc.Anh ta đau lòng, cả đêm không ngủ ôm lấy chai rượu uống đến sáng.

Có người vợ nào cam tâm chịu nổi cảnh này..

Đường Lâm bước đến ngồi đối diện..

- " Con phải nhận nhin.Đàn ông ai mà không thích sự dịu dàng ngoan hiền như Kha Nhi.

Con cứ nóng nảy như vậy.Tàn Vũ nó sẽ càng chán con hơn...."

- " Mẹ..mẹ có biết con phải khổ sở thế nào không.Con mặc kệ con muốn Kha Nhi lập tức biến mất.."

- " Con nhỏ tiếng một chút có được không Muốn cả nhà này điều biết à..?"

Đường Lâm bực mình quát nhẹ..

Kha Ngọc không mấy quan tâm, phòng này cách âm vô cùng tốt, cô ta mới không sợ...

"- Mẹ! Bên kia bọn chúng sắp xếp sao rồi.."

Đường Lâm lườm lấy cô ta, hạ giọng..

"- Bọn chúng nói chờ lệnh chúng ta.Nhưng mẹ thấy khoan hành động đã.."

Kha Ngọc nóng nảy..

"-Sao lại khoan.Chẳng lẽ mẹ muốn con khổ đến chết đi mẹ mới cam lòng.."

"- Con bình tĩnh có được không.Ngày mai ba con sẽ đưa Kha Nhi đến bệnh viện.Dù làm mọi cách ông ấy nhất định không để lại đứa bé.."

Kha Ngọc trầm ngâm rồi lại lắc đầu..

"- Không..không được.Nếu không còn đứa bé.Tần Vũ sẽ còn đặt lòng vào con nhỏ đó sâu nặng hơn..Không..không được mẹ phải ngăn ba lại.."

Đường Lâm thở dài lắc đầu..

"- Ông ấy rất kiên quyết không thay đổi được đâu.Kha Ngọc nghe lời mẹ, chờ một thời gian nữa đi.."

Hai bàn tay Kha Ngọc cắm vào lòng bàn tay không có trả lời....

Đường Lâm đứng dậy lấy quần áo lại nói..

"- Để mẹ thay đồ.Mẹ con ta đi mua sắm cho khuây khỏa đầu óc.."

Thấy cô ta không trả lời, Đường Lâm cứ ngỡ Kha Ngọc buồn phiền chuyện của Tần Vũ.

Nên cũng không nói nhiều, thở dài đi vào phòng tắm.

Kha Ngọc nhìn cửa phòng tắm, mắt liếc chiếc điện thoại trên bàn trang điểm..

Ánh mắt lóe lên tia ác độc...

Trên đời này mọi chuyện chỉ có dựa vào chính mình mà thôi!

P/s: Vote dùm.Xin đừng xem chùa.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Kế hoạch hoàn mỹ

Đêm hôm qua do thức khá khuya nên hôm nay thức giấc rất trễ.Mà nếu tỉnh lại cô cũng đương nhiên biết Tô Hạo Bình đã khóa cửa nhốt cô lại.

Đây là ngày thứ hai rồi, ngày mai chắc chắn Tô Hạo Bình sẽ không dễ dàng gì bỏ qua cho mẹ con cô.

Chỉ nghĩ đến thôi cô đã không giữ nổi bình tĩnh.Hay là cô đem chuyện này nói với Tường An.Nhờ anh ta giúp cô cũng được..

Kha Nhi tìm lấy điện thoại trên tay chân chờ không biết có nên nhắn cho anh ta hay không.

Bất ngờ lúc này cửa đập ầm ầm, trái tim Kha Nhi run lên, cô quýnh quýnh nhìn dáo dác lại quay về cát chiếc điện thoại ở chỗ cũ..

Sửa lại quần áo ngủ chạy nhanh ra mở cửa phòng..

Kha Ngọc nhìn Kha Nhi từ trên xuống dưới, có chút quan tâm hỏi..

"- Sao em lại khóa cửa trong..?"

Kha Nhi cười gượng rồi làm như không có chuyện gì, quay về ngồi lên giường nơi có chiếc điện thoại trong góc, hờ hững trả lời..

"Em chỉ muốn yên tĩnh.."

Kha Ngọc híp mắt nhìn Kha Nhi nhưng cô ta nghĩ do mình quá đa nghi rồi, một đứa đơn thuần như Kha Nhi thì có tâm cơ gì chứ..

Kha Nhi cúi đầu cũng chẳng nói tiếp, nhớ lại lời nhắc nhở của Tường An lúc tối..Kha Nhi lúc này cảnh giác cao độ..

Cô vốn rất thông minh chỉ là quá hiền lành mới thua thiệt.Nhưng giờ phút này để bảo vệ con mình, Kha Nhi tự nói với lòng phải phòng ngừa mọi cách với những ai có ác tâm với mẹ con cô..

Kha ngọc quay người khóa cửa lại, kéo chiếc ghế trang điểm ngồi đối diện với Kha Nhi..

Ân cần nắm lấy tay Kha Nhi..

"Kha Nhi.Chị biết mẹ con em đang rơi vào nguy hiểm.Chị cũng biết một năm qua em sống cũng không dễ dàng gì.Thật lòng mà nói từ nhỏ bất cứ chuyện gì em cũng giỏi hơn chị..Chị luôn rất ngưỡng mộ em.Cả chuyện tình cảm em cũng may mắn hơn cả Chị.Tần Vũ rất thật tâm yêu em.."

Kha Nhi có chút bất ngờ với thái độ của Kha Ngọc.Cô có chút mờ mịt vì Kha ngọc lúc này ánh mắt rất thật tâm..

"Chị à.Đó là chuyện của quá khứ rồi.."

Kha Nhi dịu giọng muốn cho Kha Ngọc hiểu cô và Tần Vũ kể cả lúc trước và hiện tại vốn như mây trời phiêu bạt chẳng còn liên quan..

Kha Ngọc khẽ cười chua chát,hơi nước bọt ngay khóe mắt..

"Đó là đối với em.Còn với Tần Vũ em biết mà anh ta còn rất yêu em.Sở dĩ lấy chị vì đêm đó say rượu anh ta làm chị với em mà thôi..Còn tình yêu anh ta luôn chỉ dành cho riêng một mình em.."

Kha Nhi im lặng không trả lời, có chút chạnh lòng lại nhớ đến tin nhắn của Tường An mơ mơ hồ hồ lấy lại bình tĩnh cũng không biết đâu là thật đâu là giả..

Kha Ngọc lau nước mắt lại nói..

"Kha Nhi.Chị rất yêu Tần Vũ.Chị biết khi nghe em có thai là cú sốc tâm lý đối với anh ấy.

Nhưng chị lấy ích kỷ cảm thấy may mắn vì em mang thai.Điều đó như gáo nước lạnh làm cho anh tỉnh táo.Cho anh ấy biết em bây giờ đã không còn là của anh ấy nữa rồi.."

"Ý chị là..?"

Những điều đó cô đương nhiên biết, cái vấn đề quan trọng là cô muốn biết ý tứ cuối cùng của cô ta..

Kha Ngọc kéo lấy tay Kha Nhi khẽ nói..

"Chị nghe được ngày mai Ba đã quyết định sẽ đưa em đến bệnh viện.Dù bằng cứ cách nào ông ấy cũng sẽ không chấp nhận đứa bé này.."

Cả thân người Kha Nhi run lên, theo bản năng đặt hai tay lên bụng..Hơi thở nặng trĩu..

Kha Ngọc nhếch môi nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Kha Nhi nói tiếp..

"Nhưng chị sẽ giúp em.."

"Chị không sợ ba hay sao?"

Kha Nhi nghi ngờ nhìn sâu vào mắt cô ta.

Kha Ngọc kéo lấy ghế ngồi sát vào giọng cô ta rất khê khàng, dù đã đóng cửa phòng cũng cách âm rất tốt nhưng vẫn sợ bị nghe thấy..

"Chị có cách của chị, để em có thể thoát khỏi nơi đây, mà ba cũng sẽ không biết chị là người đã giúp em.Nhưng em phải tin chị và làm theo những gì chị nói.."

Kha Nhi chăm chú quan sát sự nhiệt tình của cô ta..

"Là cách gì..?"

Kha Ngọc mỉm cười, trong lòng mừng thầm nhanh thôi sẽ sập bẫy rồi..

- "Ngày mai ba muốn đưa em đến bệnh viện em cứ làm theo ý ba.."

Kha Nhi liền rút tay về lắc đầu..

- "Không được. Có chết em cũng sẽ không cho ai làm hại con em.."

Kha Ngọc nhanh chóng giải thích..

- "Dĩ nhiên chị sẽ không để mẹ con em gặp nguy hiểm rồi. Chị sẽ sắp xếp tất cả ở đó. Lúc em đến chị sẽ cho người đưa em ra khỏi bệnh viện mà không ai biết. Lúc đó em muốn cao chạy xa bay. Ở một nơi nào sinh em bé ra bình an cũng được.."

Hai mắt Kha Nhi nhìn cô ta không chớp.

Kha Ngọc rất nhẫn nại nói tiếp để lấy lòng tin của cô..

- "Chị biết em nghi ngờ vì sao chị muốn giúp em. Đơn giản thôi, nếu em không còn nơi đây và giữ được đứa bé. Thì Tần Vũ sẽ thật sự chết tâm. Nói như vậy không phải chị sẽ bỏ mặc em. Chị đã bố trí chỗ ăn chỗ ở cho mẹ con em. Nơi đó rất yên bình và không có nguy hiểm gì. Em có thể yên tâm.."

Đúng vậy nơi đó rất là bình yên. Bình yên từ địa ngục..!

Kha Ngọc cười lạnh trong lòng..

- "Chị có thể nói qua kế hoạch của mình cho em nghe không?"

Kha Nhi đắn đo một chút rồi nhẹ hỏi..

Thấy lấy được lòng tin của cô. Kha Ngọc liền đem chi tiết sự sắp đặt của mình kể cho Kha Nhi nghe thật rõ ràng..

Sau khi nghe xong quả là một kế hoạch không tồi rất tinh vi và thiết kế rất kỹ càng..

- "Em thấy sao..?"

Kha Nhi nghĩ nghĩ lại nói..

- "Em cần thời gian suy nghĩ để trả lời Chị. Chuyện này quan trọng liên hệ đến mạng sống của con em. Em cần phải suy nghĩ chu đáo.."

Tuy có chút thất vọng nhưng Kha Ngọc không dám hối thúc, sợ Kha Nhi sẽ nghi ngờ.

Nên cười dịu dàng gật đầu..

- "Được rồi. Hay là tối nay em trả lời cho chị nha. Chị cần có thời gian sắp xếp mọi thứ nữa..."

Kha Nhi khẽ gật đầu..

Lúc này ngoài cửa có tiếng gọi.. Kha Ngọc vội đứng lên..

- "Mẹ tìm chị. Chị đi trước đây. Em suy nghĩ nhanh rồi trả lời chị nha. Đây là cách duy nhất để cứu mẹ con em. Bỏ qua lần này em sẽ ân hận đấy.."

- "Em biết rồi ạ. Em sẽ suy nghĩ "

Kha Ngọc không nói nữa, nhanh chóng ra khỏi phòng Kha Nhi, liền thấy Đường Lâm dưới sảnh đang tìm kiếm cô ta.

Thấy cô ta xuất hiện trên lầu bà liền khó hiểu..

- "Con đi đâu mà mẹ tìm con lúc giờ. Con ở phòng Kha Nhi mới ra à.."

Kha Ngọc cười cười ôm lấy tay bà..

- "Con chỉ vào xem nó có buồn chán không thôi. Thôi trẻ rồi đi thôi nào.. Hình như ELLE hôm nay sale thì phải..."

Đường Lâm bị cô ta lời kéo thấy khuôn mặt Kha Ngọc tươi rói, chắc là không có vấn đề gì. Do bà nghĩ ngợi quá nhiều mà thôi..

Kha Nhi nhìn qua cửa sổ thấy xe Kha Ngọc rời đi. Cô nhanh chạy đến khóa cửa phòng, nhào lên giường tìm lấy điện thoại nhanh tay nhấn cho Tường An..

- "Anh có đó không?"

Tin nhắn rất nhanh trả về..

- "Tôi đây.Có chuyện gì sao?"

Kha Nhi chớp chớp mắt, bàn tay nhỏ xoa lấy bụng mình ngón tay ấn vào bàn phím.

- "Tôi có thai rồi..."

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Giọt nước tràn ly

Gửi đi qua năm phút vẫn không thấy trả lời..

Kha Nhi liền bồn chồn không yên, chẳng lẽ Tường An đang nói chuyện này cho Lăng Siêu biết..Mà anh lại không muốn nhận đứa bé..

Kha Nhi cố chân tình không cho mình nghĩ lung tung.Đến lúc cô thật sự hết nhẫn nại tin nhắn gửi đến.Kha Nhi hồi hộp nhanh chóng mở ra..

- "Tôi sẽ nói với anh Siêu.Mà cô đang có chuyện gì à..?"

Anh ta không muốn nói thêm về đứa nhỏ, giống như đã biết trước rồi không bằng.Kha Nhi có chút mất mát nhưng lại nghĩ đây là Tường An nào có phải Lăng Siêu.

Không biết khi Lăng Siêu nghe mình được làm ba tâm trạng sẽ ra sao.

Kha Nhi chợt nhớ đến mục đích mình muốn nói.Đem đầu đuôi câu chuyện kể lại qua tin nhắn..Cô nhắn rất dài nhất là kế hoạch hoàn mỹ của Kha Ngọc.

Đặc biệt là tin nhắn rất nhanh trả lời.

- "Cô hãy đồng ý với cô ta đi.."

Kha Nhi cau mày..

- "Tôi rất sợ.."

Tin nhắn lần này dài hơn tin nhắn vừa rồi..

- "Có tôi bên cạnh sẽ bảo vệ cô đừng sợ.

Mạnh mẽ lên, cứ giả vờ như không biết gì.Yên tâm cứ làm theo lời cô ta xung quanh cô luôn có người của anh Siêu.."

Bỗng Kha Nhi thấy ảm áp và mạnh mẽ lạ kì..

Cô mỉm cười lại nhắn..

- "Tôi sẽ cố gắng..."

- "Tôi bảo đảm cô và đứa bé sẽ bình an.."

Kha Nhi như có được sự cổ vũ , cô ôm lấy chăn vùi mặt vào, hé mắt nhìn ra ánh mắt trời ngoài cửa..

Chắc chắn Lăng Siêu sẽ không bỏ mặc cô đâu mà..

Vỗ vỗ lấy phần bụng bằng phẳng của mình thì thầm.

- "Cục cưng à.Khi nào gặp ba.Con phải năn nỉ ba tha lỗi cho mẹ biết không.."

Nghĩ đến sắp được gặp anh lòng Kha nhi vui sướng không thôi, che miệng bật cười ngây ngô..

Đến chiều tối Kha Ngọc trở về, cô ta nhận được cái gật đầu của Kha Nhi mà vui mừng..

Rồi mới lái xe trở về Tàn gia. Hôm nay ba mẹ chồng của cô ta điều đi dự tiệc. Kha Ngọc nhanh chóng lên phòng thay đồ..

- " A.. "

Đèn vừa mở Kha Ngọc bắt gặp Tàn Vũ ngồi trên ghế bộ dáng trầm ngâm làm cô ta hốt hoảng..

- " Anh làm gì ngồi trong bóng tối muốn hù chết em à..? "

Tàn Vũ ngẩng mặt lạnh lùng nhìn xoáy vào cô ta..

- " Cô làm chuyện gì mờ ám hay sao phải giựt mình "

Như bị đâm phải đuôi, Kha Ngọc có chút lúng túng vẫn mạnh mẽ cãi lại..

- " Em không phải là anh. Không một dạ hai lòng.. "

Tàn Vũ cũng không chấp cô ta, đặt cây viết lên tờ giấy có chữ dày đặt để sẵn.

Bỗng tìm Kha Ngọc run lên cô ta dự cảm có chuyện không lành. Quả nhiên Tàn Vũ ngẩng mặt nhìn cô ta không vòng vo đi vào vấn đề..

- " Kha Ngọc chúng ta kết thúc thôi.. "

Mặc kệ sắc mặt Kha Ngọc tái mét, đôi mắt bắt đầu ảm hơi nước. Cô ta cười gượng còn xấu hơn cả khóc nhào đến xé nát tờ đơn..

- " Không.. không.. Tàn Vũ anh đang phát điên cái gì vậy.. Anh đừng mơ.. Tôi sẽ không ly hôn, có chết cũng không ly hôn.. "

Kha Ngọc khóc nức nở hết lên, giấy trắng bị xé từng mảnh rơi xuống thảm..

Tàn Vũ vẫn giữ sự bình tĩnh thường ngày.

Anh ta điềm nhiên nhìn Kha Ngọc..

- " Tại sao phải cố chấp. Cô có thấy hạnh phúc với cuộc hôn nhân này không.. Đứng ra ngay từ đầu cô không nên tính kế với tôi, để chúng ta sẽ không đi đến kết cuộc như bây giờ.. "

Tuy từu lượng anh không giỏi nhưng cũng không tệ đến mức chỉ uống một ly rượu vang đầu óc đã trở nên choáng váng

Đúng là đêm đó anh có nhìn nhầm cô ta là Kha Nhi. Nhưng anh có thể rất rõ ràng về sau đó anh không hề chạm đến cô ta.

Kha Ngọc có chút bức bách liếm lấy đôi môi khô khốc, nhào đến ôm lấy Tàn Vũ quỳnh quáng..

- " Em.. em biết em sai rồi. Nhưng thật sự rất yêu anh. Tàn Vũ anh đừng đối xử với em như vậy. Đừng ly hôn với em có được không..? "

Tàn Vũ mặc cô ta ôm lấy khóc lóc cầu xin.

Một năm là quá đủ, anh không cần mặt mũi nhưng Tàn Gia thì cần..

Bây giờ thì anh không thể cố gắng thêm được nữa..

Tàn Vũ kéo lấy tay cô ta ra khỏi người mình, lạnh lùng đứng dậy..

- " Tôi sẽ cho luật sư của tôi làm việc với cô. Đừng cố chấp nữa.. "

Trái tim Kha Ngọc như chết lặng, anh ta thật sự đã quyết định, tuyệt tình muốn cắt đứt quan hệ với cô ta..

Nhìn Tàn Vũ muốn rời đi. Kha Ngọc nổi điên đuổi theo kéo lấy tay anh ta, giận dữ quát tháo..

- " Anh đứng lại. Anh đừng tưởng tôi không biết anh nghĩ gì. Anh muốn chấm dứt quan hệ với Tôi để được ở bên cạnh Kha Nhi. Có đúng không.. Anh nói đi. Tôi.. tôi sẽ không cho anh tội nguyên đầu.. "

Tàn Vũ kéo lấy tay cô ta ra rồi đẩy cô ta ngã xuống ghế sofa.

- " Mặc kệ cô suy nghĩ gì. Tôi sẽ tự đơn phương ly hôn. Dù Kha Nhi không quay về, thì cuộc hôn nhân này sớm muộn cũng tan vỡ.. "

Rầm..

- " Không.. Không.. Tôi sẽ không ly hôn.. Anh nhớ đó.. "

Cánh cửa phòng đóng lại, Kha Ngọc hét lớn cầm lấy tách trà ném vào cửa bể nát..

Cô ta ôm lấy đầu gục xuống khóc nức nở..

Rồi lại suy nghĩ gì đó, ngẩng đầu ánh mắt lúc này tràn đầy lửa hận..

Tìm kiếm túi xách bấm vào dây số..Miệng nhếch lên nụ cười lạnh lẽo..

P/s Tặng cho 4 chap nha..gắng vote tích cực.Chap sau chuẩn bị tinh thần nha..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đến bệnh viện

Một người quả nhiên cố chấp xem sĩ diện bằng trời như Tô Hạo Bình quả nhiên không nói lý lẽ cũng chẳng cần mầu mủ liên quan là gì cả.

Đúng như lời đã hứa qua hai ngày, buổi sáng ngày thứ ba, ông đã bảo tài xế Ngô chuẩn bị xe.

Đối với ông chuyện này kéo dài qua một ngày như quả bom nổ chậm, thật sự vô cùng nguy hiểm.

Đích thân mình lên tận phòng đưa Kha Nhi xuống xe..

Tuy đã được tin nhắn của " Tường An " trấn an tinh thần.Lúc tối trước khi ngủ anh ta còn nhắn cho cô thêm một tin.

-" Đừng sợ.Ngủ ngon.."

Cô muốn nhắn lại nhưng nghĩ đó không phải là Lăng Siêu tâm trạng có chút chán nản.Nên vờ như ngủ mất không hay biết tin nhắn của anh ta..

Biết là sẽ có người bảo vệ cho cô.Nhưng Kha Nhi không khỏi lo lắng, tâm trạng cô bây giờ không khác gì ngồi trên đồng lửa.

Cô bồn chồn vô cùng bất an, trước mắt lại không biết Kha Ngọc có ý gì hay không.

Còn bên phía Tường An nữa.Lại còn ba của cô canh gác chặt chẽ.Cô thật không ngờ ông quá tuyệt tình như vậy.

Kha Nhi cuộn hai tay đặt trước bụng, hôm nay cô cố ý mặc chiếc áo rộng thùng thình, bên ngoài còn khoác thêm một chiếc áo len dày..Để dễ dàng giấu chiếc điện thoại trong túi quần mà không ai thấy được.Nếu có chuyện gì xảy ra cô vẫn vó cái để liên hệ với Tường An..

Kha Nhi hồi hộp tim đập vô cùng nhanh..

Cạch

Cửa phòng bất thành linh mở ra.Kha Nhi thật muốn trốn chạy mà..Hai mắt cô mở to đầy cảnh giác nhìn Tô Hạo Bình pha lẫn sự oán hận..

Nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô.Tô Hạo Bình bất ngờ giựt mình.Từ nhỏ đến lớn Kha Nhi chưa bao giờ dùng ánh mắt xa lạ để nhìn ông.Trong lòng Tô Hạo Bình có chút nhói đau.Nhưng vì danh tiếng của Tô gia trên thương trường ông không thể nào chấp nhận cho con gái mình sinh ra đứa nghiệp chủng này.

Tô Hạo Bình bước đến nhìn cô đang cúi đầu.Ông lạnh nhạt nói..

-" Ba đã cho con hai ngày để chuẩn bị tâm lý.Ba đã chuẩn bị tất cả rồi con chỉ cần đến đó phẫu thuật thôi.Khi ngủ dậy mọi thứ sẽ trở lại bình thường..Rồi con hãy làm lại cuộc đời, giống như trước khi con mất tích.Làm đứa con ngoan của Ba.Hai người chúng ta sẽ không có bất cứ mâu thuẫn gì nữa.Ba biết Lâm Duẩn để mắt đến con.Nếu hai đứa tiến đến hôn nhân Tô Thị sau này ba cũng sẽ giao cho vợ chồng con.Kha Nhi ba chỉ muốn tốt cho con mà thôi"

Ông nói rất nhiều về ra con đường tương lai rất đẹp.Tiếc rằng Kha Nhi không nghe vào một chữ.

Cô cảm thấy mười mấy năm qua mình sống thật quá phí phạm luôn nghe theo những gì ông sắp đặt.Bây giờ mới thấy cái ông cần không phải là đứa con gái này mà là danh dự, hào quang của chính mình..

Tương lai, niềm vui, hạnh phúc của cô ông không hề quan tâm

Kha Nhi ngẩng mặt, ánh mắt dịu dàng hàng ngày giờ trở nên lạnh nhạt..

- "Ba chắc chắn muốn làm như vậy..?"

Tô Hạo Bình không cần suy nghĩ, kiên định nói..

- "Phải.."

Kha Nhi mỉm môi gật đầu lại nói..

- "Ba không sợ con sẽ hận ba..?"

Tô Hạo Bình có chút không thể tin, cau mày nhìn cô. Một giây sao ông vẫn cố chấp nói..

- "Con là người của Tô gia. Sống phải sống cho danh dự của Tô Gia..."

Kha Nhi giống như sáng suốt ra nhiều, bây giờ cô có thể rũ bỏ tất cả. Cô liếc nhìn tấm ảnh mẹ mình đặt trên tủ..

Rồi đứng dậy nói với ông..

- "Được. Con sẽ chịu theo ý ba.."

Tô Hạo Bình hơi bất ngờ nhưng lại bị sự vui mừng thay thế..

Ông nghĩ trong đầu Kha Nhi vốn rất yếu lòng, đợi chuyện này xong xuôi con bé sẽ trở lại làm đứa con ngoan ngoãn của ông như là lúc đầu mà thôi...

Đường Lâm đứng dưới sảnh cổ muốn gãy thật rồi. Cứ đưa mắt chờ đợi cha con nhà này.

Cứ tưởng Kha Nhi sẽ khóc lóc om sòm van xin nài nỉ. Không ngờ Kha Nhi thái độ lạnh nhạt xuống cầu thang. Bà ta nghĩ thầm Tô Hạo Bình cũng thật nhẫn tâm quá rồi. Dù cho là nghiệp chướng nhưng cũng là con cháu của mình mà. Còn chưa nói đến ảnh hưởng đến sức khỏe không khéo còn có tính mạng con gái ông ta. Nhưng bà đây không rảnh mà khuyên ngăn. Có kịch vui sao lại không xem. Chỉ nghĩ đến Kha Ngọc mỗi ngày về khóc than với bà, thì Đường Lâm chỉ hận không thể khiến Kha Nhi đau khổ gấp trăm lần nữa..

Kha Nhi chui một góc trên xe, cô quay mặt ra cửa sổ, không nói với ai một lời..

Tô Hạo Bình ngồi kế bên cũng không muốn làm tâm trạng cô thay đổi nên ông không nói thêm gì nữa..

Đường Lâm nói là đầu hơi đau nên không đi cùng ông được. Tô Hạo Bình lại nghĩ ít người thì càng ít gây sự chú ý cũng tốt. Nhưng sự thật là ba ta không rảnh quản chuyện cha con của họ. Tội tình gì mà phải đến bệnh viện ngồi đó châu chực mệt thân.

Tài xế Ngô liếc qua kính nhìn về mặt thất thần của Kha Nhi lại nhìn về vô cảm của Tô Hạo Bình. Ông ta âm thầm thở dài. Bàn tay đưa xuống phía dưới cầm lấy di động, nhấn đi một dãy số.

Đường Lâm đi vào trong thấy Thím Lan đang loay hoay trong bếp. Bà ta tiến đến..

- "Thím làm gì thơm quá vậy..?"

Thím Lan cười nhạt..

- "Tôi hầm thịt với táo đỏ để một chút cô Kha Nhi uống. Một lần sẩy bằng bảy lần sanh mà.."

Thím Lan thở dài đau lòng cho cô chủ nhỏ của nhà mình..

Đường Lâm lườm bà ta một cái không hỏi tiếp, mà bước lên lầu. Lại chợt nhớ đến Kha Ngọc từ tối giờ không thấy gọi về, sáng nay cũng chẳng quan tâm chuyện của Kha Nhi. Đường Lâm thấy có chút lạ, đi vào phòng tìm điện thoại gọi đi. Lạ thay gọi rất nhiều lần không ai bắt máy.

Bỗng Đường Lâm có dự cảm không lành. Bà cứ liên tục bấm gọi, không biết đến cuộc bao nhiêu tiếng Kha Ngọc mới vang lên..

Đường Lâm cau gợn quắt lén..

- "Con bé này con làm gì mà không nghe máy hả..?"

Giọng Kha Ngọc bình thản..

- "Con đang có việc.."

- "Việc gì mà cả điện thoại mẹ cũng không muốn nghe.."

- "Chuyện này là chuyện cả đời của con mà.. Mẹ à! Con sắp hạnh phúc rồi..."

Đường Lâm khó hiểu với câu trả lời có chút không được bình thường của cô ta..

Bà gấp gấp hỏi..

"Kha Ngọc, nói ngay con đang làm gì.Con đang ở đâu..?"

Kha Ngọc cũng không hề giấu diếm.

- " Con đang ở bệnh viện cùng với Kha Nhi.."

Hai mắt Đường Lâm tròn to, miệng lắp bắp..

" Chẳng lẽ..con..Kha Ngọc ngưng ngay..Con nghe mẹ nói không.."

Trời ạ sao nó lại nông nổi như vậy, lỡ bị bại lộ thì phải làm sao..

" Mẹ.Nếu nó không biến mất người chết phải là con..Con không thể ngừng được nữa rồi.."

" Kha Ngọc...Kha Ngọc..."

Trả lời lại bà chỉ còn lại tiếng " tút..tút.."

Đường Lâm hốt hoảng, mặt tái xanh, chỉ kịp lấy túi xách tung cửa hốt hải chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Vào phòng cấp cứu

Xe chạy vào cổng bệnh viện.Kha Ngọc đã có mặt chờ sẵn ở sảnh bệnh viện..

Vừa gặp Kha Nhi cùng Tô Hạo Bình, môi cô ta nhếch lên nụ cười lạnh.Cô ta mới vừa nhận tin cho Tần Vũ.Chắc là không lâu nữa đầu anh ta sẽ có mặt ở đây..

Tô Hạo Bình gặp Kha Ngọc ở đây ông cũng không ngạc nhiên.Vì lúc tối chính Kha Ngọc là người gọi cho ông nói có quen biết bác sĩ ở bệnh viện này.Để cô ta sắp xếp mọi thứ cũng tránh cho người ngoài đỡ phát hiện.

Ông vô cùng hài lòng với suy nghĩ này của Kha Ngọc, biết quan tâm em gái như vậy cũng là điều đáng mừng...

Kha Ngọc bước đến vẻ mặt hơi lo lắng nói với Tô Hạo Bình..

" Ba.Con mới làm hồ sơ cho Kha Nhi.Bây giờ chúng ta phải đưa em ấy lên để xét nghiệm trước khi phẫu thuật ạ.."

Tô Hạo Bình gật đầu..

" Con làm tốt lắm.Được rồi đi nhanh thôi.."

Tô Hạo Bình nhìn qua Kha Nhi, vẫn động thái từ lúc xuống xe đến giờ, hai tay đặt trước bụng, đầu cúi nhẹ cái gì cũng không nói.

Ông nghĩ chắc con bé đang hồi hộp còn có đau lòng nên mới như vậy.

Thật ra Kha Nhi vô cùng lo lắng, cô muốn nhìn xung quanh xem coi có người của Lăng Siêu hay không..

Cô thật lòng rất sợ, rất sợ..

Vào thang máy Kha Ngọc đi phớt qua Kha nhi nói khẽ..

" Em yên tâm.Chị đã sắp xếp hết mọi thứ rồi.."

Kha Nhi ngẩng mặt nhìn cô ta, Kha Ngọc nở nụ cười có chút khó hiểu..Mà Kha Nhi cũng không giỏi tìm hiểu nụ cười đó có ý gì..

Tâm trạng cô đang treo lơ lửng, vô cùng lo lắng chẳng biết phải làm sao..

Đến phòng phẫu thuật, hai tay Kha Nhi túa mồ hôi..Cô đưa mắt tìm kiếm hành lang trong lòng thấp thòm không yên..

Kha Ngọc bước đến đẩy lưng Kha Nhi..

-" Em theo y tá vào xét nghiệm trước đi.."

Hai cô y tá từ trong phòng bước ra bịt kính mặt, một cô trong số đó bước đến nhìn Kha Nhi khẽ nói..

-" Đi theo tôi.."

Kha Nhi tim run liên hồi quay sang nhìn Kha Ngọc..Thấy cô ta mỉm cười ý bảo cô đi theo y tá vào trong đi..

Tô Hạo Bình sợ Kha Nhi sẽ đổi ý.Ông ta liền hỏi thúc..

-" Đi nhanh đi con.Sẽ nhanh thôi.."

Kha Nhi hít thở sâu, hai hàm răng cắn chặt

làn môi tái nhợt.Bước chân nặng trĩu chần chờ vài giây mới theo y tá vào phòng..

Vì phải xét nghiệm nên lúc này bác sĩ chưa có mặt chỉ có hai y tá thay phiên nhau làm công việc của mình..

Nhìn cánh cửa phòng cấp cứu đóng chặt lại, Kha Ngọc cười lạnh, thụt lui bước chân đứng dựa vào tường..

Bất ngờ tiếng bước chân dồn dập, Tô Hạo Bình cùng Kha Ngọc quay đầu nhìn thấy Tần Vũ đang chạy đến, sắc mặt lộ rõ lo lắng..

Móng tay Kha Ngọc đâm sâu vào da thịt,Tần Vũ không quan tâm Kha Ngọc đứng đó..

Anh lo lắng nhìn Tô Hạo Bình..

-" Ba.Kha Nhi vào phòng rồi sao..?"

Tô Hạo Bình khẽ gật đầu.Tần Vũ quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt kia..trái tim anh nhói lên từng cơn..

Anh ta mệt mỏi ngồi bệt xuống ghế.Một nửa suy nghĩ anh ta không muốn Kha Nhi gặp nguy hiểm.Nhưng tận trong lòng anh ta cũng xấu xa có ý nghĩ muốn Kha Nhi bỏ đi đứa bé đó..

Chỉ như vậy cô mới trở lại là Kha Nhi của anh ta.Sau khi ly hôn với Kha Ngọc, anh ta sẽ đường đường chính chính bên cạnh chăm sóc cho cô.

Từ lúc Tần Vũ đến Kha Ngọc không hề rời khỏi người anh ta.Về mặt lo lắng cho Kha Nhi không khác vật nhọn đâm vào mắt cô ta..

Qua một lúc kiểm tra gì đó trong phòng, chẳng những Tô Hạo Bình cùng Tần Vũ có chút sốt ruột mà cả Kha Ngọc cũng không giữ nổi bình tĩnh..

Theo kế hoạch thời gian sao lại lâu thế này..

Nhưng chưa để cô ta đợi lâu, từ xa đi đến là hai vị bác sĩ.Hai người điều có vóc dáng cao lớn.

Nhưng người đi trước lại vô cùng nổi bật

.Tuy anh ta che mặt nhưng nhìn vào vóc dáng cao lớn, toàn thân mặc bộ đồ blouse trắng vẫn không che lấp được sự mạnh mẽ của anh ta.Kha Ngọc có chút trầm ngâm quan sát người đó..

Anh ta đeo chiếc kính cận nhưng không giấu được đôi mắt lạnh lùng sắc bén bên trong..

Vừa gặp hai vị bác sĩ đến gần, Tô Hạo Bình và Tần Vũ nhanh chân đứng dậy..

-" Bác sĩ.Con gái tôi bây giờ phẫu thuật sao?"

Người bác sĩ đi đầu không vội trả lời nhìn lướt qua ông ta, lại nhìn xoáy vào Kha Ngọc.Ánh mắt anh ta quá sắc bén làm cho Kha Ngọc có chút bất an lại nghĩ đây là người của mình nên cô ta lấy lại bình tĩnh nhếch môi với anh ta..

Đôi chân mài anh ta nhún nhẹ như tỏ ra thích thú, rất nhanh quay sang Tô Hạo Bình.Mới điềm nhiên trả lời..

-" Ông chờ nhé "

Tiếng nói trầm thấp không cảm xúc, rồi lại quay lưng định đi vào phòng.

Bất ngờ cánh tay bị kéo lại.Người bác sĩ xoay mặt nhìn người nắm cánh tay mình,chân mài cau lại tỏ vẻ khó chịu..

Tần Vũ biết mình thất thủ buông tay anh ta ra..

-" Xin lỗi.Tôi chỉ muốn nói.Xin anh giúp đỡ.Dùng mọi cách đừng để xảy ra bất cứ chuyện gì với cô ấy.."

Người bác sĩ chỉ nhìn anh ta như có gì đó nghiền ngẫm nhưng không trả lời..Chỉ gật đầu, Tần Vũ như có ảo giác nhìn vào đôi mắt anh ta như có sự châm biếm.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thật giả lẫn lộn

Ngạc nhiên là người bác sĩ đi cùng anh ta không vào mà quay lại nói với Kha Ngọc..

-" Cô là người nhà của bệnh nhân đúng không.Mời cô theo tôi đi làm một số thủ tục giấy tờ.."

Tô Hạo Bình và Tần Vũ cũng không mấy quan tâm.Bởi chuyện này đã giao cho Kha Ngọc đảm nhận..

Kha Ngọc nhìn anh ta rất nhanh gật đầu đi theo.

Có điều anh ta không đi thang máy mà là cầu thang bộ.Kha Ngọc nghĩ thầm anh ta có gì cần trao đổi với cô chăng.Định ninh là người của mình nên Kha Ngọc rất tự tin đi theo anh ta..

Nhưng đi xuống dãy lầu này Kha Ngọc không làm nơi đây vô cùng vắng.Hình như chỉ để thiết bị.Nhưng đây là góc của không một ai đi đến.

Bất giác Kha Ngọc cảm giác không lành, ngừng lại cảnh giác hỏi..

-" Anh đưa tôi đi đâu.Các anh muốn nói gì cứ nói nhanh đi.Để người khác không nghi ngờ.Mà tôi đã chuyển khoản nửa số tiền cho các người rồi.Khi nào làm xong chuyện tôi sẽ đưa số tiền còn lại.Chẳng lẽ có thay đổi gì à...?"

Bọn họ sợ cô lật lọng bắt buộc cô phải giao số tiền còn lại bằng tiền mặt tận tay..Cô đây không ngại chi tiền chỉ sợ bọn họ làm lỡ việc của cô mà thôi..

Người bác sĩ quay người nhìn Kha Ngọc..

-" Đây..Sao không trả lời..này..rất cuộc anh là ai.."

Anh ta không trả lời, từng bước tiến đến cô ta.Kha ngọc biết có chuyện chẳng lành muốn hét lên.Ngay cổ bắt ngờ đau nhói trước mắt tối sầm và ngất đi..

Người bác sĩ bình tĩnh quan sát tình hình xung quanh kéo Kha Ngọc vào một phòng gần đó.Qua một lúc anh ta đi ra, đẩy thêm chiếc băng ca trên đó có thêm một người mặc đồ bệnh nhân nằm ngay chừ không nhúc nhích..Toàn thân phủ chiếc khăn trắng từ mặt xuống chân..

Thông thả đẩy băng ca vào thang máy.

Hàng số đó theo quy luật theo đúng thứ tự xuống đến tầng hầm..

Cửa vừa mở, người bác sĩ đẩy chiếc xe chứa xác người ra ngoài.Đúng lúc Đường Lâm bước vào..

Ba ta nhanh lấy tay che mũi né tránh chui vào một góc.Chỉ sợ bị lây lan bệnh dịch gì đó..

Đến khi cửa thang máy đóng lại bà ta vẫn lấy tay che mũi.Chỉ muốn ra ngoài đi thang máy khác.Nhưng chờ đợi quá lâu mà bà lại có chuyện gấp..

Trong tầng hầm xe, một chiếc xe màu đen nhanh chóng lái đến..Người tài xế nhảy xuống khỏi xe ôm lấy Kha Ngọc vào ghế sau.Cũng chẳng thèm nhìn mặt, vô vai người nam bác sĩ.

-" Chú mày giỏi lắm.Anh đi trước đây.Chú mày đợi lấy số tiền mặt còn lại cũng nhanh chóng rời khỏi đây biết không..?"

Cũng không đợi anh ta trả lời.Tên đó lên xe phóng đi mất..

Tường An ngồi vào xe, ném chiếc áo blouse trắng xuống qua cửa sổ.Vòng tay lái ra khỏi đường hầm đi mất..

Nhờ ơn Kha Ngọc mà các thiết bị camera của thang máy cuối và Tầng hầm đều bị ngắt kết nối.Cũng là thật dụng tâm quá mức..

Tần Vũ đứng ngồi không yên đi qua đi lại. Bất ngờ cửa phòng lúc này mở ra, là người bác sĩ lúc vừa rồi đi phía sau anh ta còn có một nữ y tá. Trên tay cầm bộ đồ dùng y tế..

Tô Hạo Bình đứng dậy nhìn anh ta hỏi gấp..

- " Con gái tôi. Con gái tôi không sao chứ..?"

Anh ta nhìn ra sau, cô y tá hơi cúi đầu, lông mi dài run run..

Vị bác sĩ nhàn nhạt nói..

- " Phải đi xét nghiệm một chút. Chúng tôi đang gấp.."

- " Được.. được rồi mong cậu giúp đỡ.."

Tô Hạo Bình sợ làm chậm trễ kéo Tần Vũ nhường đường cho họ..

Vị bác sĩ hai tay đẩy vào túi sải bước tiến về thang máy. Cô y tá cũng nhanh chân đi theo..

Tần Vũ nhìn lướt qua nhưng lại quá lo lắng người trong phòng nên không có chút ý sự run rẩy của cô y tá..

Lúc này Đường Lâm hùn hạp chạy phớt qua hai người bác sĩ và y tá. Chỉ thấy khóe mắt anh ta hiện lên ý cười..

Hai người rất nhanh đi vào thang máy.

6..5..4..3..2..1..G

Loảng choảng..

Vừa vào thang máy người bác sĩ vẫn giữ lấy bộ dáng ung dung.. Không đối thoại gì đến cô y tá bên cạnh. Nhưng số đồ vừa hiện lên tầng hầm. Anh ta nắm lấy tay cô gái đang run rẩy kéo về phía mình.

Bộ đồ dùng y tế rơi xuống tạo ra âm thanh chói tai. Cánh cửa vừa mở, cô gái đã bị anh ta nhanh chóng nhét vào xe..

Chiếc xe nhanh chóng rời đi nơi hỗn tạp này. Một đường mắt hút..

Đường Lâm hốt hải chạy đến nắm lấy tay Tần Vũ..

- " Kha Ngọc.. Kha Ngọc đâu..?"

Tô Hạo Bình và Tần Vũ đưa mắt nhìn nhau..

Tần Vũ cũng không có gì lo lắng chỉ bình thản nói..

- " Cô ấy đi làm hồ sơ gì đó.."

Đường Lâm bắt đầu mờ mịt rõ ràng bà đi từ hướng đó mà chẳng lẽ con bé đi cầu thang bộ.. Nghĩ thế bà ta chạy đi, hành động của Đường Lâm khiến Tô Hạo Bình và Tần Vũ khó hiểu chỉ là bây giờ tâm tư của họ đang đặt vào Kha Nhi nên không có thời gian quan tâm..

Một lúc sau cửa phòng lại mở ra lần nữa, lần này là một y tá đi ra..

Tần Vũ vội vã tiến đến..

- " Tình hình sao rồi...?"

Tình hình như thế nào mà anh ta cứ thấy hết người này đến người khác cứ ra ra vào vào làm anh ta nóng ruột không thôi..

Cô y tá bình thản trả lời..

- " Xong rồi. Chờ một chút chúng tôi đưa vào phòng hồi sức.."

Chân mải Tần Vũ nhui lại một đường. Rõ ràng lúc vừa rồi người bác sĩ kia lại nói phải xét nghiệm gì nữa mà.. Anh ta có chút mù mịt..

Còn Tô Hạo Bình thì không nghi ngờ nhiều, ông ta chỉ cảm thấy nhẹ nhõm..

Mà cô y tá kia cũng rất nhanh đã đi mất..

Tô Hạo Bình và Tần Vũ ngồi bên ngoài chờ đợi..

Sa Từ cởi bỏ bộ quần áo y tá ném vào thùng rác.

Bấm nút đường hoàng đi ra cổng lớn..

Vừa ra đến nơi chiếc xe bóng loáng ngừng ngay trước mặt..

Sa Từ híp mắt cười rạng rỡ với Tường An nhanh chóng ngồi vào xe..

Chiếc xe khởi động hòa vào dòng xe phía trước..

Đường Lâm theo như lời của Tần Vũ đi xuống phòng làm hồ sơ.Nhưng chẳng thấy bóng dáng Kha Ngọc đâu..Bà cầm điện thoại gọi liên tục nhưng lại không liên lạc được.

Sắc mặt Đường Lâm tái xanh bà hồn hển quay về..

Tần Vũ và Tô Hạo Bình thấy Đường Lâm chạy tới, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tô Hạo Bình nghi ngờ hỏi..

-" Bà sao vậy..?"

Đường Lâm kéo tay ông ta..

-" Kha Ngọc..Kha Ngọc đâu rồi.Tôi không tìm thấy con bé.Mà điện thoại gọi cũng không được..."

Tô Hạo Bình xua tay ý bảo bà ta bình tĩnh.

-" Chắc nó đi đâu đấy.Có gì mà lo..."

Đường Lâm quýnh quýnh nhưng sợ làm quá ông ta lại nghi ngờ..Bất ngờ lúc này một vị bác sĩ có vẻ hơi lớn tuổi, thân người có chút mập mạp hối hả đi đến..

-" Xin lỗi..xin lỗi tôi đến trễ.Đây có phải là Chủ Tịch Tô không.Cô Kha Ngọc có nhờ tôi giúp ông chuyện này.Ngặt nỗi tôi bị kẹt xe.Bây giờ tôi sẽ vào phẫu thuật cho con gái ông..."

Ông ta có chút hấp tấp muốn đi vào phòng.

Tần Vũ và Tô Hạo Bình mắt tròn mắt vẹt nhìn nhau..

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra?Bọn họ cần một câu trả lời..

-" Khoan đã.Ông mới là bác sĩ của ca phẫu thuật này sao..?"

Tần Vũ kéo tay ông ta lại gặng hỏi..

Vị bác sĩ liền gạt đầu nói..

-" Đúng vậy có gì không đúng sao..?"

Ông ta khó hiểu hỏi lại.Rõ ràng ông ta có đeo bảng tên và chức vụ mà sao bọn họ giống như không tin tưởng..

Rầm..

-" Này..này cậu làm gì vậy..?"

Chưa kịp hiểu ra sự việc Tần Vũ đã xông cửa đi vào.Đúng là trên băng ca có người nằm đó.Nhưng không phải là Kha Nhi mà là một người khác..

Vị bác sĩ liền nhận ra cô gái nằm trên đó.

Ông ta bước đến lay người cô ta..

-" Này..A Mỹ sao cô nằm đây..A Mỹ..."

Cô gái hôn mê rất sâu không hề tỉnh lại..

Cả thân người Tô Hạo Bình chao đảo..Tần Vũ sắc mặt xanh mét trong đầu lại nhớ đến ánh mắt sắc bén đầy ám ảnh của người đàn ông kia..

- " Chuyện gì? Kha Nhi đâu..?"

Tô Hạo Bình hét lên níu lấy tay Tần Vũ.

Đường Lâm cúi đầu bà không biết được đây có phải là việc tốt của Kha Ngọc làm hay Không.

Vậy bây giờ Kha ngọc đang ở nơi nào?

Tần Vũ run rẩy thân mình.Đỡ lấy tay Tô Hạo Bình.

- " Ba..Bảo cảnh sát thôi.Con nghĩ Kha Nhi đã bị bắt cóc rồi..."

Tô Hạo Bình chao đảo dựa vào vách tường lạnh tanh.

Chuyện gì đang xảy ra với gia đình ông đây.!

Vote tích cực..tích cực nào.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Chân Trời Hạnh Phúc

Chiếc xe màu đen phóng nhanh trên phố, hòa vào dòng ô tô chạy về hướng ngoại ô..

Chưa đầy nửa tiếng đã chạy thẳng ra biển..

Chiếc xe ngừng lại, ánh bình minh vẫn còn bao phủ mặt biển tạo ra một màu ửng vàng lấp lánh..

Lăng Siêu từ lúc lên xe anh đã ném chiếc khăn y tế xuống đường lộ ra khuôn mặt sắc nét nam tính đẹp hơn tạc tượng.Trên người vẫn là chiếc áo Blouse trắng đầy thanh tao.

Ánh mắt sâu hút quay đầu nhìn ngắm cô gái đang cúi đầu ngồi bên cạnh..

Ông trời quả là quá ưu ái cho cô gái của anh.Mặc trên người quần áo y tá.Mái tóc đen búi gọn sau ót, vài cọng tóc mây rơi nhẹ xuống khuôn mặt non nớt xinh đẹp đến động lòng người..

Khuôn mặt sạch sẽ không hề trang điểm, trong veo như phê lê, hàng mi dài chớp chớp che đi đôi mắt đang không ngừng lo lắng và hồi hộp..

Từ lúc lên xe cô liền ngồi chỉ đúng một tư thế.Đầu cúi xuống nhìn mũi giày cũng chẳng biết mũi cô là gì.

Bàn tay nắm chiếc khẩu trang y tế cùng cái nón đội trên đầu..Nhào nhip chúng chẳng còn ra hình dáng..

Đây là thái độ biết ăn năng hối lỗi à..

Lăng Siêu thong thả cởi bỏ chiếc áo Blouse ném ra sau ghế.Trên người anh lúc này mặc chiếc quần bò màu đen cùng áo sơ mi màu trắng nhu cương đối lập, tuấn đạt vô cùng..

Anh xoay người qua, bàn tay nhip nhip lên bánh lái, híp mắt nhìn Kha Nhi.

- " Thế nào.Thái độ như vậy là sao?"

Lăng Siêu hờ hững lên tiếng..Nói với lòng, không được mềm lòng, đang tay mà ôm lấy cô gái này.Phải cứng rắn dạy dỗ cho cô một trận mới được..

Kha Nhi cắn cắn môi, nước mắt không hiểu vì sao lại ứa ra rồi rơi lã chả nóng hổi xuống tay..

Cô ngẩng mặt nhìn anh vừa vui vừa mừng lại lo lắng xen lẫn hồi hộp, sợ anh sẽ không tha lỗi cho cô..

Bàn tay Lăng Siêu đặt ngay đùi nắm chặt dùng biết bao là sức lực mới ngăn lại xúc động muốn ôm cô vào lòng..

Mẹ nó! Nhất quyết không được mềm lòng..

Anh nóng nảy, đầu nổi đầy gân xanh vì cố dùng sức áp chế lòng mình. Lạnh lùng hỏi..

"Em khóc cái gì. Tôi nợ nần gì em. Hay Tôi bỏ rơi em..."

Chết tiệt! Anh cũng biết đau lòng, biết giận chứ.

Từng câu nói lạnh lùng có phần hằn học của anh làm cho Kha Nhi càng thêm tủi thân. Cô nức nở dùng tay quạt lấy nước mắt ghen ngào nhìn anh..

" Xin lỗi..Em xin lỗi...hức hức..."

Trái tim Lãng Siêu thất lại. Cmn! anh thật vô dụng mà..

Cứng rắn mạnh mẽ làm cái quái gì. Mấy ngày nay nhớ cô đến mức trái tim chỉ muốn vỡ ra. Cả thở cũng khó khăn..

Trên thế gian này chắc không ai như cô. Khiến anh muốn nổi giận cũng không được. Bị cô làm cho đau lòng, vết thương chồng chất lại không nỡ thấy cô khóc..

Quả nhiên cô sinh ra là khắc tinh của anh mà.. Anh thua một cách thảm hại, mặt mũi gì đó điều bị ném đi mất..

Lãng Siêu thờ dài, vẫn không tiến tới ôm cô, bàn tay dày rộng đưa qua lau nước mắt cho cô, có chút đau lòng nói..

" Em xin lỗi vì đã vứt bỏ tôi. Hay xin lỗi vì đã làm tôi thất vọng."

Anh cố ý muốn cô gãy vỡ lương tâm của cô. Muốn cô hiểu nỗi khổ không khổ là như thế nào. Kha Nhi lắc đầu nước mắt dần dựa ôm lấy cánh tay anh..

" Không có..Em không có bỏ rơi anh..Em chỉ muốn về xem bệnh tình ba em thế nào..Rồi sẽ quay lại tìm anh..hức....Nhưng..."

Nhưng không ngờ có sự lại như vậy..

Cố gắng lắm Kha nhi mới nói được một lời giải thích. Tuy không mạch lạc nhưng Lãng Siêu cũng hiểu ra một phần. Dĩ nhiên anh tin những gì cô nói, cô đơn thuần như thế trong sáng như vậy. Lòng những ra như nước, kích động không thôi, nhưng Lãng Siêu vẫn cố giữ thái độ bình tĩnh..

" Vậy bây giờ thì sao. Em có cam tâm muốn ở bên cạnh Anh không. Kha Nhi?"

Anh vô cùng nghiêm túc, lần đầu hỏi ý kiến của cô về việc đi hay ở lại. Nếu cô nói muốn rời đi. Vậy anh có đồng ý hay không.?

Kha Nhi nhìn anh, đôi mắt anh lúc này bị nước biển nhuộm màu có chút xanh biếc khiến người khác muốn trầm luân trọn đời..

Kha Nhi không cần suy nghĩ gì nữa, trở về lần này cô đã biết rõ mình muốn gì cần gì.

Mà người đàn ông này là điều cô cần nhất, không thể ngu ngốc mà để vụt mất anh...

Kha Nhi quên hết ngại ngùng nhào vào lòng anh. Hai tay ôm lấy cổ anh, vùi cả khuôn mặt xinh đẹp vào cổ anh ghen ngào..

" Em cam tâm. cam tâm ở bên cạnh anh..

Hức..Em sẽ không rời xa anh..Sẽ không bao giờ rời xa anh nữa.."

Nước mắt nóng hổi chạy dài trên cổ Lãng Siêu. Anh đưa tay ôm lấy thân thể mềm mại của cô vào lòng, hôn lên gáy tai nhỏ xinh của cô..Môi nhếch lên nụ cười hạnh phúc. Anh hơi đẩy nhẹ cô ra lau lấy nước mắt cho Kha Nhi..Bé cô đặt lên đùi mình..

Bàn tay anh không kiên dè đặt tay lên ngực trái của Kha Nhi..Dịu dàng nhìn sâu vào đôi mắt trong veo của cô..

" Nơi đây của em thì sao..? Có dành cho anh không?"

Anh vốn tham lam nếu được một anh muốn mười càng nhiều càng tốt. Huống hồ gì cô gái của anh vốn ngại ngùng, nhân cơ hội này anh phải bắt ép cô nói ra tất cả bù đắp cho sự nhớ nhung của anh mấy ngày qua..

Kha Nhi cảm thấy mình như nằm mơ lại được anh ôm vào lòng, dịu giọng ân cần..

Nước mắt không kiềm được lại rơi, hít mũi ừng ực nhìn anh..

" Từ năm mười bảy tuổi đến tận bây giờ em chỉ biết vì anh mà cảm thấy vui vì anh mà biết nhớ vì anh mà biết rung động. Hức! Tất cả chỉ có anh thôi.."

Khi chuẩn bị bước qua lứa tuổi mười tám đẹp nhất. Lãng Siêu từ đâu xuất hiện. Bá đạo bắt ép cô ra khỏi thế giới của chính mình. Cho cô cuộc sống vui vẻ nhất mà bao năm qua cô nào có được..

- "Đủ rồi, đủ rồi Bảo bối. Anh hiểu rồi."

Lăng Siêu xúc động lắm bầm vai chữ ôm lấy khuôn mặt cô nâng lên rất nhanh chiếm lấy môi cô..

Anh hiểu hết rồi, bảo bối của anh vốn trong sáng cô chậm chạp trong tình yêu. Nhưng tình cảm của cô là đơn thuần là tuyệt vời nhất mà anh lại may mắn có được..

Nụ hôn nóng bỏng bao ngày nhưng nhớ còn có xúc động khi cả hai hiểu được lòng nhau. Chỉ hận không thể hòa làm một thể..

Chiếc lưỡi ẩm ướt mạnh mẽ của Lăng Siêu oanh tạc trong cái miệng nhỏ nhắn của Kha Nhi.. Hút hết những ngọt ngào, hương vị mà bao ngày qua anh đã nuốt nhốt đến mất ăn mất ngủ. Kha Nhi ngoan ngoãn khép hàng mi dài ngẩng mặt cho anh tận tình hôn lấy..

Chỉ khi bàn tay anh đưa vào trong mân mê da thịt mịn màng mới làm Kha Nhi sợ hãi. Cô níu tay anh ừ ừ nói trong môi dính lấy môi..

- "Ừm...Siêu...Con..Con chúng ta.."

Lăng Siêu hôn vai cái lên cái miệng hé mở rất không cam lòng rời khỏi môi cô. Hai gò má Kha Nhi ửng hồng kéo tay anh đặt lên bụng mình..

- "Em..em có thai rồi..hơn một tháng.."

Lăng Siêu nhìn theo bàn tay cô đang nắm lấy tay anh đặt vào vùng bụng bằng phẳng.

Nơi đó có trái tim của con họ đang đập..

Anh dịu dàng hôn lên trán cô lại nói..

- "Ừ..Anh biết rồi. Anh rất vui bảo bối à..?"

Kha Nhi bị anh mở lên khoe môi có chút ngứa ngứa, đôi môi cô hé miệng cười..

Cô nhìn ra được anh rất xúc động và hạnh phúc..

Kha Nhi lại nghĩ gì đó né lấy nụ hôn của anh, bàn tay nhỏ che miệng anh lại.

- "Cô gái..Cô gái đi cùng với anh đêm tiệc đó là ai...?"

Lăng Siêu nhún mày trả lời rất nhanh..

- "Một đứa nhóc vất vả chưa sạch. Không liên quan đến anh"

Hả...rõ ràng cô gái đó rất nóng bỏng còn rất xinh đẹp, chắc chắn tuổi còn lớn hơn cô.

Anh trả lời kiểu gì đó..lại thấy anh có vẻ chẳng quan tâm. Kha Nhi cũng không biết hỏi gì..Bỗng Kha Nhi thấy lòng bàn tay ẩm ướt..

Cô muốn rút tay lại bị Lăng Siêu nắm lấy đặt ngay môi anh tà tự hôn hít..

- "Kha Nhi ! Nghi ngờ chồng là hành động không tốt.."

Kha Nhi mỉm cười không có quan tâm đến câu nói của anh. Cô vui mặt vào ngực anh ngoan ngoãn như mèo con cần chủ yêu thương..

Ngọt ngào nhẹ giọng nói..

- "Em tin mà. Chỉ tin mình anh..."

Lăng Siêu cũng cười, cô ngọt ngào, dịu dàng như vậy làm sao anh không thương cho được..hôn lên tóc cô hít lấy hương thơm ngát từ cô, thỏ thẻ vô tai cô..

- "Anh yêu em.Kha Nhi.."

Từ trong lòng anh Kha Nhi chân động chui ra. Ưa nước mắt hạnh phúc nhìn anh. Lăng Siêu cười khẽ cúi đầu hôn lên môi cô.

Nói cho cô biết anh yêu cô nhiều như thế nào..

Giữa bầu trời trong xanh cao vời vợi, biển rộng bao la ngút ngàn, đôi trai gái ôm nhau trao nụ hôn mặc kệ ngoài kia là bão tố. Họ mãi chẳng thể nào chia lìa..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Chăm sóc ngọt ngào

Hôn nhau, ôm nhau đến khi trời xế chiều.

Dạ dày của Kha Nhi réo rất phản đối.Lăng Siêu mới đưa cô trở về nhà..

Kha Nhi cởi chiếc áo y tá trên người chỉ mặc bộ đồ lúc sáng..Cô chút thùng thình càng tôn lên vẻ thanh mảnh của cô..

Chiếc xe lăn bánh từ từ tiến vào ngôi biệt thự.Ngôi biệt thự này rất kính công cao tường, không thoải mái như ngôi biệt thự sự theo kiến trúc mở ở Pháp.

Có điều nó vô cùng sang trọng và rộng lớn.Vào trong rồi Kha Nhi mới thấy tất cả thiết kế đều làm bằng gỗ nâu và kính.

Lăng Siêu bước xuống xe, mở cửa không phải đợi Kha Nhi ra mà ôm cô xuống xe, hôn mạnh lên gò má trắng mịn, anh cười khẽ..

- "Nhìn gì mà ngơ ngác thế hả..?"

- "Siêu.Sao anh nhiều nhà thế?"

Có quá phun phí không, đến một nơi lại mua một căn...

Lăng Siêu dường như không quan tâm đến chút tài sản này..Anh nắm chặt tay Kha Nhi dắt tay cô vào trong,rồi mới quay đầu thâm tình nhìn cô..

- "Tất cả anh điều để dành cho con chúng ta.."

Anh mỉm cười với cô, nụ cười hạnh phúc của người sắp làm cha.Nụ cười thể hiện sự yêu thương rõ ràng.

Kha Nhi hạnh phúc ngọt ngào, ngón tay xinh xắn cụp vào cào cào lấy lòng bàn tay anh..

Ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên, nũng nịu trên anh..

- "Thế còn phần của em đâu..?"

Lăng Siêu xoay người dừng bước chân, đứng trước mặt cô..Anh nhìn cô sâu sắc kéo cơ thể mềm mại vào lòng, trầm ảm nói..

- " Là anh "

Hai má Kha Nhi ửng hồng, hé miệng cười ra tiếng..Nụ cười của cô đủ khả năng để hút hồn bất cứ người đàn ông nào.Lăng Siêu cũng không ngoại lệ..

Anh rên lên một tiếng liền bắt lấy môi cô mút lấy..Bàn tay mạnh mẽ ôm lấy hông cô kéo áp sát lại thân hình mạnh mẽ của mình.Hai cơ thể dính chặt lại với nhau.Kha Nhi than nhẹ bị anh hôn đến đầu óc cũng mụ mị.Quên mất rằng đây là ngay giữa cửa ra vào.Rất dễ có người bất gặp..

- "Nụ hôn trùng phùng à.Em cứ nghĩ từ sáng giờ hôn đủ rồi chứ.."

Kha Nhi hốt hoảng khi nghe có tiếng người còn gái vang lên.Cô ảo não đẩy đẩy vai anh ra.

Lăng Siêu buồn bực mút mạnh lên môi cô mấy cái mới chịu thả môi cô. Dừng dung xoay người nắm chặt tay cô..Chẳng đối hoài cô gái đang đứng ngay cửa.Dắt Kha Nhi vào trong nhà..

Sa Từ bị xem là không khí cau mày bất mãn, xoay người đi theo..

Vừa vào trong, Kha Nhi bắt gặp Tường An đứng sẵn ngay phòng khách..Kha Nhi nhớ đến chuyện nhắn tin của bọn họ.Cô cứ như vậy mà đem lời tỏ tình kể cho Tường An nghe.

Giờ nhìn nhau thật là xấu hổ, tuy vậy Kha Nhi vẫn gật đầu với anh ta.Lúc này Lăng Siêu ôm Kha Nhi ngồi xuống..Anh vẫn như lúc trước,cánh tay như gọng kim giam cô sát vào người anh..

Sa Từ ngồi đối diện hai người họ tận trong đáy mắt là sự đau lòng được giấu kín.

Nhưng ngoài mặt vẫn là sự kiêu hãnh không để yếu thế , ngắm nhìn Kha Nhi đến khi mắt muốn rớt ra.

Lăng Siêu cũng mặc cô ta, anh nhưn mùi với Tường An..

- "Bảo Thím Hà nấu cơm đi."

- "Xong hết rồi anh. Chờ hâm nóng lại là được.."

Lăng Siêu gật đầu, cúi đầu dịu dàng nhìn người trong lòng.. Rồi đứng dậy ôm Kha Nhi vào phòng ăn..

Sa Từ đá chân bàn..

- "Bộ trong mắt anh ta chỉ có cô gái đó thôi à. "

Tường An nhếch môi, thì đúng là vậy mà.

Xoay lưng đi vào theo..

Cả ngày nay không được ăn uống đàng hoàng, Kha Nhi dĩ nhiên rất đói. Từ ngày có thai sức ăn của cô cũng nhiều hơn bình thường.. Nhưng so với người khác thì vẫn còn ít..

Nhìn trên bàn thức ăn, toàn bộ là thức ăn tẩm bổ dành cho người mang thai.

Lăng Siêu múc chén cháo hầm bào ngư còn có táo đỏ đưa đến cho Kha Nhi.

Kha Nhi mỉm cười nhìn anh, Lăng Siêu lại xoay bàn múc thêm một chén canh để sẵn cho nguội..

Cầm lấy cái muỗng đưa vào tay Kha Nhi.

- "Ăn xem có hợp khẩu vị của em không."

Kha Nhi mấy ngày nay ăn uống đa số qua loa rồi chui vào chăn ngủ. Nên giờ nhìn liền thấy thèm ăn rồi.. Cầm lấy muỗng ăn từng chút, gạo thơm phức, bào ngư hòa quyện không thể chê vào đâu.

Lăng Siêu yêu thương vén lấy mấy sợi tóc vướng trên má cô ra sau.. Ánh mắt luôn tập trung tận tình chăm sóc.. Cũng chỉ ăn qua loa phần lớn là ngồi hầu hạ bảo bối của mình.

Đây là ước muốn mấy ngày nay của anh. Khi nghe tin cô mang thai. Anh đã kích động vô cùng, không vì chuyện lớn anh đã qua Tô Gia đem cô về tận tình chăm sóc.. Chỉ mấy ngày thôi mà bảo bối của anh hốc hác thấy rõ.

- "Ngon không?"

Anh lau khóe môi dính cháo của cô..

Kha Nhi theo thói quen cái lưỡi hồng đưa ra liếm nhẹ khóe môi làm mất Lăng Siêu tối sầm..

Kha Nhi vô tư gật đầu..

- "Rất ngon "

Lăng Siêu cười khỏ đẩy chén canh đến, nhẫn nại nói..

- "Ngon thì ăn nhiều vào.."

Sa Từ ngồi đối diện thật chịu hết nổi, cô ta đứng dậy đặt đũa lên chén..

- "Em no rồi.."

Lăng Siêu cũng không rảnh quan tâm thấy Kha Nhi nhìn theo Sa Từ.. Anh gõ nhẹ lên mũi cô..

- "Đừng quan tâm. Ăn nhanh kéo nguội.."

Kha Nhi ngoan ngoãn vùi đầu vào tiếp tục ăn tiếp.

Tường An lượn đến một tầm cỡ không ai sánh bằng.. Anh ta lẳng lặng lo chén cơm của mình.

Bắt ngờ điện thoại Tường An reo lên..

Anh ta bấm nút nghe, nói gì đó vài câu rồi tắt đi..

Ánh mắt nhìn lướt qua Lăng Siêu.. Bàn tay Lăng Siêu gót nước cam cho Kha Nhi. Anh vẫn xem như không thấy. Tường An lại hiểu ý cúi đầu húp canh cũng không lên tiếng..

- "Siêu.Em no rồi."

Kha Nhi ăn đến bụng căng lên.Nhỏ giọng thương lượng với anh.

Lăng Siêu lấy khăn lau miệng cho cô, bàn tay to xoa lấy bụng nhỏ của Kha Nhi.Hỏi Khom người, mí mắt nhìn xuống thân nhiên hỏi..

- "Cục cưng à.Con có no chưa..?"

Hai má Kha Nhi ửng hồng, không khỏi buồn cười với hành động trẻ con có chút không hợp với sự mạnh mẽ lạnh lùng của anh.

Nhưng Lăng Siêu dường như không quan tâm đến ai nghĩ gì.Sau khi chắc chắn Kha Nhi không thể ăn nữa.Anh nắm tay Kha Nhi dắt lên phòng vừa đi vừa nói..

- "Em bây giờ ăn cho hai người.Không được kén ăn nữa biết không..?"

Kha Nhi xoa lấy bụng mình..

- "Nhưng em rất no.."

Anh nhéo má cô đầy cưng chiều..

- "Được rồi.Em bây giờ là lớn nhất.Em nghỉ một rồi chút tắm rửa.Trước khi ngủ phải ăn thêm.Không được cãi.Anh có chút việc, em cứ nghỉ ngơi trước đi.."

Kha Nhi được anh đưa vào căn phòng rất nam tính, thoang thoảng mùi hương quen thuộc cô biết đây là phòng của anh..

Vote

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tình địch cảnh cáo

Kha Nhi mở tủ ra xem, quần áo nam nữ điều có đủ.Quần áo này rất quen thuộc, là đồ trong tủ quần áo của cô ở Pháp.Hai mắt Kha Nhi bắt đầu đỏ hoe..

Anh luôn lo lắng, tỉ mỉ chăm sóc thương yêu cho cô từng chút một.Ở bên cạnh anh cô mới cảm giác mình được sống..

Kha Nhi hít hít mũi bất ngờ hai cánh tay ôm cô từ phía sau..Bờ ngực vững trãi áp sát lấy cô..

Đầu anh vùi vào cổ hôn lên..

- "Lúc về nước anh soạn sẵn quần áo cho cả em.Vì anh biết chắc chắn sẽ có phút giây này.."

Hạnh phúc xen lẫn đau lòng..

Kha Nhi xoay người ôm trằm lấy anh nức nở..

- "Em thật tệ.Thật tệ mà..Hức hức..."

Anh nâng mặt Kha Nhi lên hôn lên nước mắt cô..

- "Ừ.Em rất tệ.Nhưng anh lại yêu em không lối thoát thì làm sao đây..?"

Kha Nhi nhón chân hôn lên môi anh.Sâu sắc nhìn vào mắt anh.Ôm lấy mặt anh thâm tình nói..

- "Em sẽ dùng cả đời này để bù đắp cho anh.Có được không..?"

Lăng Siêu cười khẽ hôn lên chóp mũi thon cao của cô, nhắm mắt lại kéo cô vào lòng.Đầu đặt lên vai cô khẽ nói..

- "Được "

Ôm nhau một lúc Kha Nhi lấy đồ đi tắm.Còn Lăng Siêu vào phòng làm việc..

Kha Nhi thích thú ngâm mình trong nước nóng.Mấy ngày liền cô không có cảm giác thoải mái hay thả lỏng cơ thể được như bây giờ..

Cầm lấy chai sữa tắm mà cô chuyên sử dụng ở Pháp.Thế mà Lăng Siêu cũng chuẩn bị sẵn.Còn có đồ dưỡng da của cô nữa..

Kha Nhi lòng ngọt ngào hạnh phúc không thốt nên lời..

Tắm rửa sạch sẽ Kha Nhi đang muốn sấy tóc cửa phòng bất ngờ có người gõ..

Kha Nhi có chút lấy làm lạ chắc chắn không phải là Lăng Siêu..

Cô khoác thêm áo choàng ra mở cửa..

Sa Từ chăm chú nhìn Kha Nhi..Ánh mắt có chút không thiện cảm nhưng lại không có ác niệm gì..

-"Tôi có thể nói chuyện với cô được không?"

Kha Nhi cũng hơi bất ngờ nhưng vẫn nhường đường cho Sa Từ bước vào.

Sa Từ cũng không kiên dè ngồi lên ghế sofa, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái đang đi đến ngồi đối diện.

-"Chị tìm Tôi có chuyện gì sao.À lúc sáng cảm ơn Chị đã giúp Tôi nha "

Ngay cả giọng nói cũng ngọt ngào như vậy!

Sa Từ tự nhiên cảm thấy bức bối chính mình.Cô rất muốn ghét cô gái này vì đứng cạnh Kha Nhi khiến cô ta cảm thấy mình trở nên thô kệch còn có tầm thường..

Mẹ nó! Cảm giác chưa đánh đã thua thâm thật tức chết mà..Sa Từ lạnh lùng nói.

-"Tôi không giúp cô.Tôi chỉ giúp Lăng Siêu "

Ngắm cận cảnh dung nhan của Kha Nhi, Sa Từ tuy không muốn thừa nhận cũng khó, thật sự quá đẹp, đẹp đến mức khiến cho người ta không còn sức mà ganh tị. Rủi mất xuống che giấu đôi mắt mất tự tin của chính mình..

Kha Nhi bị Sa Từ nói thẳng thừng như thế, có chút không thích ứng được..

Sa Từ chớp chớp mắt lại nói..

-"Lúc ở Pháp tôi và ông tôi tình cờ đến, bắt gặp Lăng Siêu trông tình cảnh thảm hại..Bàn tay vết thương chồng chất.Quần áo nhàu nhĩ cả râu cũng không cạo..Tôi biết anh ấy từ lúc nhỏ, chưa bao giờ Tôi gặp anh ấy trong hoàn cảnh như vậy.."

Kha Nhi cảm thấy tim mình co rút lại vẫn không lên tiếng, im lặng lắng nghe.

Sa Từ nhìn Kha Nhi cười khẽ, nụ cười mang mùi phẫn chua chất..

-"Tôi cố gắng đeo bám theo Tường An để hỏi lý do.Kết quả Tôi cũng biết được.Thì ra là anh ta vì bị phụ nữ bỏ rơi.Lúc đó cô biết Tôi cảm thấy sượng đến mức nào không..

Mẹ nó! bao năm qua Tôi đau lòng quá nhiều.Giờ thì anh ta cũng phải trả giá..."

-"Quy luật cuộc sống này là cái quái gì Tôi không hiểu.Từ năm tám tuổi, Tôi đã giao cả tâm tư mình cho anh ấy.Thế mà anh ta chẳng thẹn đối hoài..Bây giờ Cmm báo ứng mà.."

Sa Từ sinh ra và lớn lên tại Nhật Bản, sống trong ban hội cùng Ông của cô.Mà mọi người thương gọi Bố Già.Nên lời ăn tiếng nói của cô ta có chút thô kệch không có thực nữ cho lắm.

Kha Nhi vẫn không nói gì, từ đầu Kha Nhi cũng đón được cô gái này không thiện cảm với cô thì ra là vì Lăng Siêu..

Giọng Sa Từ vẫn vang lên đều đều..

-"Cho nên khi nghe bọn họ về nước Tôi quyết đi cùng.Tôi muốn xem cô là ai mà có thể làm cho Lăng Siêu điều đứng như vậy..."

Cô ta im lặng một chút lại nói..

-"Mẹ nó đêm ở buổi tiệc thấy cô khóc, tôi về anh ta tổng cổ tôi ra khỏi nhà.Khốn nạn thật mà..

Không ngờ cái cảm giác nhìn thấy anh ấy yêu thương cô, chăm sóc cô từng chút một.Nó chẳng dễ chịu chút nào.Nhưng tôi lại muốn thấy vì chỉ có như vậy Tôi mới có thể cắt đứt mối tình đơn phương mười mấy năm qua.."

Kha Nhi không hề ghét cô gái này chút nào, cảm thấy cô ta vô cùng chính trực.Cô thật sự đồng cảm với Sa Từ..

Sa Từ đứng dậy cau mày nhìn Kha Nhi.

"Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.Tôi không cần cô đồng cảm.Lời này tôi chỉ nói một lần.Cô may mắn có được Lăng Siêu.Nhưng nếu cô còn làm anh ấy đau lòng một lần nào nữa.Tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu.."

Kha Nhi một chút cũng không cảm thấy sợ cô ta.Kha Nhi cười nhẹ..

"Chúng ta có thể làm bạn không?"

Sa Từ cảm thấy mình đang vung tay đâm vào đám bông hay sao á.Khí thế cô ta như vậy mà Kha Nhi làm như không thấy...

Sa Từ hung hăng tức giận lườm lấy Kha Nhi.

"Ai muốn làm bạn với cô chứ.Nhớ những lời tôi nói đây.."

Sa Từ buồn bực nói rồi xoay người rời đi

...Như là đang chạy trốn không bằng.

Kha Nhi nhìn cánh cửa đóng sầm .Lại nhớ những lời Sa Từ vừa nói, ánh mắt to tròn miên man thể hiện rõ sự đau lòng, day dứt..

P/ s Cảnh báo chap sau! Chuẩn bị tâm lí.

Nhắc nhẹ: vote _đọc_ rảnh cm.□□□□

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Tôi vô tội

Trong phòng làm việc Lăng Siêu dựa lưng thong thả ngồi trên sofa.Bộ dáng mười phần thoải mái nhìn kĩ còn thấy khỏe mắt anh ần chứa hạnh phúc..

Tường An mở máy tính, thao tác nhanh gọn Chưa đầy năm phút, trên màn hình đã hiện lên một khuôn mặt người đàn ông, bộ dáng tùy ý sắc mặt chính trực, tuổi tầm khoảng ba mươi mấy..Anh ta vừa nhìn thấy Lăng Siêu, đôi chân mài đen cau lại, ngón trỏ gõ gõ vào màn hình.

"Này Lăng Siêu cậu có ý đồ đúng không.Mẹ nó cậu đang muốn dắt mũi tôi à..?"

Anh ta là trưởng phòng hình sự tên Lâm Diện là anh họ của Lâm Duẫn.Lâm gia và Lăng Siêu tính ra có quen biết nhưng người Lăng Siêu kết giao thì chỉ có Lâm Diện mà thôi.Từ hồi anh ta điều tra một vụ án tại Nhật Bản được Lâm Siêu giúp đỡ nên mối quan hệ được kéo dài đến bây giờ..

Mặc kệ sự hằn học của anh ta, Lăng Siêu ung dung uống một hớp rượu đỏ Tường An đưa đến.Nhưén mày hỏi lại..

"Anh nói gì Tôi không hiểu?"

Ôn nhu vô cùng thành thật..

Lâm Diện cười ha ha vài tiếng khinh thường một màn giả ngọc của Lăng Siêu, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi..

"Mẹ nó.Cậu tưởng ông đây ngu à.Tại sao đồng bọn của đám A Lục bị bắt trong nhà kho của bệnh viện.Không phải bên phía cậu làm à..Còn nữa Tô Hạo Bình báo án nói hai vị tiểu thư của Tô Gia điều bị mất tích tại bệnh viện đó luôn cùng giờ với tên A Hắc xảy ra chuyện sao lại có sự trùng hợp như vậy."

Lăng Siêu chẳng màn anh ta lập luận.Anh cười như không cười đợi anh ta nói xong rồi mới nói..

"Lâm Diện rốt cuộc anh đang nổi cáu chuyện gì.Không cần ra trận đã bắt được đồng bọn của A Lục..Thế không phải hay à? Khi nào lên chức nhớ mời Tôi ly rượu.."

Cmm!

Lâm Duẩn thật muốn học máu chửi tục một tiếng..

Anh ta đưa mắt đến màn hình rỗng to..

"Cậu tưởng Tôi ham lập công à. Tôi là đang lo cho cậu đó. Tôi hỏi lại hai đứa con gái Tô gia có liên quan gì đến cậu không?"

Lúc anh ta đang đi trên đường nhận được tin nhắn từ một số lạ. Báo A Hắc là đàn em của A Lục đang bị giam trong nhà kho của bệnh viện. Đúng là đến nơi không phải là tin vịt. Tên A Hắc bị bắt tình nhân sự, đưa về đồn mới tỉnh lại.

Lúc này anh ta cũng không nghĩ ngờ gì đến Lăng Siêu. Chỉ là khi nhận cuộc gọi của Trưởng Trí đang là gián điệp bên cạnh Quách Long, cậu ta báo hai ngày nữa Quách Long sẽ nhận một chuyến hàng (Phụ nữ). Mà Trưởng Trí là ai là người của Lăng Siêu. Xâu kết lại sự việc anh ta tin chắc có uẩn khúc còn liên quan đến Lăng Siêu..

Nhìn mặt Lâm Diện đen xì hậm hực, Lăng Siêu lại không hề nao núng, anh đan hai tay lại với nhau. Gật đầu nhưng lại đưa tay ý bảo Lâm Diện khoan nói nóng để anh nói hết..

Đầu Lâm Diện chỉ chưa bốc khói nữa thôi. Cố gắng ngậm miệng lại nghe Lăng Siêu nói.

" Tôi phải đính chính một chút. Thứ nhất anh tại sao phải làm rõ chuyện bắt được A Hắc. Không sớm thì muộn gây nghiệp thì cũng phải trả. Chẳng lẽ anh muốn tro mắt nhìn hấn ta ung dung gây tội sao.? "

Cũng đúng.. Xem như Lăng Siêu nói đúng anh ta làm gì phải lần nhân chuyện của bọn A Hắc bị bắt.

Lăng Siêu lại nói tiếp..

" Thứ hai tôi không bắt cóc ai hết. Tôi chỉ có đến đưa vợ tôi về thôi. Có gì sai à.. Tôi có bằng chứng rõ ràng.. "

Lỗi tai Lâm Diện lung búng, kéo laptop lại gần mình để nhìn xem rõ có phải là Lăng Siêu hay không.

Đến bệnh viện đưa vợ về. Cái quái gì đang xảy ra đây..

" Này Lăng Siêu nể mặt tình bạn bao nhiêu năm qua. Tôi cho cậu cơ hội khai thật trong hai người con gái Tô Gia. Ai là người cậu bắt cóc.. Cmn ông đây nổi điên với cậu rồi đó..."

Lăng Siêu không buồn quan tâm đến tâm trạng của anh ta.. Gõ gõ lấy mặt kính hờ hững trả lời..

" Nhắc lại không phải bắt cóc mà chỉ đến đưa vợ tôi về. Anh biết mà, tôi là một người đàn ông vô cùng trách nhiệm.. "

Trách nhiệm cm cậu! Cả gia đình nhà cậu..

Cả ngày nay anh ta phải cong mông mà chạy.

Thế mà bây giờ cậu ta nhẹ nhàng bảo là đi đón vợ..

" Lăng Siêu bắt cóc là tội không nhỏ.. "

" Stop. Bây giờ anh đến nhà Tôi đi. Tôi có bằng chứng minh oan cho mình..."

Màn hình bỗng nhiên tối đen, dĩ nhiên Lâm Diện chỉ chờ thời cơ này..

Lăng Siêu đứng dậy mở cửa ra khỏi phòng quay đầu nói với Tường An..

" Báo A Trí cẩn thận. Còn nữa nhớ rõ thời gian phối hợp với cảnh sát.. "

" Em biết rồi. Anh Siêu em muốn đến hỗ trợ một tay.. "

Lăng Siêu quay đầu nhìn qua cậu ta.. Anh không nói gì qua một một lúc vỗ lấy vai Tường An..

" Nhớ cẩn thận.. "

Tường An gật đầu đợi Lăng Siêu đi rồi anh ta mới xuống cầu thang chuẩn bị đón khách quý..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Nhất Cử Lương Tiện

Lăng Siêu đi về phòng, mở cửa ra đi thẳng vào phòng ngủ. Thấy Kha Nhi đang ngồi trên giường mặc chiếc đầm ngủ màu hồng nhạt, thanh thuần xinh đẹp vô cùng.

Nhìn thấy Lăng Siêu bước vào cô đưa mắt nhìn anh. Ánh mắt này làm Lăng Siêu thấy lạ, có chút gì đó đau lòng nhưng lại ẩn chứa tình cảm sâu sắc..

- "Sao thế..?"

Anh tiến đến xoa lấy mặt cô..Kha Nhi mỉm cười lắc đầu, lại nói.

- "Em chuẩn bị đồ sẵn cho anh rồi. Anh vào tắm đi.."

- "Chút nữa đi. Em theo anh xuống lầu.

Chúng ta có khách.."

- "Có Khách sao? Là ai vậy...?"

- "Một chút nữa em sẽ biết "

Kha Nhi có chút ngạc nhiên tới rồi còn có người đến à. Mà sao anh muốn cô gặp người đó.

Đang suy nghĩ đã thấy Lăng Siêu kéo lấy tay cô mặc vào chiếc áo len rộng ấm áp..

Rồi nắm lấy tay dắt Kha Nhi xuống lầu. Lúc này Tường An và Lâm Diện đã ngồi đợi sẵn...

Sau khi ổn định chỗ ngồi, Kha Nhi có chút bất an được Lăng Siêu ôm lấy. Vì người đàn ông đối diện đang nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống cô vậy.. Khuôn mặt anh ta đen ngăm nhìn thật hung dữ..

Anh ta giờ hai tấm hình trong tay lên nhìn rồi nhìn. Rất nhanh hỏi Kha Nhi..

- "Cô là Tô Kha Nhi. Con gái út của Tô Hạo Bình.."

Kha Nhi đưa mắt nhìn Lăng Siêu, thấy anh mỉm cười nhìn cô ý bảo Kha Nhi cứ trả lời không sao cả...

Kha Nhi chầm chậm gật gật đầu với Lâm Diện..

Rầm

- "Cmn! Thế mà cậu bảo mình vô can..."

Không ngờ cái gật đầu của Kha Nhi, làm Lâm Diện vỗ bàn tạo ra âm thanh chói tai, sắc mặt khó coi vô cùng.

Tâm Kha Nhi liền hoảng loạn. Sợ hãi nép vào lòng Lăng Siêu.. Anh vỗ vỗ nhẹ vai cô trấn an..

Bình thân nói.

- "Tôi đúng là vô can mà.. Tôi có bằng chứng rõ ràng.."

- "Con gái người ta hiện giờ trong tay cậu.

Cậu muốn tôi tin làm sao.."

Lăng Siêu mặc kệ anh ta cúi đầu nói với Kha Nhi.

- "Bảo bối. Em nói cho anh ta biết. Anh có bắt cóc em không. Hay em tự nguyện ở bên cạnh anh.."

Kha Nhi cũng hiểu sơ câu chuyện, cô chưa nắm rõ người đàn ông kia là ai. Nhưng nhìn anh ta chắc không phải người xấu chỉ là tính cách hơi nóng nảy. Hình như anh ta nghi ngờ Lăng Siêu bắt cóc cô..

Sao anh có thể bắt cóc cô chứ..

Kha Nhi dịu giọng nói với Lâm Diện..

- "Anh ấy không có bắt cóc Tôi.Là Tôi tự nguyện đi theo anh ấy.."

Lâm Diện cau mày quan sát Kha Nhi, cô gái này khuôn mặt non nớt ngây thơ một chút giả dối cũng không có.Ánh mắt cũng không hoảng loạn hay giống bị uy hiếp..

Chưa kịp nói đã nghe Lăng Siêu nói tiếp..

- "Tôi đã nói, Tôi chỉ đến đưa vợ Tôi về chẳng lẽ cũng có tội.."

Anh còn nắm bàn tay Kha Nhi vuốt ve chơi đùa..

- "Cô là vợ Lăng Siêu..?"

Lâm Diện lờ mờ lấy Lăng Siêu quay đầu hỏi Kha Nhi.

Vợ sao..? Cái này thì không đúng nha.

Kha Nhi ngây thơ lắc đầu..

- "Không phải.."

Lăng Siêu cũng không ngăn cản cô nói ra..

Câu trả lời của Kha Nhi một lần nữa thành công làm mặt Lâm Diện tối sầm.

Anh ta nghiêng răng nói với Lăng Siêu..

- "Cô ta đâu phải vợ cậu.Như vậy ba cô ta có thể thừa cậu bắt cóc con gái người ta "

Lăng Siêu nháy mắt tỏ ra ngạc nhiên.Bàn tay vuốt lấy bụng Kha Nhi.

- "Nhưng chúng tôi đã có cục cưng Trong mắt Tôi Kha Nhi chính là vợ Tôi.Huống hồ Kha Nhi cũng đã nói cô ấy là tự nguyện mà.."

Nghe lời nói của Lăng Siêu.Trái tim Kha Nhi bỗng đập rất nhanh.Hai má cô ửng hồng..

Lâm Diện mặt nhăn lại một nhúm, khi nào mà Lăng Siêu trở nên ngu ngốc như vậy chứ.

- "Cái đó không thể coi là bằng chứng xác đáng.Nếu cô ấy đã là vợ cậu thì xem như cậu nói sự thật.Nhưng đây chỉ là lời nói.Ai biết được cậu có đe dọa hay uy hiếp cô ấy không."

Đây là sự thật nha, dẫu biết Tô Hạo Bình sẽ không thể làm khó được Lăng Siêu nhưng vụ án này là dính líu đến đường dây mua bán phụ nữ sang biên giới.Pháp luật đang đánh động rầm rộ.Nếu không khéo Lăng Siêu sẽ bị lôi vô sự việc lần này còn đánh động đến bọn Quách Long chẳng phải người khổ là anh ta à..

Lăng Siêu lúc này không nói nữa sắc mặt như thể hiện rõ kiểu như

- " Là thế à...?"

Kha Nhi thấy Lâm Diện phân tích ra cô cảm giác bất an, đã vậy Lăng Siêu trầm ngâm không cãi lại cô vô cùng lo lắng nắm lấy tay anh..

- "Siêu..."

Lăng Siêu mỉm cười, vuốt tóc cô trầm tĩnh nói..

- "Bảo bối à! Anh ta là cảnh sát cái gì cũng cần bằng chứng xác thực.Anh ta quyết không tin lời anh.Bây giờ chỉ còn có một cách chúng ta kết hôn.Anh mới không vướng vào vụ việc này.Em có nguyện ý giúp anh không bảo bối.."

Hai mắt Lâm Diện tròn ngược..Cmn..! Hình như anh cảm thấy mình bị Lăng Siêu đưa vào tròng.

Lấy anh ta gây sức ép cầu hôn con gái nhà người ta à..

Chết tiệt thật mà! Sao anh ta lại có người bạn nham hiểm còn phúc hắc như vậy..

Kha Nhi hai mắt mở to nhìn anh, trái tim không ngừng nhảy loạn..

- "Kết...kết hôn sao..?"

- "Đúng vậy.Em nghe anh ta nói rồi đó.Nếu anh không chứng minh được em là vợ anh.Thì họ sẽ cho là anh bắt cóc em.."

Lăng Siêu vô cùng dịu dàng giải thích với cô..

Tường An nhếch môi đưa hồ sơ chuẩn bị đầu sẵn đặt lên bàn..Lăng Siêu nhận lấy đặt trước mặt Kha Nhi..

-" Em ký đi.Chỉ như vậy anh mới thoát tội được.."

Kha Nhi chăm chú nhìn anh, cô quá bất ngờ kí xong cái này cô chính thức là vợ anh rồi sao.

Cô dĩ nhiên không thể để cho Lăng Siêu bị hàm oan.Cô nguyện ý sinh cực cung cho anh thì còn ngại cái gì..

Kha Nhi gặt đầu cầm viết kí vào hồ sơ..Môi Lăng siêu nhếch lên nụ cười tươi rói..

Sau khi hồ sơ đã được kí.Lăng Siêu đẩy ra trước mặt Lâm Diện..

-" Tuy không phải giấy kết hôn.Nhưng đây cũng được xem là bằng chứng xác đáng rồi chứ.Anh cũng được xem là người làm chứng cho hôn nhân chúng tôi.Bây giờ thì Tôi vô tội rồi nhé "

Lâm Diện hết nói nổi, anh ta bị lừa một cách trắng trợn..À không còn có cô gái kia nữa..

Quả thật quá thông minh, đây là một tay ôm lấy mỹ nhân đường đường chính chính còn khiến mình vô can trong việc kia..

Nhất cử lưỡng tiện mà.

-" Cậu..cậu giỏi lắm.."

Tâm trạng Lăng Siêu vô cùng tốt..

-" Cảm ơn.."

Cảm ơn cái đầu cậu! Cảm ơn gia và nhà cậu..

Ông đây chưa ăn uống bị cậu ta lôi đến biến thành kẻ làm chứng hôn nhân của bọn họ...

Mẹ nó! Tức chết mà..

Dù gì con giận nhanh đến cũng nhanh đi..Lăng Siêu có lòng tốt đưa anh ta ra xe..

Lâm Diện dựa vào cửa xe..

-" Tô Kha Nhi ở đây.Còn Tô Kha Ngọc ở đâu.."

Dưới ánh đèn đường, ánh mắt Lăng Siêu phản chiếu sâu hút khó lường..Anh cười lại nói..

-" Ngoài trừ vợ Tôi Tôi không quan tâm người phụ nữ khác.Anh hỏi tôi cũng vô dụng.."

Lâm Diện hừ một cái cũng chẳng nói nữa chui vào xe..

-" Nhớ cẩn thận "

Máy vừa khởi động nghe tiếng Lăng Siêu nhàn nhạt vang lên.Lâm Diện biết anh muốn nhắc nhở anh ta về chuyến đi lần này sang Campuchia..

Lâm Diện nhếch môi cười rồi phi xe đi mất.

Ánh mắt anh trở nên lạnh lẽo.Người nào muốn hại vợ con anh.Còn phải xem anh có cho phép hay không..Rước họa vào thân là do bọn họ tự tìm..Anh đúng là vô can mà.

Vừa xoay người bắt gặp Kha Nhi đang đứng trước cửa chờ anh..Ánh mắt liền trở nên dịu dàng mỉm cười bước đến ôm cô vào lòng hôn lên cái miệng nhỏ đang hé mở..

-" Sao thế hả?"

-" Anh ta không gây khó dễ gì cho anh chứ "

Ôi vợ anh đúng là đáng thương thật mà, đến giờ phút này còn sợ anh gặp họa..

-" Không có.."

Kha Nhi nhìn anh có vẻ nói thật cô thờ phào nhẹ nhõm.

- " Á.."

Lăng Siêu bắt ngờ cúi người bế bổng cô lên, mút mạnh lên môi cô thật kêu..

- " Anh muốn tắm bảo bối à.."

Hai má Kha Nhi liền đỏ ửng..Nhớ lại chuyện tắm uyên ương ở Pháp..Thân thể cô liền mềm nhũn ra.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Rơi xuống địa ngục..

Trong chiếc xe tâm tối, mùi hôi thối lan tỏa khắp nơi.Tuy thân thể bị cột chặt,mắt miệng điều bị che lấy.Kha Ngọc chỉ muốn nôn một trận..Thật ra Kha Ngọc đã tỉnh rất lâu rồi vì cô chỉ bị đánh mà ngất đi.Chứ không phải bị thuốc mê nên vừa bị đem lên xe hàng này cô đã tỉnh.Chỉ là cô không dám làm kinh động người bên ngoài vì cô biết hình như bọn chúng bắt lắm người thì phải.Chẳng lẽ bọn họ nhìn lầm cô với Kha Nhi.

Rõ ràng đêm đó cô có liên hệ với bác sĩ Trần.Ông ta là trưởng phòng khoa sản,tất nhiên ông ta đã bố trí một phòng dành riêng cho Kha Nhi.Chỉ là đến thời gian cô ta cho người gây trở ngại cho Bác sĩ Trần không cho ông ta đến đúng giờ..

Dĩ nhiên người vào phòng mổ sẽ là bọn người của A Lục.Kha Ngọc thuê hẳn người hack camera của thang máy tầng cuối và lỏ ra vào tầng hầm để dễ dàng thực hiện..

Có điều lạ lùng tại sao giờ phút cuối người bị bắt lấy chính là cô ta chứ...

Kha Ngọc thật sự rất sợ hãi, hai hàng nước mắt chảy dài trên mi.Cô ta không biết làm sao phải thoát khỏi nơi này cả.

Đường núi khó đi xe sóc nảy cả thân người và đầu của Kha Ngọc va mạnh đập vào thân xe đau đến ứa nước mắt..

Da thịt mềm mại giờ phút này bị vật gì khô cứng chà sát.Kha Nhọc nghĩ thân thể mình chắc bị chà hết rồi..Xe chạy rất lâu, thời gian trôi qua cô ta nghe bên tai bắt ngờ có tiếng khóc khe khẽ.Chắc hẳn là đám phụ nữ bị bắt cóc đưa qua biên giới.Càng nghĩ sóng lưng cô ta lạnh toát..

Đây không phải là nơi địa ngục mà mọi người thường truyền tai nhau chứ..

Xe đến cuối cùng cũng dừng lại.Kha Nhọc cùng các cô gái được đưa vào ngôi nhà gỗ..

Qua một lúc sau liền có người đến..Kha Ngọc được cời khăn bịt mắt và băng dán miệng.

Cô ta nhìn xung quanh không khỏi khiếp đảm.Hơn một chục người đàn ông vừa nhìn bộ dạng hung tàn lại thô lỗ đứng xung quanh..

Đưa mắt nhìn một số cô gái đang khóc nức nở co người lại với nhau nhìn rất thảm thương..

Mắt Kha ngọc đỏ hoe, thân thể cô ta run lẩy bẩy rút vào một góc.

Sao cảnh tượng này lại xảy ra với cô ta..?

Chỉ qua một lúc có người đi vào.Một người đàn ông có bộ râu quai hàm nhìn rất hung tợn đi trước phía sau là một người phụ nữ còn có một số tên đàn ông..

Bọn họ liền gọi..

- " Anh Long.."

Quách Long cười hài lòng nhìn các chiến lợi phẩm mình thu được..

Hướng mắt nhìn người phụ nữ sau lưng..

- " Kiểm tra hàng đi.Giá lần này gấp hai.."

A Nguyệt uốn éo thân mình vuốt lấy vòm ngực đầy lông của hắn lộ ra khỏi chiếc áo sơ mi..

- "Anh Long cả em cũng không giảm chút ít à. Cho chúng em có chút com mà ăn chứ.."

Quách Long đưa tay bóp mông cô ta, làm cô ta kêu lên một tiếng đầy dâm dạn. Bọn đàn em cười hi hả..

- "Đừng mà trà giả với anh. Giá hữu nghị lắm rồi.."

Người phụ nữ bắt mắt hừ một cái, ông ẹo đến xem hàng..

Quách Long quay người ngồi lên ghế gỗ.. Gác chân lên bàn chờ đợi cô ta kiểm hàng..

A Nguyệt khá hài lòng với chuyến hàng lần này. Cô ta bước đến gần Kha Ngọc hai mắt lập tức sáng lên..

Kha Ngọc mặc chiếc đầm màu vàng tay dài ngắn đến đến đầu gối. Da Thịt trắng mịn vóc dáng nóng bỏng.. Chỉ là Kha Nhọc cúi đầu cô ta không thấy rõ mặt. Giờ tay muốn xem mặt. Kha Ngọc hốt hoảng hét lên né tránh..

- "Cút..cút khỏi người tôi..."

- "Ồi.. Thật xinh đẹp.."

Lộ ra khuôn mặt tuy có chút lấm lem nhưng cũng được xem là khá xinh đẹp. Bộ dạng này đúng là bà ta đang tìm kiếm. Chỉ là thấy hơi quen quen.. Bà ta hí hửng nói với Quách Long..

- "Anh Long. Em lấy tất cả.."

Quách Long hé mắt nhìn A Nguyệt, mon mê điều thuốc, quần điều thuốc một bên.. Bước đến gần Kha Ngọc..

Ánh mắt Quách Long có chút dâm chiêu..

Sao lại có nét giống vô gái kia thế. Chẳng lẽ người giống người. Nhưng mà cô gái này vô cùng nóng bỏng trưởng thành hơn con thỏ trắng kia..

Cũng rất lâu rồi hẳn ta nào có cơ hội gặp lại Kha Nhi. Dĩ nhiên không hề biết được Kha Nhi bây giờ ra sao.

Hắn ta gầy cảm nhìn đôi chân thon dài của Kha ngọc, còn bờ môi đỏ mọng, đôi mắt quyến rũ kia..

- "Để lại cô ta.."

A Nguyệt nhăn mày..

- "Sao lại thế. Anh muốn dạng nào không có, sao lại dành với người ta.."

Lời cô ta liền im bật bởi ánh mắt hung tàn của Quách Long..

Kha Ngọc run lấy bấy nhìn vẻ dâm tà của Quách Long. Cô ta chỉ muốn trốn chạy..

- "Lại đây nào. Chúng ta về thôi..."

- "Á..buông ra..Buông ra..."

Kha Ngọc vùng vẫy khỏi móng vuốt của hắn.. Bàn tay to thô lỗ của Quách Long kéo lấy chân Kha ngọc rồi ném cô lên lưng mình. Vỗ mạnh lên mông cô ta..

- "Ngoan nào. Đêm nay anh sẽ chịu em.."

Haha.."

Giao dịch thành công, Kha Ngọc lại bị dán miệng lại nhét vào xe Quách Long còn bọn A Nguyệt đi ngược hướng với hắn..

Ngồi phía trên ghế trước, nghe phía sau xe kêu " thùng thùng "

A Nguyệt cười khê lần này bà ta gom không ít hàng ngon.. Đang phấn chấn tinh thần bất ngờ từ trong bìa rằng ánh đèn chiếu rọi ra.. Tên tài xế chưa hiểu có sự gì bánh xe đã bị nổ lớn. Tiếng súng vang lên chỉ là tiếng súng giảm thanh không hề gây tiếng động cho nơi xa.

- " Chuyện gì.. chuyện gì...?"

A Nguyệt quỳnh quáng la lên..

Tên tài xế vừa muốn nhảy khỏi xe, cửa vừa mở ngay đầu bị họng súng đập mạnh. Sau đó hai tay bị còng lấy.. Mấy tên đàn em của cô ta cũng không trốn thoát. A Nguyệt và đàn em bị cảnh sát bao vây tóm gọn..

Bọn họ bị giải về nước trong đêm chỉ là âm thầm không hề gây động tĩnh..Các cô gái bị bắt vui mừng sắp gặp lại người thân ôm nhau khóc nức nở..

Vừa chờ về hội quán của mình.Quách Long mặc kệ đàn em, bế lấy Kha Ngọc vào trong.Kha ngọc khóc nức nở nhưng miệng bị dán lấy chỉ biết ứ ớ..

- " Anh Long,Hàng mới à..?"

Người vừa chào Quách Long là một người thanh niên có vóc dáng cao ngất, bộ dáng mườì phần lãng tử..

Dường như cậu ta rất được lòng Quách Long..

Quách Long vỗ mông Kha Ngọc..

- " Anh chơi xong.Sẽ cho chú.."

A Trí cười khê lắc đầu..

- " Em phải lo phi vụ ngày mai.Anh chơi ít thôi.Giữ sức còn tối mai lượm tiền về nữa.."

Quách Long cười ha hả..

- " Anh tin tưởng Chú mà.Đội lần này xong chuyến hàng này.Chú muốn gì anh cũng thương.."

Nói rồi ôm Kha Ngọc đi vào trong..

A Trí xoay lưng nhìn theo dáng hấn.Môi nhếch nhẹ rồi lùi vào bóng tối..

Kha Ngọc bị hấn ném lên giường..

- " Ừmm.."

Cô ta không thể nói, cánh tay bị cột lại ra sau, nước mắt dần dựa tóc tai rồi bù chặt vật lui thân vào góc..

Quách Long cười dâm tà lộ từng thấy trên người mình..

Toàn thân trần trụi, khom người kéo lấy chân Kha Ngọc...

- " Lại đây nào..Anh thương.."

- " Ừm.ừm.."

Hấn leo lên người Kha Ngọc, kéo lấy hai tay cô ta đưa lên đầu dùng thất lưng của mình cột lấy tay Kha Ngọc.

Kha Ngọc vùng vẫy vô ích, đôi chân bị hấn kẹp chặt không thể chống cự, càng ma sát hấn càng hưng phấn..

Rẹt

Sau khi cột lấy tay Kha Ngọc, hấn ta tốt bụng, cời lấy băng dính trên miệng Kha ngọc..Bàn tay ghê tởm của hấn mon trón lấy miệng cô..

- " Ôi.Cái miệng này mà ngậm lấy ***.Chắc sẽ sướng chết..Haha.."

- " Đừng.Đừng..tôi xin anh.Anh cần tiền muốn bao nhiêu tôi sẽ đưa cho anh..

huhu..Đừng mà..."

- " Anh không cần tiền.Anh cần em.."

- " Không..ừmm.."

Hấn ta lèm bèm kéo lấy chiếc váy Kha Ngọc lên, nhanh chóng thò tay kéo lấy quần lót cô ta xuống..

Hai mắt hấn đỏ ngầu nhìn da thịt mềm mại mà sôi máu.Cứ thể như một con hổ đói vồ vập lấy Kha Ngọc.Xé nát cổ áo cô ta ra vùi cả khuôn mặt xấu xí vào..

- " Á..Không..Không..huhu.."

Tay bị cột chẳng thể làm gì, nước mắt rơi là chả nhìn hấn ra sức giày vò trên người cô ta..

- "Á....."

Rồi một cơn đau như xé nát cả phần thân lẫn linh hồn của mình. Kha Ngọc như chết điếng nhìn về mặt hưng phấn của hắn. Hai hàng nước mắt chảy dài rơi nhoe vào mồ hôi.

- "Còn trình sao. Ôi! sướng chết đi được.."

Quách Long phấn khích tấn công càng mạnh mẽ..

Kha Nhọc ra sức khóc cũng không còn, như người mất cả linh hồn nhìn vào hư không..

Quách Long mặc kệ cô ta cứ thế hành hạ thân thể phía dưới thỏa mãn mới thôi. Kha Ngọc hai tay nắm chặt drap giường. Bờ môi cắn đến bật máu. Ánh mắt vô hồn cắn nuốt nhục nhã đang cố phải gánh chịu..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Lãng siêu hư đồn

Trời bắt đầu lập đông, khí hậu buổi tối không khí sẽ bắt đầu lạnh lên.

May là phòng có máy điều hòa, Kha Nhi sau khi bị Lãng Siêu ép ăn bữa tối với anh. Vệ sinh sạch sẽ cô liền bị anh nhét vào chăn..

Anh cũng nhanh chóng chui vào, kéo lấy cô ôm vào lòng. Lòng ngực ấm áp như lò sưởi của anh làm Kha Nhi lưu luyến chẳng muốn rời. Cô nhắm mắt dựa đầu vào ngực anh, mắt nhắm hờ, hưởng lấy hạnh phúc ngọt ngào..

Đèn tắt đi chừa lại ánh đèn vàng nhạt đây là thói quen của Kha Nhi từ nhỏ. Lãng Siêu là do chịu theo ý cô nên cũng thành nếp sống..

Cánh tay mạnh mẽ bao trọn thân thể mềm mại của vợ vào trong lòng. Nhưng Lãng Siêu dường như không thấy đủ. Anh dụi mặt vào tóc cô hôn hít.. Hương thơm này, thân thể này làm anh nhớ nhưng mấy ngày liền. Giờ ôm nhau như thế này bắt anh ngủ thật là làm khó nhau mà. Huống gì hôm nay còn là đêm tân hôn ngàn vàng của bọn họ..

Kha Nhi ngây thơ đâu phát hiện ánh mắt ai đó trên đỉnh đầu mình biến hóa. Cô dang tay ôm lấy eo anh đầu dụi dụi híp mí thoải mái chỉ muốn đi gặp chu công ngay thôi.

- "Bảo bối.."

Giọng Lãng Siêu khàn khàn vang lên, gãi tai của cô bị anh ngậm vào miệng mút lấy..

Kha Nhi hé mắt ngẩng mặt ừm ừ....

- "Dạ...?"

- "Bảo bối à...?"

Lãng Siêu nâng người cô lên khẽ cười, hôn lấy khuôn mặt nhập nhèm muốn ngủ. Làn môi cùng đầu lưỡi ẩm ướt quét qua từng chút trên làn da tinh tế.. Kha Nhi ngửa cổ ra sau, bị anh liếm mút phần cổ đến ẩm ướt..

Cô liền thanh tỉnh hẳn nhưng một cổ cảm xúc nhớ nhung lại bị anh hôn dồn dập, khiến Kha Nhi vô lực lại còn đưa tay qua cổ hùa theo anh. Dáng vẻ ngoan ngoãn của cô càng bức điên Lãng Siêu, anh ôm càng chặt hơn, rốt cuộc bàn tay to lớn cũng không cưỡng lại được sức hấp dẫn của da thịt non nặn, bắt đầu từ từ duy chuyển lên trên. Đến khi bàn tay phủ lên hai khối mềm mại nhào nặn..

- "Ư..Umm..Siêu..."

Kha Nhi hé miệng ngậm nga, Lãng Siêu đưa lưỡi vào mút lấy lưỡi cô say mê hưởng thụ cái hương vị ngọt ngào của vợ..

Bàn tay nóng ấm của anh dần đi xuống xoa lấy da thịt bóng loáng. Bàn tay anh ôn nhu đưa qua chiếc rốn xinh xắn. Tiếp tục lên vào quần lót mỏng manh...

Kha Nhi bất ngờ tỉnh hẳn, cô chụp lấy tay anh, thở hổn hển..

- "Đừng.. Cục cưng còn nhỏ.. không được.."

không được...Úm."

Lăng Siêu nuốt lời cô nói vào miệng. chiếc lưỡi nóng hổi xâm nhập thẳng vào bờ môi của cô. Hết ngậm lấy rồi đảo quanh chiếc lưỡi ngọt ngào, không ngừng mút vào, thân thể trong ngực càng hôn càng mềm mại như sắp sửa hòa thành nước, Kha Nhi muốn ngăn cản nhưng không có sức. Cũng may Lăng Siêu biết ngừng đúng lúc..

Nhưng Kha Nhi có lẽ vui mừng quá sớm. Cô chưa kịp lấy lại hơi thở. Anh đã kéo tay cô xuống nơi nam tính nóng hổi to lớn của mình..

Miệng Kha Nhi há hốc, hai má cô ửng đỏ.. Về mặt đáng yêu của cô làm Lăng Siêu cười vui vẻ.. Anh cạ vào môi cô nỉ non..

"Bảo bối à. Giúp anh đi.."

Giúp, giúp cái gì. Cô đây thật không biết phải làm sao.. Nhưng sao vật đó ngay càng phình như to hơn thì phải. Nóng đến kinh người..

Kha Nhi hốt hoảng muốn rút tay về. Liền bị Lăng Siêu chặn lại..

"Bảo bối. Ngoan nào. Anh nhịn rất vất vả chỉ vì nghĩ cho em và cục cưng. Em không thương anh sao..?"

Anh liếm lên mặt cô dường như rất ủy khuất..

"Em..em không biết làm.."

Thật xấu hổ đi mất..

Lăng Siêu áp nghiêng người sát vào cô.. Kéo lấy tay cô đưa vào quần lót của anh, tận tình hướng dẫn cô vợ nhỏ ngô nghê của mình..

Lần đầu tay chạm phải Kha Nhi thật muốn chạy trốn. Cảm xúc trên tay thật khó tả bằng lời, tay cô không thể cầm hết được như bị phồng cả da thịt..

Bị bàn tay mềm mại của cô bao lấy, anh như sướng điên lên được..

"Bảo bối gọi tên anh đi.."

Anh thờ dài hôn lên cổ cô, hút lấy hương thơm ngát tỏa ra từ da thịt cô. Kha Nhi mơ màng nghe lời nũng nịu..

"Siêu..!"

"Bảo bối à! nói yêu anh đi."

Giọng Lăng Siêu khàn đặc

"Yêu.. Yêu anh.."

Anh áp sát vào cô bắt đầu thở dốc, sự phóng đảng của anh làm cho Kha Nhi vừa ngại ngùng lại mềm yếu chẳng còn sức. Không ngừng hôn lên môi cô. Tay anh bao lấy tay cô không ngừng lên xuống theo quy luật ngày càng nhanh..

Bàn tay Kha Nhi mỗi như đầu óc cô cũng trở nên mông lung..

"Ư..Bảo bối à..Gọi tên anh..Gọi tên anh nào.."

Tiếng nói anh gãy khúc như rất sung sướng cũng giống như rất thống khổ..

"Hức...Siêu..tay em mãi..."

Kha Nhi bị anh đè trên giường bắt gọi tên rồi nói yêu anh nỉ non đủ điều.

Bàn tay anh phía dưới ngày càng nhanh hơn nữa. Tốc độ kinh hồn, Kha Nhi thật theo không kịp. Phút cuối Lăng Siêu kéo áo cô lên vùi đầu vào nơi vùng tròn liếm mút..

"Ư...um..."

Nghe tiếng rên nũng nịu của Kha Nhi. Lăng Siêu ngẩng đầu ngậm lấy miệng cô. Tiếng môi lưỡi hòa vào tiếng rên gọi cảm vô cùng thoải mái của anh vang lên..

Kha Nhi cảm thấy có thứ gì đấy vừa nóng phun dính đầy tay cô..Kha Nhi thở hổn hển giả chết xấu hổ nằm im chẳng dám nhúc nhích. Lăng Siêu thờ dài dính chặt lên người cô, hôn lên gò má ửng hồng của cô khẽ cười thỏa mãn, gọi cảm lên tiếng..

"Bảo bối à. Anh phát hiện tay em không những sinh ra để đánh dương cần mà còn làm việc này rất tốt..."

- "Anh..anh hư đồn.."

Giọng cô vừa ngại ngùng vừa hờn dỗi.Kha Nhi xấu hổ lấy cánh tay còn lại đánh anh, Lăng Siêu bắt lấy tay cô hôn lấy cười ha ha..

Nhanh chóng ngồi dậy vào phòng tắm vệ sinh cho mình.Rồi tìm khăn lau tay vệ sinh cho vợ..Hai vợ chồng ồn ào cả buổi đến khi Kha Nhi mệt mỏi Lăng Siêu mới buông tha cho cô..Anh kéo chăn qua cho cả hai.Mỉm cười hạnh phúc ôm vợ tìm vào giấc ngủ..

Tại đồn cảnh sát...

Đường Lâm cùng Tô Hạo Bình được Tần Vũ lái xe đưa đến..Đây cũng không biết là lần thứ mấy họ đến nơi đây..

Từ ngày Kha Nhi cùng Kha Ngọc đột nhiên mất tích.Tô Hạo Bình không còn giữ nổi bình tĩnh.Đường Lâm vì lo lắng cho Kha Ngọc, bỏ ăn cả ngủ.Đôi mắt sưng húp vì khóc quá nhiều.Chỉ mới mấy ngày mà hốc hác tinh thần xuống sắc thấy rõ..Cũng may có Tần Vũ bên cạnh, giúp bọn họ lo liệu mọi chuyện.Tuy anh cũng đau lòng hốc hác không kém.

- "Trưởng phòng Lâm.Chúng tôi vào được chứ.?"

Lâm Diện đưa mắt nhìn bọn họ lại nói..

- "Chúng tôi cứu được mười hai cô gái.Gia đình họ đã đến nhận hết rồi.Giờ còn ba người..Tôi thấy không ai giống hai vị tiểu thư cả.Nhưng để chắc chắn, gia đình cứ vào xem thử.."

Ông ta hất mặt bảo một viên cảnh sát đưa họ vào..Nheo mắt nhìn ánh mặt trời lại nghĩ..

Năm nay anh ta thật không nên nhận tiền thưởng đâu nhỉ.Vì đêm qua anh ta vừa trở thành đồng phạm của một tên bắt cóc trắng trợn..

Cũng chẳng biết khi nào tên khốn Lăng Siêu mới đến chào hỏi gia đình nhà vợ.Cho người ta yên lòng một chút..

Mẹ kiếp nhà nào xui mấy đời mới nhận cậu ta làm con rể.

Đang suy nghĩ miên man.Thấy Tần Vũ đỡ lấy Đường Lâm đi ra, bà ta khóc rất thảm thương.Tô Hạo Bình đi phía sau lẩn thẩn như người mất hồn..

- "Lâm trưởng phòng chúng tôi về trước.

Mong anh cố hết sức tìm kiếm giúp chúng tôi.."

Lâm Diện gật đầu cũng không hứa hẹn gì.Nhìn bọn họ khuất xa khẽ lắc đầu thở dài..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Âm mưu của lăng siêu

Mấy ngày nay tối nào cũng bị Lăng Siêu quấy rối.Tuy không thể tiến đến bước cuối cùng.Nhưng Kha Nhi tội nghiệp cũng đâu thoát được anh, ức hiếp cô đến khi cô dùng bàn tay nhỏ đánh anh.Anh mới chịu để yên cho cô ngủ.

Không biết do tâm trạng tốt hay do bé cưng biết có baba ở bên nên có chút nề nang không có quấy phá còn khiến cô ăn rất ngon miệng.Mới mấy ngày mà cô đã lấy lại sắc mặt hồng hào trông thấy..

Kha Nhi thức dậy khá trễ, cô thức giấc là do trên mặt ngứa ngứa..Cô cái gì đó mềm mềm cái mon trón trên mặt mình không tha..

Kha Nhi hé mắt, nhìn kẻ đầu sỏ đang phá giấc ngủ của mình..

- "Siêu..đừng phá.."

Kha Nhi cười khẽ né tránh nụ hôn của anh.Cả người chui tót lọt vào chăn..

Lăng Siêu cũng cười ôm lấy cả người và chấn vào lòng.Xoa lấy mặt cô..

- "Dậy thôi nào Bảo bối..."

- " Ừm.."

Kha Nhi như con mèo nhỏ lười biếng rúc vào trong ngực anh ưm nhẹ hưởng thụ..

Nâng cằm cô lên ngón tay chà sát lên môi hồng..

- " Ngoan nào.Có người muốn gặp mặt em kìa.."

Lại có khách sao? Kha Nhi bị sự việc lần trước hù dọa cho không ít.Nên lần này nghe có khách Kha Nhi liền lo lắng..Kéo tay anh khẽ hỏi..

- " Ai..Là ai thế anh..?"

Vuốt lấy mái tóc đen suôn mượt của cô, anh bế cô lên đi vào phòng tắm

- " Một người quen..."

Kha Nhi chau mày suy nghĩ là ai thế nhỉ.Đầu óc chưa kịp hoạt động đã bị Lăng Siêu nhấn chìm trong nụ hôn nóng bỏng trong phòng tắm..

Đến khi hai người xuống lầu là chuyện nửa tiếng sau..

Người mà Kha Nhi không ngờ tới khi mặt ở đây chính là tài xế Ngô..

Tài xế Ngô vui mừng, mắt còn có chút đỏ, đưa một túi giấy cho Kha Nhi..

- " Cô chủ.Hôm nay thấy sắc mặt và tâm trạng cô tốt như thế này.Tôi rất mừng.Còn cái này là thứ mà cô để lại.Tôi biết cô rất muốn đem theo nên Tôi đưa đến cho cô.."

Kha Nhi cầm lấy túi giấy mở ra xem, hai mắt cô liền ửng hồng long lanh ánh nước.

Nhưng môi lại nở nụ cười..

Chính là khung ảnh của mẹ cô, lúc rời khỏi Tô Gia.Cô chỉ có đeo sợi dây chuyền Kim cương của Lăng Siêu tặng và chiếc điện thoại Trương An đưa cho cô.Còn như thứ khác cô không dám đem theo sợ bị nghi ngờ..

Không ngờ tài xế Ngô lại hiểu được mà giúp cô.Nhưng mà tại sao ông ta lại biết cô đang ở đây..Lại nhìn qua Lăng Siêu thấy anh rất bình thản, ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng

Như là biết trước mọi việc, Kha Nhi quay đầu nhìn Tài xế Ngô..

- " Cảm ơn Chú rất nhiều.Nhưng hình như hai người biết nhau.."

Tài xế Ngô cười có chút xấu hổ liếc nhìn Lăng Siêu thấy anh không có ý ngăn cản

Ông ho nhẹ mới nói..

- " Là lúc cô vừa về nước được được một ngày.Tôi đã gặp được Lăng thiếu.Ngài ấy nói là chồng của cô nhưng vì một số lí do không thể ra mặt.Muốn Tôi giúp ngài ấy quan sát tình hình của cô rồi báo lại..."

Kha Nhi quay đầu nhìn Lăng Siêu, anh chỉ mỉm cười cũng không tránh né ánh mắt của cô..

Thì ra anh chưa từng một giây một phút nào bỏ rơi cô.Dù cô có nóng nổi không hiểu chuyện ra sao, anh vẫn dung túng, bảo vệ cô bằng mọi cách..

Thấy cô im lặng, Tài xế Ngô có chút gấp gáp sợ cô nghĩ ông ham tiền mà nghe theo..

- " Cô Chủ.Cô đừng hiểu lầm Tôi.Lúc đó thật lòng Tôi đã từ chối lời của Lăng Thiếu.Vì Tôi không có tin cho lắm "

Trong mắt Ông, Kha Nhi thuần khiết như vậy..Chỉ mới không gặp mới một năm sao đã kết hôn.Mà tính cách Kha Nhi vốn sống theo quy cách, làm sao có thể dám kết hôn khi Tô Hạo Bình chưa cho phép..

- " Sau đó Lăng Thiếu cho Tôi xem một đoạn clip về những ngày tháng cô sống ở Pháp.Cô vui vẻ cô cười nói.Nụ cười đó mười mấy năm qua bên cạnh cô.Tôi chưa bao giờ thấy được..Rồi khi biết cô mang thai.Ông Chủ muốn bỏ đứa bé.Lúc đó Tôi mới báo cho Lăng Thiếu và đồng ý giúp ngài ấy.."

Đó là sự thật, ông rất bất bình việc làm của Tô Hạo Bình.Bao năm qua ở Tô Gia ông dĩ nhiên ông biết Kha Nhi sống không vui vẻ gì.Luôn trầm mặc chưa bao giờ thấy cô hạnh phúc như khi ở bên Lăng Siêu.

Bây giờ nhìn cô được như vậy.Ông cảm thấy việc làm của mình thật sáng suốt..

Kha Nhi đưa tay xuống nắm chặt tay Lăng Siêu.Anh trở tay bao lấy bàn tay non mềm của cô..Trên khuôn mặt đẹp trai vẫn nhìn cô đầy cưng chiều..

Kha Nhi hít thở sâu để nén cảm xúc đang bùng phát.

- "Tài xế Ngô. Thật lòng rất cảm ơn Chú. Có nhiều chuyện không thể nói hết được. Chỉ mong là chú có thể ở bên cạnh chăm sóc ba của cháu giúp cháu. Dù nói sao đi nữa. Ông ấy vẫn là ba của cháu.."

Tài xế Ngô nhanh chóng nhận lời..

- "Cô yên tâm. Tôi sẽ giúp cô chăm sóc ông chủ.."

Vì sao Kha Nhi không nghĩ là muốn trở về. Vì cho đến tận bây giờ Kha Nhi vẫn nghĩ Lăng Siêu là người ở thế giới ngầm. Nhưng cô biết anh không làm chuyện xấu như Quách Long. Cô không nắm rõ công việc của Lăng Siêu là làm gì. Mà anh cũng không có chia sẻ với cô. Đối với Kha Nhi, một khi cô nguyện bên cạnh anh, dù cho Lăng Siêu là ai cô vẫn chấp nhận gắn bó cùng anh..

Nói chung cô luôn nghĩ thế giới của anh và ba cô hoàn toàn khác nhau. Với một người có chấp như ba của mình. Ông chắc chắn sẽ coi thường Lăng Siêu. Cô lại không muốn thấy anh bị ủy khuất. Điều đó khiến cô rất đau lòng.

Và sự trở lại lần này, cô càng hiểu được cái ba cô cần không phải là con cái mà là danh tiếng là bộ mặt của Tô gia..

Thôi thì xem như cô mang tội bất hiếu, nhưng cô không thể để Lăng Siêu thất vọng và đau lòng thêm một lần nào nữa.

Chưa nói đến bây giờ cô trở về, ba của cô cũng không chịu chấp nhận cục cưng, còn quyết đem gả cô cho người khác.

Cuộc sống như thế Kha Nhi thà chết còn hơn..

Cũng chẳng trách được Kha Nhi nghĩ như vậy. Đơn giản là cô không hề biết mình đã rơi vào bẫy của ông chồng nào đó..

Lăng Siêu có tính chiếm hữu rất mạnh mẽ đối với Kha Nhi. Anh chỉ muốn cô thuộc một mình anh. Nên hơn một năm ở Pháp. Anh luôn dùng mọi biện pháp cắt đứt liên lạc của cô với gia đình..

Có lẽ ông trời không chịu lòng người, Kha Nhi vẫn rời xa anh. Đầu ai hiểu được lúc đó anh phát điên ra sao. Anh thấu hiểu rằng mình đã yêu cô sâu đậm đến chừng nào.

Có chết anh cũng không thể rời bỏ cô được.

Khi nghe tin cô mang thai, anh vui đến nỗi chỉ muốn chạy đến đem cô đi ngay lập tức.

Rồi anh nhẫn nhịn, anh muốn cô thấy rõ sự tàn nhẫn máu lạnh của Tô Hạo Bình. Một lần triệt tiêu sự lưu luyến của cô.

Anh nhất quyết cản rằng để không tìm gặp cô. Thế nhưng khi nghe tài xế Ngô thông báo cô sẽ đến dự tiệc Từ Thiện của Lâm Khánh..

Không dẫn được lòng thông qua Lâm Diện anh đã lấy thư mời mà đến..

Vì quá nhớ cô, anh chỉ muốn đứng từ xa để ngắm nhìn cô. Không nghĩ ra đêm đó vì hành động thiếu suy nghĩ của mình mà làm cô khóc, khiến cô đau lòng. Lúc đó anh chỉ muốn quay lưng mặc kệ tất cả mà ôm lấy vô vào lòng. Cũng may anh còn đủ tỉnh táo mà cất bước rời đi.

Anh nhẫn nhịn đến khi Tô Hạo Bình nhất quyết đưa cô vào phòng cấp cứu..

Anh muốn cô hoàn toàn chết tâm với Tô Gia.

Không ngờ ông trời lại giúp anh, Kha Ngọc vì muốn hãm hại Kha Nhi đã sắp xếp mọi chuyện. Anh chỉ cần tương kế tựu kế đã có thể đưa cô ta vào địa ngục. Còn mẹ con Kha Nhi bình an vô sự trở về trong vòng tay anh..

Anh cố tình không ra mặt hay tiết lộ danh tính, mặt đối mặt với Tô Hạo Bình.

Vì trong mắt Lăng Siêu vô cùng khinh thường hành vi của Tô Hạo Bình. Hình phạt dành cho ông ta là sẽ vĩnh viễn mất đi Kha Nhi.

Cuộc đời này của Kha Nhi chỉ cần có anh và con bọn họ là được.. Cô chỉ cần mỗi ngày hạnh phúc sống trong vòng tay anh là đủ rồi..

Sau khi tiễn Tài xế Ngô ra về, Kha Nhi nào biết lòng dạ thâm sâu của Lăng Siêu. Cô đi đến nghĩ đến những lời Tài xế Ngô nói lại cảm động không ngừng..

Tự động chui vào lòng anh, ôm lấy thắt lưng anh, cố nén lấy cảm xúc nói..

- "Siêu...Sao lại tốt với em như vậy chứ?"

Làm cô càng yêu anh nhiều hơn. Muốn ngừng mà ngừng không được..

Lăng Siêu hôn lên tóc cô nở nụ cười vui vẻ..

- " Vậy em phải yêu anh nhiều hơn biết không..?"

Kha Nhi cười khẽ hôn chụt vào môi anh, ánh mắt long lanh sáng rực nũng nịu gật đầu..

Kha Nhi lúc này bất ngờ rời khỏi người anh, lấy chiếc điện thoại Tường An đưa cho cô đang để trong túi.Cô như hiểu gì đó, cầm trên tay có chút dè dặt hỏi anh..

- " Anh..anh biết Tường An có đưa cho em chiếc điện thoại này không?"

Lăng Siêu nhếch môi không trả lời, lấy chiếc điện thoại từ tay Kha Nhi, bấm ngay số 1..

Bất ngờ từ trong túi anh phát ra tiếng chuông.Lăng Siêu khẽ cười lấy trong túi ra chiếc điện thoại màu đen kiểu dáng y hệt chiếc điện thoại của Kha Nhi..

Tuy có chút nghi ngờ nhưng không ngờ suy nghĩ của cô trở thành sự thật..

- " Người nhắn tin với em là anh sao..?"

Lăng Siêu không vui nhưn mãi..

- " Chứ em nghĩ là ai.hửm.."

Kha Nhi cúi đầu nói lí nhí.

- " Là Tường An nha.."

Chiếc mũi bị anh nheo nhẹ..

- " Em nghĩ sao.Anh để cho người đàn ông khác nói chuyện với vợ mình.."

Cũng đúng.Anh bá đạo như thế mà.Cô đúng là thật ngốc hết chỗ nói..

Kha Nhi sà vào lòng anh tùm tùm cười ngai ngừng..

- " May quá.."

May quá là anh nên cô không còn xấu hổ với Tường An.Chợt nghĩ gì đó lại nói.

- " Mà Tường An đâu.Sao em không thấy..ùm.."

Từ sáng giờ không thấy mặt anh ta nha..

Mặt Lăng Siêu đen lại đề cô xuống hôn lấy cái miệng nhỏ đang thắc mắc của cô..

Anh cắn nhẹ môi cô râm rì.

- " Cái miệng này cảm hỏi về người đàn ông khác.Biết không..?"

Kha Nhi chu môi uất ức, nhưng bị anh hôn đến choáng váng đầu óc.Bất cứ chuyện gì cũng điều bay sạch..

Khóe mắt Lăng Siêu hiện lên ý cười..

Kha Nhi thế giới này của em, chỉ biết đến anh là đủ rồi..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Biển khơi dậy sóng

Ba giờ sáng tại cảng Kampong Som của Campuchia.

Quách Long dẫn theo đoàn người lên tàu khởi hành ra biển..

Chiếc tàu trong đêm lướt qua từng làn sóng biển đi về phía trước. Chưa đến ba mươi phút chiếc tàu chạy chậm lại, một vùng biển tối bất ngờ được pha đèn sáng rực..

Ngược hướng với chiếc tàu của Quách Long có một chiếc tàu khác tiến đến, hai đầu tàu cách nhau chưa đầy một mét, ngừng lại.

Quách Long nhướn mày nói to tranh với tiếng gió..

- "Kill. Rất vui được gặp anh.."

Người đàn ông Người Mỹ cao hơn Quách Long cả một cái đầu. Hắn ta nở nụ cười..

- "Tôi cũng thế. Tôi muốn xem hàng.."

Quách Long lui bước chân hai tay dang ra tỏ vẻ chào đón..

Kill phát tay với đàn em sau lưng. Hai người đàn ông da màu ngăm đen liền nhảy qua thuyền Quách Long. Hướng mắt nhìn đàn em Quách Long..

A Trí cười cười quay đầu đưa họ đi vào trong..

Nắp hàng mở ra, bọn chúng vén rom rã sang một bên, cầm lên những túi bột mì màu trắng. Dùng dao đâm thủng, lấy một chút liếm thử..

Hai người đàn ông nhìn nhau..

Trở ra ngoài boong tàu cùng với A Trí..

Bọn chúng nhìn Kill gật đầu.. Tên Kill quay lưng cầm lấy một va li mở ra. Từng sấp tiền đô la Mỹ đẹp đẽ hiện ra trước mắt.

Quách Long nhìn A Trí ra hiệu..

A Trí chân dài nhảy qua boong tàu của bọn người Mỹ.. Kiểm tra lại tiền.

Xem như khâu kiểm tra nhanh gọn. Quách Long nói to.

- "Một bên nhận hàng, một bên nhận tiền.."

Đàn em của Kill thay phiên nhảy qua boong tàu của Quách Long duy chuyển thùng hàng..

Quách Long dứt hai tay vào túi hường lấy gió biển..

A Trí cười khẩy cũng chẳng nói gì, cầm lấy va li tiền rồi rời khỏi thuyền Kill..

Bất ngờ lúc này bốn hướng tâm tối của biển khơi đều sáng cả một vùng biển.. Nhìn từ xa có hơn chục con tàu lướt sóng chạy đến..

- "Cảnh sát chạy thôi.."

Kill là người hét lên trước, hắn nhìn chiếc va li mà A Trí cầm lấy, vẻ mặt hối tiếc căm tức nhưng không dám nhảy qua dành lại. Hối thúc bọn đàn em

"Đừng.. đừng.."

Tiếng súng vang lên vang rộng cả một góc biển. Đạn bay từng con xối xả liên tiếp xuyên qua chẳng có mắt để tránh người, A Trí nhanh chóng lặn một vòng núp sau cánh cửa..

- "Khốn Khiếp.. Chúng ta bị bại vậy hết rồi.."

Đừng.. đừng..

Quách Long cầm phần chửi ầm lên, giờ súng bắn lại cảnh sát. Thân người hắn áp sát vô thân tàu.

- "Khởi động.. khởi động.. Mẹ kiếp.. Sau không chạy.."

Quách Long không thể giữ nổi bình tĩnh khi cảnh sát ngày càng tiến gần..

Ngất nổi trên phòng lái tên lái tầu lại không khởi động..

Hai bên bắn nhau quyết liệt, tàu của Kill đang định quay đầu.. Lại bị cảnh sát dồn sát, bọn thuộc hạ của hắn bị thương rất nhiều.. Cảnh sát thay phiên nhảy lên không chế. Chiếc thuyền của Kill chạy cách xa thuyền của Quách Long. Nhưng có thể đoán bọn họ khó mà thoát được..

Quách Long lộn một vòng né tránh những viên đạn..Hết với A Trí..

- "Nhảy thôi.."

Hắn ta giờ tay ý bảo A Trí ném va li cho mình..

Có điều A Trí nhìn hắn cười nhạt,nhưng không thực hiện theo lời hắn.Mà còn giờ súng bắn về phía hắn..

Quách Long hốt hoảng né tránh nhưng không kịp cánh tay bị viên đạn suýt qua đầu điếng..Hai mắt hắn nhìn A Trí trợn ngược, nghiêng răng kèn kẹt, Hung ác hét to..

- "Thằng khốn.Mày dám phản tao.."

Hắn đưa súng bắn mấy phát về A Trí.Nhưng A Trí nhanh chóng tránh thoát..

Quách Long hận đến nổi chỉ mún bắn nát đầu A Trí.Ngặt nổi cảnh sát đã nhảy lên tàu..

Quách Long tiến đến mũi tàu nhìn xuống mặt biển tối đen..Hắn ta liều chết muốn nhảy xuống, dù có nguy hiểm nhưng cơ hội sống sót vẫn còn.Ngược lại nếu hắn bị bắt được sẽ không còn cơ hội mà sống..

Thân thể lấy đà muốn gieo mình theo dòng nước, bờ vai bất ngờ bị một lực kéo lại rồi hất mạnh ra sau..Hắn ta chệnh choạng mấy bước mới đứng vững..

- "Tường An.."

Quách Long không ngờ lại gặp Tường An ở đây..

Chuyện khốn khiếp này là sao.

- "Muốn trốn à.Đâu dễ như vậy.."

Tường An cười lạnh, Quách Long như chó cùng đường giờ súng bóp cò hết to..

- "Chết đi.."

Quách Long chưa kịp bóp cò.Phía sau có một lực vô cùng mạnh đập vào lưng Hắn.

Cây súng trên tay rơi xuống sàn tàu..

Còn hắn ngã chúi nhủi về phía trước.

Tường An theo đà đá mạnh vô đầu Quách Long.Nắm lấy cánh tay Hắn bẻ ra sau.Chân đá mạnh vào nhuton chân của hắn..

Quách Long kêu lên đau đớn nhưng dù sao thân thủ cũng không phải dạng vừa.

Dùng thế trở người bị ngoặt lấy tay Tường An.Chẳng may cho hắn là chưa thành công ngay đầu đã đau điếng, chỉ kịp quay đầu sang nhìn.Tiếp tục hưởng trọn một cú đâm từ A Trí.Thân người to lớn của Quách Long nặng nề ngã xuống sàn trên đầu tuôn xuống dòng máu đỏ..

Hắn ta cố gượng lồm cồm bò dậy.Tường An ánh mắt lạnh lẽo ra tay tàn độc, khom người đầu gối canh ngay xương sống của hắn khụy mạnh xuống, bẻ ngoặt cánh tay Quách Long giờ ra sau nghe răng rắc.

- "A.."

Không cần nói cũng biết xương sườn và tay của hắn đều bẻ gãy..

Quách Long hét lên đau đớn, thở hổn hển nằm gục xuống, miệng lảm bầm..

- "Tường An.Mày có giỏi thì giết tao đi...Lăng Siêu...Lăng Siêu là thằng tôi.Mẹ kiếp chẳng dám đối đầu với tao.Tao khinh.."

Hắn quá đau nặt nhăn lại một nhúm nhưng vẫn cố chửi bới.

Tường An nhếch môi, nắm tấy tóc hắn kéo ngược, Quách Long nhăn mặt lắc mạnh chống đối nhưng hắn ta không còn sức lực để chống cự.Tường An Khom người nói khẽ vào tai hắn..

- "Mày xứng sao...?"

Rồi buông hắn ra, A Trí tốt bụng kéo hắn đứng dậy..

- "A Trí.Mày là người của Lăng Siêu..?"

A Trí kéo lấy cái tay gậy của hắn một cái. Quách Long đau đến muốn chết đi hết lên..

A Trí làm như không nghe thấy, nghiêng đầu nói..

-" Tôi tên Tường Trí. Gọi tên sai nên phạt.."

Quách Long nghiêng răng kèn kẹt..

-" Khôn nạn.. Tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày. Tao sẽ giết chết Lãng Siêu.."

Hắn ta đau quá hóa cuồng vùng lấy thân mình, cầm phần rỗng lớn..

Tường An bước đến kéo lấy áo hắn. Bàn tay vỗ lấy mặt hắn lạnh lẽo lên tiếng..

-" Mày rất ngu. Từ lúc bắt đầu can đảm dám ám sát Anh Siêu thì nên biết phải có kết cục này.."

Hai mắt Quách Long tròn lên, thì ra lúc đó Lãng Siêu đã nghi ngờ hắn. Lúc hắn cho người ám sát A Tứ. Vẫn thấy Lãng Siêu không có động tĩnh gì. Hắn lại nghĩ Lãng Siêu muốn yên ổn, không muốn liên quan đến bang hội. Không ngờ Lãng Siêu là đang đợi chờ thời gian để dìm chết lấy hắn..

Con người này thật quá đáng sợ..

-" Đây. Hai anh em nhà các cậu ra tay nặng thế. Hắn mà chết ai mà chịu tội..."

Lâm Diện phát tay với cấp dưới đưa hết bọn thuộc hạ của Quách Long xuống tàu..

Vài tên không sợ chết nhảy xuống biển đen.

Lần này xem như thành công tốt đẹp. Bắt trọn gói cả tên Kill tên trùm buôn ma túy khét tiếng cũng bị tóm gọn..

Giọng Lâm Diện hòa vào tiếng biển nghe thì trách cứ nhưng lại mang mấy phần phần khích..

A Trí hát mặt về phía Tường An.

-" Anh à. Em nói rồi anh cứ không nghe?"

Lâm Diện hừ mạnh còn giờ trò trước mặt anh ta..

Đi lại gần mà thấy Quách Long hình như bị gãy tay..

-" Cmn. Hai cậu thay phiên nhau bẻ xương hắn à..?"

Quách Long không còn sức bị A Trí ném cho hai viên cảnh sát. Lâm Diện quay đầu nói với hai anh em nhà họ Tường..

-" Các cậu đi theo tên khốn Lãng Siêu. Tốt nhất đừng học tính nham hiểm của cậu ta "

A Trí quàng lấy vai Tường An cười nói..

-" Không nham hiểm. Bây giờ anh bắt được Quách Long à.."

Lâm Diện ghen hòng. Nhìn hai người họ nhảy xuống thuyền..

Ho khan vài tiếng mới đi theo..

Đoàn thuyền nhanh chóng cập bến, xe cảnh sát cùng xe cứu thương kêu còi in ỏi..

Lâm Diện thông thả đi vào bờ. Một người cảnh sát chạy đến nói..

-" Sếp Lâm. Lục soát nơi ở của Quách Long. Chúng tôi thu được một số tan chứng, vật chứng. À có một cô gái nữa. Cô ấy...."

Nói đến đây về mặt người cảnh sát trở nên khó coi, dường như rất khó mở miệng.

Lâm Diện nhướn mày..

-" Cô ta đâu..?"

-" Ở trong xe cấp cứu.."

Lâm Diện nhanh chân đi đến nơi anh ta nói.Nhảy lên xe quan sát, Lâm Diện cau mày thì ra là..

-"Kha Ngọc.."

Trên người Kha ngọc quần một chiếc chần.

Khuôn mặt bầm tím, khoe môi còn rỉ ra máu.Nhìn ngay cổ còn có dấu răng nông cạn..Đôi chân ló ra ngoài cũng bầm tím không ít.

Cô ta dường như rất mệt mỏi, lịm đi không hề hay biết gì nữa..

Nhảy ra khỏi xe, Lâm Diện chửi tục lên một tiếng.

Mẹ kiếp Quách Long đúng là một tên biến thái bệnh hoạn.Hành hạ con gái nhà người ta ra như vậy.Cũng may là cứu kịp.Không biết chờ thêm vài ngày nữa sẽ ra sao..

P/s Dùm on vote tích cực đi..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Cảm nhận nỗi đau

Tiếng bước chân chạy vội và dồn dập trên hành lang bệnh viện..

Đường Lâm tiểu tụy cùng Tô Hạo Bình hốt hải chạy đến phòng cấp cứu..

Tần Vũ cũng có mặt, vừa nghe cảnh sát thông báo đã tìm thấy Kha Ngọc.Anh vội báo cho Tô Gia cùng bọn họ tới đây..

Lâm Diện đứng ngoài phòng cấp cứu còn với một người cảnh sát.

Đường Lâm nước nỏ kéo lấy tay Lâm Diện..

-"Con tôi..con tôi đâu..?"

-"Bà bình tĩnh đi cái đã.."

Tô Hạo Bình kéo lấy ba ra, Lâm Diện có chút xót xa khẽ thờ dài..

-"Bác sĩ đang chữa trị cho cô ấy.Cả nhà phải bình tĩnh.Chúng tôi cứu cô ấy ở Campuchia.

Là nơi cư trú của một tên khét tiếng buôn hàng trắng cùng buôn bán phụ nữ.Lúc đó cô ấy hoàn toàn hôn mê. Cả nhà chờ đợi xem bác sĩ khám như thế nào.."

Hai mắt Đường Lâm tròn to, là nơi buôn bán phụ nữ.

Bước chân bà ta lao đảo dựa vào người Tô Hạo Bình..

Tại sao lại xảy ra chuyện này.Chẳng lẽ là nghiệp báo..

Cạch

Cánh cửa phòng mở ra, Đường Lâm vội và bước đến hỏi dồn dập..

-"Con gái tôi..Con gái tôi ra sao rồi..?"

Bác sĩ khẽ thờ dài, sắc mặt có thể hiện thương tiếc....

-"Cô ấy có dấu hiệu bị xâm phạm quá mức.

Từ cung bị tổn thương nghiêm trọng.Còn có bị đánh đập để lại nhiều vết thương.Cũng may tìm cứu kịp thời.Bây giờ cả nhà phải chú ý đến tâm lý của bệnh nhân.Tôi nghĩ e là sẽ để lại một bóng ma tâm lý.Cả nhà phải chuẩn bị tinh thần một chút.."

-"Không..Không..tại sao con gái tôi lại bị như vậy..không thể nào..Kha Ngọc..Kha Ngọc..."

Đường Lâm khóc nức nở hết lên trong nước mắt rồi ngã quỵ xuống. Tần Vũ nhanh chóng đỡ lấy bà ta..

Tô Hạo Bình chống tay vào vách tường, ánh mắt như lạc vào phương hướng không lối thoát..

Chuyện khủng khiếp này làm sao có thể xảy ra với gia đình của ông. Trong đầu lại nhớ đến Kha Nhi. Tô Hạo Bình gắng gượng quay sang nhìn Lâm Diện.

-" Còn Kha Nhi thì sao. Các anh có tin gì của con bé không?"

Lâm Diện ho khan vài tiếng, miễn cưỡng lắc đầu..

-" Chưa có. Chúng tôi sẽ tiếp tục điều tra..."

Hai vai Tô Hạo Bình rũ xuống. Tần Vũ ngồi bên ghế đang chăm sóc cho Đường Lâm..

Hai mắt anh ta trở nên mờ hồ, Tần Vũ có cảm giác Kha Nhi dường như rất an toàn.

Trong nhiều đêm thức giấc anh ta luôn nhớ đến ánh mắt thâm sâu sắc bén của người đàn ông giả làm bác sĩ ngày hôm đó..

Tần Vũ luôn bán nghi rằng, ngày Kha Nhi trở về vô cùng xinh đẹp. Bộ dáng của cô khi anh gặp ở Pháp như một vị công chúa được cưng chiều hết mực. Khác hẳn với tình trạng thể thảm của Kha Ngọc lúc này..

Còn có đứa bé nữa, nếu Kha Nhi bị xâm phạm cô có một lòng muốn giữ lại hay không. Anh phát hiện ra khi nghe tin mình mang thai trong mắt cô là sự vui mừng hiện rõ..

Chẳng lẽ cô không hề bị bắt cóc mà là đã trở về bên cạnh ba của đứa bé..

Ánh mắt đau lòng nhìn vào phòng cấp cứu. Tần Vũ chưa bao giờ nghĩ có một ngày Kha Ngọc lại rơi vào tình cảnh này. Thật khó để Kha Ngọc và Tô Gia chấp nhận. Tần Vũ thật lo cho tương lai Kha Ngọc sẽ trải qua bằng cách nào đây...

Đến tối Kha Ngọc tỉnh lại. Đường Lâm nằm bên cạnh vì mệt quá mà lịm đi. Tô Hạo Bình cũng dựa vào ghế nghỉ ngơi..

Tần Vũ cũng không nỡ để hai người ở lại. Anh ngồi chăm sóc Kha Ngọc suốt đêm..

Nhưng Kha Ngọc tỉnh dậy tinh thần hoảng loạn, khóc hét như có gì đó rất sợ hãi, bác sĩ phải tiêm thuốc, Tần Vũ ôm chặt lấy cô ta, để cô ta bình tĩnh, nhưng dường như cả anh Kha Ngọc cũng không nhận ra cứ thế ngất đi. Đường Lâm ôm lấy con gái khóc nức nở.

Tô Hạo Bình mắt cũng đỏ hoe xoay mặt ra ngoài..

Tình trạng như vậy kéo dài, tinh thần Kha Ngọc vô cùng hoảng loạn. Cô ta luôn trong tình trạng không được tỉnh táo, khóc nức nở rồi hét toát lên..

Bàn tay đưa ra giật lấy kim tiêm, rồi lại ngất đi khi được bác sĩ tiêm thuốc..

Tần Vũ có cứng rắn cách mấy cũng không khỏi xót xa. Đến ngày thứ năm Kha Ngọc dường như tinh thần cũng ổn hơn, cô ta không còn la hét như mọi lần. Chỉ nằm đó, ánh mắt không hồn nhìn về một khoảng trống. Cái gì cũng không nói, im lặng một cách đáng sợ...

-" Kha Ngọc..Kha Ngọc..Con nói gì đi..Mẹ đây..Tại sao con không nhận ra mẹ....

huhu..Kha Ngọc..."

Bác sĩ sau khi khám xong ông ta thở dài.

-" Đây là bệnh nhân quá sợ hãi hoặc không chấp nhận được sự thật. Cô ta tự nhốt mình lại giống như là trốn chạy tất cả. Tôi khuyên người nhà nên chuyển cô ấy sang bệnh viện tâm thần để điều trị kịp thời. Nếu không để càng lâu sẽ rất khó..."

Nếu không nói ra là sẽ trở thành người bị tâm thần..

-" Ông im đi. Con gái tôi không có bị điên..

Kha Ngọc..Kha Ngọc còn nghe mẹ nói không..huhu..Kha Ngọc con tỉnh táo lại cho mẹ đi..Hạo Bình..Hạo Bình ông gọi con gái chúng ta đi...Hạo Bình..."

Đường Lâm đau lòng không thể giữ nổi bình tĩnh. Bà ta hét mắng Bác Sĩ lại kéo tay Tô Hạo Bình rồi ôm ông khóc thành tiếng..

Bác sĩ lắc đầu thương cảm rồi khỏi phòng..

Bàn tay Tần Vũ nắm chặt lấy cạnh giường, hai mắt nhìn người con gái yếu ớt nằm trên giường, chẳng thốt nổi một lời..Phải chứng kiến anh ta mới thấy, cuộc sống này thật vô thường, mọi thứ không thể nói trước được bất cứ trước điều gì..

Qua mấy ngày sau Kha Nhi thấy có chút lạ, Tường An không còn xuất hiện ở đây nữa.

Chỉ là có chút thắc mắc nhưng không có quan tâm lắm.Mà cũng chẳng dám quan tâm lại sợ chọc giận ai đó..

Cũng không để Kha Nhi thắc mắc quá lâu.Giữa trưa Lăng Siêu ôm lấy cô ngủ trưa..Khi Kha Nhi lim dim muốn chìm vào giấc ngủ,lại nghe tiếng Lăng Siêu vang lên bên tai..

- "Bảo bối à.Tôi nay chúng ta về Pháp nhé.."

Kha Nhi tỉnh cả ngủ, chui ra từ trong lòng anh chớp chớp mắt..

- " Về Pháp ă?"

Hôn lên chớp mũi của cô, bàn tay nằm trong chăn xoa lấy vùng lưng mịn màng của vợ, khẽ gật đầu lại hỏi..

- " Đúng vậy.Em không muốn à..?"

Kha Nhi mỉm cười đặt cằm trên ngực anh lắc đầu lại nói..

- " Không có.Em chỉ là bất ngờ.Bây giờ em là vợ anh rồi.Anh đi đâu thì em theo đó."

Nụ cười Lăng Siêu càng sâu hơn, nâng người cô lên, mút lấy môi cô, yêu thương dịu giọng..

- " Đúng vậy.Chúng ta phải luôn bên cạnh nhau.."

Kha Nhi nằm sấp trên người anh, miệng nhỏ tùm tùm nhắm mắt lại nhận lấy nụ hôn của anh..

Trên đời tình yêu là một thứ rất lạ và kì diệu.Vốn là hai người ở hai đường thẳng song song.Thế nhưng vẫn tìm thấy nhau..

Kha Nhi cảm thấy mình thật hạnh phúc và may mắn làm sao..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46-2: Hôn lễ

Tại Pháp

Lăng Siêu ôm lấy Kha Nhi xuống máy bay, ở Pháp mùa đông năm nay khá lạnh, khi trời vô cùng lạnh giá.Kha Nhi bị Lăng Siêu mặc cho chiếc áo lông to xụ.Tay chân điều đeo găng tay và vợ nhìn cô trắng muốt từ đầu đến chân như một cục tuyết di động rất đáng yêu..

Lăng Siêu khoác chiếc áo màu đen dài qua gối.Nhìn anh càng mạnh mẽ cao lớn hơn bao giờ, pha lẫn nét nam tính sắc nét..

Vừa ra khỏi sảnh sân bay, Tường An đã đứng sẵn chờ đợi..

- " Anh Siêu.Chị dâu.."

Tường An mỉm cười nhìn hai người, lấy va li của Lăng Siêu cho vào cốp xe..

Nghe tiếng chị dâu từ Tường An hai má Kha Nhi ửng hồng.Cô ngẩng mặt nhìn Lăng Siêu, anh mỉm cười ôm lấy cô ngồi vào xe.

Giống như chuyện này là rất bình thường

Vị trí của cô bây giờ đã khác, không phải là tình nhân bé bỏng bên cạnh Lăng Siêu, mà là một người vợ hợp pháp hẳn hoi.

Xe chạy một đường đến thẳng Nhà thờ Saint Chapelle. Đây là một trong những nhà thờ đẹp bậc nhất nước Pháp với hệ thống kính bao bọc toàn bộ.

Ngoài trời những bông hoa tuyết rơi rơi trong gió..

Kha Nhi nhìn ngơ ngác bên ngoài lại thấy xe ngừng ngay nhà thờ.Cô quay đầu nhủu mãi hỏi Lăng Siêu..

- "Sao lại ngừng ở đây?"

Lăng Siêu mỉm cười xoa lấy khuôn mặt ửng hồng nhiễm lạnh của cô..

- "Chờ anh một chút..?"

Chờ? Chờ sao..?

Kha nhi chưa kịp hiểu đã thấy Tường An xuống xe nhận hai cái hộp to từ tay một cô gái người Pháp..

Sau đó anh ta xoay người gõ nhẹ vào cửa kính..Lăng Siêu mở cửa nhận lấy hai hộp lớn..

Toàn bộ màn xe điều được hạ xuống..Ghế trước được xếp lại.

Đây là chiếc xe lamborghini.Không gian vô cùng rộng rãi.

Kha Nhi tò mò muốn biết trong hộp có gì..Đã thấy Lăng Siêu mở ra chiếc hộp màu hồng..

Miệng Kha Nhi há hốc, bàn tay nhỏ vuốt vuốt lên lần vải màu trắng tuyệt đẹp..

- "Có thích không?"

Bờ môi hồng Kha Nhi run run mắt cô không rời khỏi chiếc áo cưới dù là một giây..

- "Siêu..Áo cưới sao anh..?"

- "Đúng vậy.Hôm nay em sẽ là cô dâu của anh.."

Nhìn vẻ ngốc nghếch đến đáng yêu của vợ..

Lăng Siêu buồn cười, bế lấy cô đặt lên đùi hôn lên khóe môi.Nhưng bàn tay lại thành thực cởi áo cô ra, dịu dàng nói..

- "Ui..Lạnh..Anh làm gì thế..?"

- "Bảo bối à.Để anh thay áo cho em.Ngoan nào nếu không sẽ cảm lạnh đấy.."

Dù có mấy điều hòa, nhưng rời xa khỏi áo choàng Kha Nhi vẫn chưa quen..Được Lăng Siêu ôm trong lòng, tận tình giúp cô thay đồ..

Tường An cầm chiếc ô che lấy những bông tuyết trắng rất kiên nhẫn chờ đợi..

Qua một lúc sau, cửa nhẹ nhàng mở ra.Lăng Siêu lúc này đã thay y phục.Trên người anh mặc bộ vest màu đen, vóc dáng cao ngất, khuôn mặt đẹp trai lạnh lùng nhưng trên khóe mắt vurun lại sự hạnh phúc rõ ràng..

Tường An phát tay ý bảo cô gái người Pháp đứng đợi bên cạnh vào xe trang điểm cho Kha Nhi.Còn mình bước đến che ô cho Lăng Siêu..

Dưới lễ đường thiêng liêng trang trọng ngập tràn màu vàng lấp lánh của ánh nến.Hòa vào màu trắng của hoa bách hợp.Loài hoa này là do Lăng Siêu tự tay chọn lựa.Đây chính là loài hoa mà anh nghĩ là đại diện cho bảo bối nhà anh.Vì ý nghĩa của Hoa bách hợp trắng là biểu tượng cho sự thanh cao, nét kiêu sa và sự trong trắng đức hạnh của người con gái.

Trên lễ đường dàn nhạc dương cầm phát ra bài Perfect – Ed Sheeran, nhẹ nhàng, du dương đi vào lòng người có thể làm tan chảy biết bao trái tim những con người đang có mặt ở đây..

I know we'll be alright this time

Darling, just hold my hand

Be my girl, I'll be your man

I see my future in your eyes

Bàn tay nhỏ bé của Kha Nhi run lên được Lăng Siêu bao lấy, vững trãi nắm tay cô tiến về lễ đường..

Thì ra hôm nay là hôn lễ của bọn họ..

Kha Nhi mặc chiếc áo cưới trắng muốt vì trời khá lạnh nên cô choàng thêm chiếc áo lông màu trắng.Mái tóc được uốn nhẹ bới rồi phía sau.Cài vương miện kim cương lấp lánh..Tôn lên khuôn mặt xinh đẹp ngọt ngào của cô...

Lễ cưới của bọn họ có lẫn sắc cả thanh.Nhẹ nhàng đơn giản nhưng lại đi vào lòng người..

Hai bên dãy ghế có một ông cụ mái tóc bạc phoi, bộ dáng khí chất ngời ngời.Phúc hậu mỉm cười nhìn bọn họ tiến vào lễ đường..

Còn có một số người đàn ông đến dự, đứng cạnh Tường An là một người thanh niên trẻ tuổi nhìn bọn họ cười đến híp mí.Bên cạnh cậu ta là người tên A Tứ lần trước Kha Nhi đã gặp mặt..

Khách trên dưới chưa được mười người..

Tuy vậy trái tim Kha Nhi không ngừng đập luân hồi..

Tâm trí cô mơ mơ hồ hồ, làm theo trình tự.Đến khi làn môi lạnh lạnh, cô mới chợt tỉnh táo thì ra Lăng Siêu đang hôn cô..

-" Bảo bối à.Anh yêu em."

Tiếng Lăng Siêu vang lên trong nụ hôn nóng bỏng..

Kha Nhi khẽ nấc nhẹ, nước mắt hạnh phúc rơi hòa vào nụ hôn của bọn họ...

Vòng tay Lăng Siêu rộng lớn mạnh mẽ ôm chặt lấy vợ vào lòng.Kha Nhi khép nhẹ hàng mi nhe răng ngào..

-" Em rất yêu anh..."

Giữa ánh nến chiếu rọi bóng dáng hai người ôm nhau quên cả mọi thứ..

Những tràn vỗ tay nhẹ nhàng vang lên, một hôn lễ nhẹ nhàng và sâu sắc tràn ngập cảm xúc.Tuy không có sự chúc phúc của người thân nhưng Lăng Siêu và Kha Nhi vẫn không chút nuối tiếc hay mất mát nào.Vì tình yêu của anh và cô đủ lớn để bù đắp những tổn thương, thiếu sót của nhau.

Một chút thiệt thòi cũng không cảm nhận được vì họ đã có nhau là quá đủ..

Nhiều người mãi miết kiếm tìm sự thoải mái trong suy nghĩ cả mưu cầu sự hoàn hảo cho đó đã là cảnh giới hạnh phúc. Nhưng rồi năm tháng trôi đi, ngoảnh đầu nhìn lại, người ta chỉ thấy cõi lòng mệnh mang trống vắng. Thử hỏi trên đời này niềm vui lớn nhất là gì, hạnh phúc đích thực là chỉ nếu không thể tìm nổi một người thấu hiểu mình, thương mình hơn cả bản thân mình, đó mới là sự thiệt thòi mất mát thật sự..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ngoại truyện 1 : ánh mắt kì lạ

Hai tháng sau.

So với những người phụ nữ mang thai khác như thế nào Kha Nhi không rõ.Nhưng với Kha Nhi mọi thứ rất tốt.Cô ăn ngon ngủ ngon mà nhìn kỹ mới biết cô mang thai.Dóc dáng thanh mảnh xinh đẹp.Làn da ngày càng mịn màng.Từ ngày mang thai Kha Nhi có da có thịt nhuận sắc hồng hào, mỗi đêm đối với Lăng Siêu ôm vợ vào lòng là một sự cực hình ngọt ngào..

Buổi tối khi ăn cơm, Kha Nhi nhạy cảm phát giác Lăng Siêu cứ nhìn cô cứ là lạ..Ánh mắt anh quá thâm sâu cô lại không rõ anh ngắm nhìn cô say mê là vì điều gì.Biết là thường ngày Lăng Siêu luôn ngắm nhìn cô tràn ngập yêu thương như vậy nhưng hôm nay có gì đó không đúng..

Đến tối Lăng Siêu đang tắm rửa, trong phòng tắm vang vọng ra tiếng nước chảy rào rạt.Kha Nhi hiện đang ngồi ở mép giường, trong lòng thấy thấp thỏm bất an.Cứ nhớ lại ánh mắt có chút khác thường của Lăng Siêu.

Lúc này cửa phòng tắm mở ra.Vẫn đang đắm chìm trong suy nghĩ, Kha Nhi ngược mắt lên, hai má liền ửng hồng.Trên người Lăng Siêu chỉ quấn một cái khăn tắm, dáng người cường tráng mạnh mẽ cuốn hút..

Lăng Siêu ngồi xuống bên cạnh rồi sau đó ôm eo cô, trên chọc..

-" Nhìn chồng em đến ngang người thế à.Cả thân thể này là của em.Em muốn gì anh cũng chịu.hửm.."

Anh còn xấu xa liếm lấy gáy tai của Kha Nhi.Bàn tay Kha Nhi vội chống lên ngực trần của anh, xấu hổ lấp bắp..

-" Em nào có..Anh..anh nói bậy....."

Lăng Siêu bật cười giọng nói khàn khàn vang lên..

- "Đi ngủ thôi nào bảo bối.."

- "Dạ.."

Kha Nhi nghe thế rất ngoan ngoãn nằm xuống vì từ lúc mang thai cô rất thích ngủ, chưa kịp kéo chăn đã thấy Lăng Siêu không biết xấu hổ kéo lấy chiếc khăn tắm quấn quanh hông ném xuống đất..

Ngủ thỏa thân sao..?

- "Anh..anh mặc đồ vào..vào đi.."

Kha Nhi chẳng dám nhìn anh, chu môi khán nghị..

Lăng Siêu nằm xuống ôm lấy cô, cũng không quan tâm cô đang ý kiến, trực tiếp ngậm lấy vành tai cô cắn nhẹ, âu yếu liếm mát.

- "Đừng..đừng mà anh.."

Anh từ từ trượt xuống dọc theo đường cong cần cổ cô, giọng cũng đã mơ hồ không rõ.

- "Bảo bối à..Bé cưng ba tháng rồi.Chúng ta có thể mà..Đừng từ chối anh.."

Có trời mới biết anh đã cảm dục bao lâu rồi.

Cô rụt vai lại mơ hồ nghĩ.Ôi lúc đi khám thai bác sĩ có nói qua ba tháng bọn họ có thể sinh hoạt vợ chồng lại bình thường, chẳng lẽ từ chiều giờ anh nhìn cô đến quên ăn là chuyện này..

- "Nhưng..em sợ..."

Kha Nhi mâu thuẫn muốn ngăn cản..

- "Ng Sloan Nào..Anh sẽ nhẹ nhàng mà.."

Tay Lăng Siêu dừng lại ở trước ngực cô rồi cời ra dây thắt chiếc áo ngủ.Ánh mắt Lăng Siêu đã tràn trề dục vọng mãi miết nhìn chăm chăm vào cổ áo đã bị anh kéo xuống

Bầu ngực trắng mịn hiện ra trước mắt.Hơi thở Lăng Siêu trở nên nặng nề.Kha Nhi ngại ngùng lấy tay che lại..

Nào ngờ anh lại nhanh chóng thọc lấy tay cô, đan mười ngón tay vào hai bàn tay cô, sau đó vùi đầu vào cổ cô hít lấy hương thơm thoang thoảng vừa được tắm gội của cô.

Lúc anh hôn tới xương vai, cô ngửa ngáy đến nỗi phải quay đầu tránh sang chỗ khác.

- "Siêu...ừm.."

Anh cúi đầu chiếm lấy môi cô, say sưa hôn lên bờ môi mọng đỏ.

Hô hấp của cô dần dần bị anh làm cho rối loạn....

- "Bảo bối à..Em nằm nghiêng lại đi..Như vậy sẽ tốt cho cục cưng.."

Áo ngủ của cô bị anh nhanh chóng lột ra, thân thể trắng mịn giờ khắc này mà vì kích tình mà ửng hồng, cô nhắm thật chặt hai mắt lại.Mơ mơ màng màng nghe lời anh xoay người..

Lăng Siêu yêu thương hôn lấy bờ vai cùng tấm lưng trần trắng muốt của vợ..Bàn tay anh đưa ra trước xoa nắn nơi mềm mại..

- "Ừ..Siêu..hức..."

Cơ thể khi mang thai của Kha Nhi vô cùng nhạy cảm, bị anh đụng chạm Kha Nhi uốn éo thân người, bật lên tiếng nỉ non..

Lăng Siêu nhẫn nại tìm đường đi vào.Biết cô chưa quen nên anh dịu dàng từng chút một,từng lớp tế bào trên cơ thể bởi vì cô xiết quá chặt mà điên cuồng kích động, nghĩ đến việc mang thai sợ cô không chịu nổi, anh chỉ có thể kiên nhẫn từng bước tiến vào.

- "Ừm....."

Lúc anh đang cố kìm nén thì cô bỗng không tự chủ được mà bật lên tiếng rên rĩ nhỏ nhỏ.

Âm thanh lúc này của cô thật không đúng lúc, anh vốn dĩ muốn rút lui ra nhưng bởi vì tiếng rên rĩ đó mà không cách nào không chế được lại lần nữa đẩy

thật sâu vào trong.

- "Ừ.."

Hai người điều rên lên đầy thỏa mãn..Đôi môi anh kích động hôn lên ót, cổ, gáy tai thay phiên dùng lưỡi và môi vỗ về vợ yêu..

Cũng đã lâu không có tiếp xúc thân mật thế này, cô khó có thể thích ứng với vật to lớn của anh, cơ thể đột nhiên khấn trương hẳn lên.Cảm nhận được cả người cô đang run rẩy, anh cẩn nhẹ lên bờ vai cô, thờ gấp khàn giọng nói.

- "Đừng sợ bảo bối, anh sẽ làm chậm lại.."

Khi hô hấp của cô dần dần khôi phục ổn định, biết cô đã có thể thích ứng cũng có thể chịu đựng nổi anh mới ôm lấy eo cô bắt đầu chuyển động ra vào.Động tác chậm chậm rồi dần dần gia tăng tốc độ, càng lúc càng đuổi kịp tới cao trào. Khi mới đầu, anh hứa hẹn với cô chỉ một lần, nhưng gần đến nửa đêm Kha Nhi mới được nghỉ ngơi...

P/s..Muốn thịt có thịt..G9 cả nhà..

Mai tiếp tục ngoại truyện nha..

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Ngoại Truyện 2 : Rời Đi

Một năm sau..

Tô Gia so với một năm trước vẫn như thế.

Về ngoài sang trọng, danh tiếng vẫn không thay đổi..

Chỉ là nếu để ý kĩ sẽ thấy mọi thứ khác xưa rất nhiều, tức là trong ngôi nhà quá lớn.Lại vô cùng lạnh lẽo, không còn tiếng cười hay những bữa cơm ấm cúng như ngày trước..

Tô Hạo Bình vẫn như trước, kinh doanh làm đầu,vẫn cố chấp độc tài trước sau như một.Chi là tự mình gặm nhấm sự đơn độc do chính mình dựng nên..

Chiếc xe màu xám chạy thẳng vào cổng Tô Gia rồi dừng lại.Tần Vũ bộ dáng vẫn ôn nhu, tuấn tú như ngày nào chỉ là trong mắt anh ta là sự u buồn khác ngoài..

Thím Lan vừa gặp Tần Vũ bước vào bà cười nhẹ..

- "Tần Tổng cậu mới đến.."

Đúng vậy một năm trước thủ tục ly hôn của Tần Vũ và Kha Ngọc đã được giải quyết..

Thật ra mà nói, Tần Vũ đã đề đơn li hôn với Kha Ngọc trước khi cô ta mất tích..

Đến khi Kha Ngọc trở về, Tần Vũ có muốn ngưng vụ ly hôn cũng không được.Vì Tần Kiên đã biết tất cả.Ông nhất quyết không thể chấp nhận như vậy dù là có giao tình thân thiết với Tô Hạo Bình ra sao.

Dẫu là không còn liên quan đến nhau nữa.Nhưng một năm qua Tần Vũ vẫn thường xuyên lui đến thăm nom Kha Ngọc.

Anh nhớ rất rõ sau bốn tháng khi Kha Ngọc trở về, tinh thần luôn không tỉnh táo.Ngày mà Tần Vũ thấy Kha Ngọc phản ứng, chịu cất tiếng nói..Là lúc Bác sĩ thông báo Kha Ngọc có thai đã gần ba tháng..

Đường Lâm hoàn toàn suy sụp khóc ngất tê liệt cả ruột gan..Tô Hạo Bình nhất quyết không nhận đứa cháu trên trời rơi xuống này..

Cái thai khá lớn, Đường Lâm sợ Kha Ngọc sẽ gặp chuyện không may bà nhất quyết không đồng ý với quyết định của Tô Hạo Bình.Hai người cãi nhau dữ dội..

Chỉ là không ai ngờ Kha Ngọc không tỉnh táo lại thêu tạo nói trong nước mắt..

- "Phá..phá nó đi..phá nó đi.Con không muốn sinh nó ra.."

Còn điên cuồng dùng hai tay đánh vào bụng mình như bao nhiêu cảm phẫn, uất ức điều tuôn trào không kiểm soát..

Tần Vũ vội vàng ngăn cản cô ta làm tổn thương chính mình..

Đường Lâm có khuyên ngăn cách mấy cũng không được, chỉ có thể cắn răng thỏa thuận.

Từ ngày mất đi đứa bé.Kha Ngọc tự bế bản thân, cô trở về tình trạng như lúc đầu.Im lặng, cuộc sống trải qua với bốn bức tường.

Dường như cô ta rất ghét gặp mặt tất cả mọi người.Tâm trạng rất dễ kích động đến tinh thần của Kha Ngọc.Chỉ có Đường Lâm và Tần Vũ là hai người có thể làm tinh thần cô ta ổn định hơn..

Tần Vũ mở cửa phòng, bắt gặp Đường Lâm đang mở cửa đi ra..

So với một năm trước, Đường Lâm già đi không ít..

-" Con mới đến à.Vào đi.."

-" Dạ.."

Đường Lâm quay đầu nhìn Tần Vũ đi vào, ánh mắt thể hiện rõ ràng sự đau lòng..

Rồi lặng lẽ rời khỏi phòng..

Tần Vũ kéo ghế ngồi xuống nhìn người con gái sắc mặt xanh xao, ngồi thừ người, ánh mắt vô hồn nhìn ra ngoài bầu trời...

Tần Vũ thở dài..

-" Kha Ngọc.Em có nghe anh nói không?"

-(.....)

-" Khi nào thì em mới tỉnh lại đây..?"

Tần Vũ ngừng một chút lại nói..

-" Hôm nay anh đến tạm biệt em.Anh phải sang Nhật tu nghiệp chắc ba năm nữa mới trở về..."

-" (.....)"

-" Em phải mạnh mẽ lên có biết không.Anh rất muốn ba năm sau sẽ được gặp lại một Kha Ngọc mạnh mẽ, hoạt bát như ngày xưa.."

Tần Vũ quỳ một chân xuống thăm, nắm lấy tay Kha Ngọc..

-" Khi nào về anh sẽ ghé thăm em.Kha Ngọc mạnh mẽ lên.Chỉ có em mà có thể cứu thoát bản thân mình thôi.Mạnh mẽ đối diện với tất cả....Tạm biệt em..."

Tần Vũ xoa nhẹ lấy bàn tay cô ta, chân thành nhìn Kha Ngọc vài giây rồi lặng lẽ rời đi.

Cánh cửa vừa khép lại, đôi mắt tưởng vô hồn của người con gái ngồi trên giường lại ửng đỏ hai hàng nước mắt chảy dài xuống gò má xanh xao..tiếng khóc ngày càng nức nở..

-" Tần Vũ..Tần Vũ.."

Đường Lâm đi vào ôm lấy con gái từ phía sau..

-" Kha Ngọc.Tần Vũ nó đi rồi..Con phải mạnh mẽ lên..Một năm rồi, một năm yếu đuối là đủ rồi.Hãy làm lại từ đầu đi con....Con phải chứng tỏ cho Tần Vũ thấy con không hề vô dụng..Kha Ngọc..Kha Ngọc.."

Nước mắt Đường Lâm rơi là cả giọng cũng nghẹn đi, đổ dành lấy thân người đang run rẩy của Kha Ngọc..

-" Mẹ..mẹ ơi.Anh ấy bỏ con đi rồi..mẹ ơi..."

Cô ta thều thào ôm lấy Đường Lâm khóc nức nở..

Một năm qua Kha Ngọc không hề bất thường như bác sĩ đã nói.Chỉ là cô ta không biết đối mặt với sự thật tàn khốc này ra sao.Nên mới tự nhốt bản thân vào thế giới riêng của chính mình..Và còn một điều quan trọng là, khi cô ta giả vờ đáng thương như vậy Tần Vũ mới thật sự không bỏ mặc cô ta..

Chỉ như vậy Kha Ngọc mới được gần anh mới được hưởng lấy sự dịu dàng của Tần Vũ..Thế nhưng bây giờ Tần Vũ đã rời đi thật rồi..

Tần Vũ nói đúng, cuộc sống này tự cứu lấy mình chỉ có chính mình, nhưng cô ta rất đau lòng. Một năm qua nhờ có Tần Vũ mà Kha Ngọc mới luyện tiếu cuộc sống này..

Thì ra muốn níu kéo một người là một điều vô cùng khó khăn. Khi tâm người ta không thuộc về mình dù làm mọi cách cũng chỉ là vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Ngoại Truyện 3 : Hạnh Phúc

Trên chiếc du thuyền sang trọng, bầu trời trong xanh, ánh nắng vàng nhẹ ảm áp..

Lăng Siêu mặc chiếc quần vải trắng, thân trên để trần trụi khoe lấy thân hình hoàn hảo săn chắc...

Anh nằm phơi thân tắm nắng trên ghế, chỉ là không phải một mình, vì trên tay còn ôm lấy một cục thịt nhỏ..

Cậu bé có làn da trắng hồng, khuôn mặt xinh đẹp bụ bẫm, đôi mắt đen láy to tròn cái mũi thon cao.. Đáng yêu nhất là cái miệng nhỏ nhắn đỏ au. Cục thịt nhỏ nhún nhún trên bụng của baba, miệng nhỏ cười nức nẻ khoái chí. Lăng Hạo Chưa đầy một tuổi nhưng rất hiếu động. Là tâm can của Kha Nhi và cả Lăng Siêu...

Lăng Siêu híp mắt, đưa tay cầm lấy trái cherry được ướp lạnh giờ ngay miệng tiểu bảo bối..

Hạo Hạo chống hai tay lên bụng của baba hướng khuôn mặt nhỏ nhắn về phía trước. Miệng nhỏ hé to đến chảy cả nước miếng xuống bụng của Lăng Siêu..

Nhưng Ba của bé lại xấu xa giờ trái cherry từ từ xa hơn. Mặt của bé cứng nhắc lại một nhúm. Hít hít cái mũi trông rất đáng thương.

Lăng Siêu cười vui vẻ ôm lấy con trai hôn lên gò má bụ bẫm của bé, mới dứt từng chút từng chút cherry vào miệng cục cưng.

-" Con đấy. Thật tham ăn mà. Nào từ từ.. ời nhai cả tay của ba rồi.."

Lăng Siêu lấy khăn lau lấy nước bọt chảy ra của con trai, khẽ cười trách yêu..

Kha Nhi bưng lấy một ly sữa từ trong bước ra.

Cô mặc chiếc váy trắng dài chấm gót, mái tóc đen được thả nhẹ phía sau bay bay theo làn gió. Một năm qua đi Kha Nhi ngày càng thuần thực và xinh đẹp..

Đôi mắt dịu dàng hướng đến hai cha con đang vui đùa phía trước..

Nghe tiếng bước chân Lăng Siêu quay mặt thấy vợ yêu. Ánh mắt càng thêm dịu dàng, giờ tay kéo lấy Kha Nhi ngồi xuống bên cạnh..

-" Cục cưng à. Con ăn gì thế..?"

Kha Nhi đưa tay bế lấy cục thịt nhỏ ôm vào lòng hôn lấy khuôn mặt đáng yêu của con trai..

Cục thịt nhỏ dựa vào thân thể mềm mại của mẹ, cười khúc khích miệng còn phun nước miếng phèo phèo..

Lăng Siêu mặc kệ con trai, ngồi dậy ôm lấy Kha Nhi hôn lên môi cô.. Bất ngờ lãnh trọn nước bọt của cục cưng.

-" Haha..."

Kha Nhi bật cười, nhìn về mặt ai oán của Lăng Siêu không kìm được tiếng cười..

Thấy Kha Nhi cười, cục thịt nhỏ tưởng mẹ mình đang giỡn với bé, Hạo Hạo nhồi người, nhún nhún lấy cái mông béo úc cũng cười khanh khách theo..

Lăng Siêu lấy tay lau lấy nước bọt dính trên mặt..

Híp mắt nhìn hai mẹ còn đang cười đến vui vẻ. Anh cũng cười theo, lấy tay cào cào lấy lưng con trai. Hạo Hạo nhột nhột cười càng dữ dội, chui vào lòng Kha Nhi núp trái núp phải tránh né bàn tay tà ác của ba mình..

-" Dám không. Còn dám dành mẹ với ba không.. hừm..."

Hắc hắc...

Tiếng trẻ con hòa vào tiếng cười ngọt ngào của Kha Nhi vang vọng giữa đất trời len lỏi vào lòng Lăng Siêu. Trái tim anh mềm nhũn như nước.. Hạnh phúc choàng tay ôm vợ và con trai vào lòng ngắm lấy cảnh đẹp ngoài biển khơi..

Kha Nhi ôm lấy cục cưng dựa vào lòng Lăng Siêu hưởng thụ phút giây yên bình..

Bất ngờ dạ dày cuộn lên tung con..

- " Ừa.. "

Kha Nhi lấy tay che miệng, chỉ kịp giao cục cưng cho Lăng Siêu rồi chạy ra thành tàu..

- " Kha Nhi.. "

Lăng Siêu liền bị cảnh này làm cho hốt hoảng, quay đầu gọi bảo mẫu giao con trai cho bà ta..

Anh nhanh chóng tiến đến ôm lấy Kha Nhi từ phía sau..

- " Bảo bối à.. Em có sao không..? "

Kha Nhi chống tay lên thành tàu muốn nôn ra nhưng lại chẳng nôn được gì cả...

Cô lắc đầu nước mắt lưng tròng dựa vào người Lăng Siêu..

- " Em khó chịu.. Em muốn nôn.. "

Lăng Siêu nóng nảy lo lắng..

- " Muốn nôn sao.. Chẳng lẽ say sóng.. Chúng ta sẽ trở về.. Bảo bối à.. Em vào trong nghỉ ngơi một chút xem sao.... "

Nhìn sắc mặt cô tái nhợt, Lăng Siêu xót xa ôm lấy Kha Nhi dỗ dành..

Con buồn nôn đến rất nhanh mà đi cũng nhanh.. Kha Nhi dựa vào ngực anh, ánh mắt bất ngờ lóe sáng..

- " Siêu.. Em.. em bị trễ hơn hai tuần rồi.. Hình như em có thai.. "

Lăng Siêu sững sốt, mất mấy giây mới biết cô nói mình trễ cái gì.. Rồi tự lẩm bẩm mới biết mình vừa nghe gì..

Lăng Siêu nở nụ cười tươi rói..

- " Thật không em..? "

Kha Nhi cắn cắn môi, ánh mắt tràn ngập hạnh phúc, khẽ gật đầu..

Lăng Siêu kéo vô vào lòng ôm chặt.. Hôn lên tóc cô cười nói..

- " Tốt quá.. Bảo bối à.. Vất vả cho em nửa rồi.. "

Kha Nhi mỉm cười dựa vào lòng anh, nhìn về phía nơi chân trời..

Không vất vả chút nào, đây là điều hạnh phúc nhất mà bất cứ người phụ nữ nào cũng muốn có được.. Cô chưa bao giờ thấy vất vả hay thiệt thòi.. Được ở bên anh và con của bọn họ là điều may mắn nhất mà cuộc đời này cô có được...

Hạo Hạo hai mắt to tròn, miệng nhỏ chếp chếp, rồi bất mãn chu môi.. Sau tự nhiên bé cưng bị bỏ rơi qua một bên vậy nè..

hức..hức..

Vote tiếp nào

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Ngoại truyện : end

Hai năm sau

Mùa thu ở Nhật Bản giống như một mùa của sự thư giãn tận hưởng thiên nhiên êm đềm hơn. Khi mà rừng phong chuyển sắc từ xanh sang đỏ.. Cảnh sắc thiên nhiên ngập tràn trong màu sắc rực rỡ.

Khí hậu ôn hòa, mát mẻ làm lòng người cũng dễ chịu hơn bao giờ hết..

Tần Vũ rất thích khí hậu nơi đây, anh thả nhẹ bước chân đi bộ dọc đoạn đường bên ngoài Công viên Hitachi Seaside..

Hai năm qua Tần Vũ vẫn tập trung cho sự nghiệp. Anh không có trở về nước. Nhưng anh cũng nắm rõ một số thông tin..

Như chuyện sau khi anh ta đi sang Nhật được ba tháng, Kha Ngọc nghe đâu cũng hết bệnh và hai tháng sau cô ta đã xuất ngoại sang Mỹ du học..

Đây là tin tức mà khiến Tần Vũ cảm thấy vui mừng. Đúng là nên như thế, chỉ mong Kha Ngọc làm lại từ đầu, mọi thứ sẽ tốt đẹp hơn..

Hai năm qua ba mẹ của Tần Vũ không ít lần hỏi thúc anh chuyện cưới xin. Anh luôn dùng sự nghiệp để trốn tránh. Đây cũng là lí do mà anh không trở về nước hai năm qua.

Với anh trái tim bây giờ đã hoàn toàn giá lạnh nếu không nói dường như chỉ đập theo quy luật còn cảm xúc như chai sạn..

Hai năm nay, khi nào rảnh rồi anh điều bay sang Pháp. Nuôi lấy hy vọng tìm lấy thấy được Kha Nhi. Như là hai năm trước anh đã may mắn tìm được cô. Nhưng lần này anh sẽ không mang cô trở về mà đưa cô đi thật xa những người muốn làm tổn thương cô.. Đi một nơi mà chỉ có anh và cô mà thôi..

Chỉ là cơ hội đó hình như ông trời không chịu ban phát cho anh thêm một lần nào nữa cả..

Tần Vũ thở dài, bước về phía cổng vào công viên. Chỉ là bước chân anh ta liền chững lại, trước mắt là hình ảnh Kha Nhi trên tay đang dắt một bé trai rất đáng yêu.. Đi bên cạnh Kha Nhi là một người đàn ông một tay ôm lấy một bé gái xinh như búp bê. Tay còn lại của anh ta nắm chặt lấy tay Kha Nhi..

Không biết anh ta nói gì với cô mà cô nhoen miệng cười rạng rỡ.. Dưới ánh nắng mặt trời nụ cười của cô đẹp hơn bất cứ thứ gì khác..

Tần Vũ vội vàng bước chân càng nhanh hơn..

Lúc này Kha Nhi đã ngồi vào xe cùng hai đứa bé.. Người đàn ông quay đầu nói gì với người đàn ông đi bên cạnh..

Tần Vũ muốn chạy đến gọi tên Kha Nhi.. Chỉ là bước chân anh ta liền ngừng lại. Bởi trước mắt bị ngăn cản bởi bốn người đàn ông cao lớn..

-" Tôi muốn gặp Kha Nhi.. Các người tránh ra.. "

Bốn người đàn ông chỉ im lặng không hề trả lời chỉ là nhất quyết không cho Tần Vũ tiến đến..

Lăng Siêu quay đầu, ánh mắt lạnh lẽo nhếch môi cười với anh. Rồi ngồi lên xe, chiếc xe nhanh chóng khởi động rời đi..

-" Kha Nhi..Kha Nhi..."

Tần Vũ bất lực gọi vang tên Kha Nhi. Bàn tay anh nắm chặt nhìn chiếc xe khuất bóng..

Anh nhìn ra người đàn ông đó, chính ánh mắt này đã ám ảnh anh ta hai năm nay trong giấc ngủ. Cũng chính người đàn ông này ngày đó đã đưa Kha Nhi đi..

Một chiếc xe khác chạy đến, bốn người đàn ông lúc này mới buông Tần Vũ ra, ngồi vào xe đi mất..

Tần Vũ cứ đứng như thế, dòng người vội vã đi qua anh. Nhưng anh chẳng còn cảm nhận được bất cứ thứ gì ngoài cảm giác đau lòng..

-" Kha Nhi..Em phải hạnh phúc..."

Tần Vũ thều thào trong vô vọng. Rõ ràng anh thấy được, người đàn ông đó rất cưng chiều cô mà Kha Nhi cũng rất hạnh phúc hưởng lấy sự yêu thương ấy..

Kha Nhi ôm lấy cục thịt nhỏ trong lòng, nghe văng vẳng bên tai như ai gọi tên mình.. Quay đầu nhìn lại chỉ thấy người với người..

-" Sao thế..?"

Lăng Siêu nhảy bèn vuốt lấy mặt cô khẽ hỏi..

Kha Nhi mỉm cười, nhú nhú môi nói..

- "Em nghe hình như ai gọi tên em..?"

Lăng Siêu đưa tay ôm lấy con gái nhỏ, kéo sát Kha Nhi vào lòng, cắn lên mái tóc của cô, nham hiểm hỏi..

- " Là tiếng đàn ông à..?"

Kha Nhi nhìn vào đôi mắt nguy hiểm của anh có chút ớn lạnh vội rút vai lách đầu, còn tự giác dựa vào lòng anh cười ngọt ngào..

- "Em không có nghe gì cả.."

Đây là kinh nghiệm sống với Lăng Siêu mấy năm qua. Anh cái gì cũng tốt, cưng chiều cô hết mực chỉ là anh có tính sở hữu rất mạnh mẽ đối với cô.. Bây giờ chỉ cần nhìn sơ thái độ của anh, Kha Nhi liền biết anh đang ghen đây mà. Không ngoan nhất bây giờ là giả ngốc không biết gì lấy lòng anh. Để tới nay cô không bị chính đến khóc lóc phải van xin..

Lăng Siêu cũng cười hỏi lại..

- " Thế à! Bảo bối à. Nói dối sẽ bị phạt đấy.."

Sóng lưng Kha Nhi lạnh toát, ngẩng mặt nũng nịu muốn thương lượng với anh.

Ai ngờ Hạo Hạo đang đưa mặt ra ngoài ngấm cảnh lại nhào vào lòng Kha Nhi.

Còn rất nghịch ngợm bò qua lòng Lăng Siêu..

nằm sấp trên đùi anh, cười híp mắt nói..

- "Baba...Nói dối là không ngoan nha...Tối nay con sẽ coi em cho baba phạt mẹ nhé..."

Lăng Siêu nhếch môi, nhướn mày hỏi..

- "Điều kiện?"

Kha Nhi lấy tay đỡ đầu, ôm lấy con gái đáng yêu của mình chui vào một góc tránh xa hai cha con phúc hắc nhà kia..

Hạo Hạo ôm lấy cổ Lăng Siêu chu môi..

- "Con muốn xem..Sư Tử biển ạ.."

Lăng Siêu hôn con trai một cái xem như đồng ý, quay đầu nhìn Kha Nhi đưa tay về phía cô..

- "Bảo bối à.Em có muốn xem sư tử biển không..Hừm..?"

Không đi, không đi đâu nha..Lại nhìn đôi mắt tràn ngập mong chờ của con trai..

Cô phụng phịu uất ức nói..

- "Anh chỉ gọi ức hiếp em.."

Lăng Siêu vỗ mông con trai, đưa cho Tường An ngồi phía trước..Dịch người kéo Kha Nhi vào lòng hôn lên môi cô khẽ cười..

- "Đây là điều anh muốn mà.Sẽ ức hiếp em suốt đời "

Kha Nhi hiểu được câu nói của anh, một chút ủy khuất cũng không còn, dựa vào ngực anh tủm tỉm cười..

Hai cục cưng lại bị bỏ rơi, hít mũi buồn bã..

Chiếc xe hạnh phúc yên ả chạy về phía trước.

Có lẽ đời người thì ngắn ngủi, tình yêu thì vô tận, cũng giống như tình yêu của Lăng Siêu dành cho Kha Nhi, không còn ngôn từ để diễn tả cũng không ai có thể thay thế..

Tình yêu của họ trong mắt người khác có lẽ không hoàn hảo. Người ta vẫn luôn nói trên đời này không có thứ gì là tuyệt đối, cũng như không có thứ gì là vẹn toàn. Khi một thứ đạt đến đỉnh cao thì cũng là khoảnh khắc nó đang sụp đổ.

Nhưng với bọn họ không cần một tình yêu hoàn hảo mà là một tình yêu vĩnh hằng, khắc cốt ghi tâm!

Bạn đang đọc truyện *Nợ Tình* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

